

ஞாபகம் உதிராப் புவென...

கெகிறாவ ஸுலைஹா

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

பட்டுப்பூச்சியின் பின்னுகை போலும்..	-2009
அந்தப் புதுச் சந்திரிகையின் இரவு	-2010
இந்த நிலம் எனது	-2011
ஞாபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை	-2014
வானம்பாடியும் ரோஜாவும்	-2015

ஞாபகம் உதிராப் புவன.....

கெகிறாவ ஸ்கலஹா

ஆசிரியர் வெளியீடு

இந்நூல் தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினது அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்க கருத்துகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்ளவும்.

ஞாபகம் உதிராப் பூவென.....

மொழியாக்கக் கட்டுரைகள்

© கெகிறாவ ஸுலைஹா

முதற் பதிப்பு: 2017

ISBN 978-955-53263-4-6

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட வெளியீட்டு பட்டியல் தரவு

ஸுலைஹா பேகம், ஏ.

ஞாபகம் உதிராப் பூவென.. : மொழியாக்கக் கட்டுரைகள் /

ஏ. ஸுலைஹா பேகம்.- கெகிறாவ : ஆசிரியர், 2017. -

ப.144 ; செமீ. 21.

ISBN 978-955-53263-4-6

i. 894.8114 டிவி 23 ii. தலைப்பு

1. தமிழ் கட்டுரைகள்

அட்டைப்படமும்

நூல் வடிவமைப்பும்

: மேமன்கவி

வெளியீடு

: நூலாசிரியர் வெளியீடு

விலை

: 350/ =

அச்சகம்

: NetBox , Colombo-14

விளக்காய் பலபோது வெளிச்சம்
தந்தவன்.
கடினநதிகள் கடக்க
உயிர்ப் படகு தந்தவன்.
இளையனாயினும் சிலபோது
ஏணியுமானவன்.
நேர்மையும், நிஜமும்,
நற்கல்வியும் கொண்ட
மானுடம் தேடி பசித்தலைந்த
என் ஆன்மாவுக்கு
வண்ண வண்ணமாய்த் தீனியிட்டவன்.

றம்ஸான்...!

நின் கம்பீர ஆளுமைக்கும்
நீ அருளிய கௌரவத் தோழமைக்கும்
இலக்கியச் சமர்ப்பணமாய் என்
'ஞாபகம் உதிராப் புவென....'

இது.....

முன்னுரை

மேமன்கவி

கெகிறாவ ஸுலைஹா!

சமீப காலமாக ஈழத்து மொழிபெயர்ப்பு துறையில் கவனத்திற்குரிய ஒருவர். ஆங்கில இலக்கியத்தின் மீதான இவரது அபரிமிதமான ஆர்வமும் பிடிப்பும் காரணமாக ஆங்கில வழியாகப் பல படைப்புகளை மொழிபெயர்த்துப் பல நூல்களாக வெளியிட்டு பல விருதுகளைப் பெற்றிருப்பவர்.

சமீப காலமாக மொழிபெயர்ப்புத் துறை பற்றித் தீவிரமாக நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சூழலில் மொழியாக்கக் கட்டுரைகள் அடங்கிய இத் தொகுப்பு நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

மொழிபெயர்ப்பின் தேவை, அரசியல் காலத்திற்குக் காலம் மாறி வந்திருக்கின்றன. அது மட்டுமின்றித் துறைகளுக்கு ஏற்ப அத்தேவையும், அரசியல் என்பதும் மாறுபடுகின்றன. அத்தகைய தேவையினதும், அரசியலினதும் அடிப்படை நோக்கம் உலகின் சக மொழி சமூகத்தினைப் பற்றியும் துறைகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதாக மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் உலகளாவிய சமூக அரசியல் ரீதியான மாற்றங்களுக்குப் பிறகு மொழிபெயர்ப்பு என்பது உலகின் சக சமூகங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கான தேவைக்குப் பயன்பட்டது. அந்த வகையில் பின்காலனியச் சூழலில் மொழிபெயர்ப்பு அரசியலும் தேவையும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றன.

பின் காலனியச் சூழலில் முக்கியத்துவம் பெற்ற மொழிபெயர்ப்புத்துறையின் பங்களிப்பில் இணைந்து கொள்ளும் வகையில் ஸுலைஹாவின் இத்தொகுப்பு அமைந்திருக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளைப் பின்வரும் வகையில் வகைப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

1.15-16 நூற்றாண்டுகால ஆங்கிலப் படைப்பாளிகள் ஜோன் டன் (John Donne-1572-1631), ஜோன் மில்டன் (John Milton,1608-1674), வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த் (William Wordsworth(1770-1850) போன்றோர்.

15-16 நூற்றாண்டுக் காலக் கவிஞர்களான ஜோன் டன், ஜோன் மில்டன், வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த் போன்றவர்களை பற்றிய அறிமுகங்களை முன் வைக்கும் கட்டுரைகள். ஆங்கிலக் கவிதை இலக்கியத்திற்குப் பெரும் பங்காற்றிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, முடியாட்சி, நிலப்பிரபுத்துவம், போன்றவைகளுக்கு எதிராகச் சிந்தித்து அதிகார வர்க்கத்தினரால் இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டவர்கள் இந்தக் கவிஞர்கள். இந்தக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் ஏலவே தமிழில் நமக்குத் தழுவல் முயற்சிகளாக கிடைத்திருக்க, ஸுலைஹாவின் கட்டுரைகள் மூலம் நமக்கு அவை நவீன கவிதை உருவத்தில் கிடைத்திருக்கின்றன. இதன் மூலம் அக்கவிஞர்களின் சொல்லாட்சி வெளிப்பாட்டினை ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது.

2.நவீனகாலப் படைப்பாளிகள் ரசூல் கம்ஸதோவ் (Rasul Gamzatov-1923-2003),பப்லோ நெருடா(Pablo Neruda,1904-1973),.பிரான்ஸ் கஃப்கா (Franz Kafka, 1883-1924) போன்றோர்

இவர்களில் ரசூல் கம்ஸதோவ், பப்லோ நெருடா, ரஷ்யா மற்றும் லத்தீன் நாடான சிலி போன்ற நாடுகளில் மார்க்ஸியச் சூழலில் இயங்கியவர்கள். ஆனால் சமூக உணர்வுமிக்க மற்றும் மார்க்ஸிய அழகியலின் ஊடாகக் கவிதைத் தளத்தில் செயற்பட்டவர்கள், நவீனத்துவத்தின் சூழலில் அதன் தாக்கத்தையும் செல்வாக்கையும் இவர்களின் கவிதைகளில் காணலாம். இவை ஸுலைஹா மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ள அவர்களின் கவிதைகளில் இழையோடுவதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கஃப்காவை பொறுத்த வரை நவீனத்தின் உச்சமான காலகட்டத்தில் எழுத்தில் இயங்கியவர். பிற்காலத்தில் வந்து சேரும் **சர்ரியலிசம்((Surrealism)**முதற்கொண்டு மாந்திரீக யதார்த்தம் (**Magical Realism**) என்பனவுக்கு வித்திட்டவர் என்று கூட சொல்லாம். இன்னும் ஆழமாக ஆய்வது என்றால்

பின்நவீனத்துவ இலக்கியத்திற்கான கூறுகள் ஆரம்பமாக நவீன யுகத்தில் க.:ப்காவிடம் தொடங்குவதாக எனக்கு படுகிறது. இந்த நூலில் க.:ப்கா பற்றிய அறிமுகத்தில் அவர் **மிலேனா** என்ற அவரது தோழிக்கு எழுதிய கடிதங்களைப் பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தையும் ஸுலைஹா முன் வைத்திருக்கிறார். அக்கடிதங்கள் மூலமாகக் க.:ப்காவின் சுயத்தையும் அவரது சிந்தனை ஓட்டத்தையும் அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது.

3.விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட சமூகத்தினரின் படைப்பாக்கங்களும் படைப்பாளிகளும்

பின் காலனிய கோட்பாட்டாளர்களில் (Post colonialism)ஒருவரான காயத்ரி ஸ்பிவக் (Gayatri Spivak) கவனத்திற்கு உள்ளான விளிம்பு மக்களைப் பற்றிப் பேசுதல் (Subaltern Studies)என்பதன் அடிப்படையில் நோக்குவதற்கான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்க இந்தியர்களின் (செவ்விந்தியர்கள்-(RedIndian)) பாடல்களைக் கொண்ட David Yeadon தொகுத்த ‘பூமி இளையதாயிருக்கையில்..’ (When the earth was young) எனும் நூலைப் பற்றிப் பேசியிருக்கும் ஸுலைஹா, அந்த நூலில் அமையப் பெற்றுள்ள அவர்களின் பல பாடல்களை இந்த நூலில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார். அமெரிக்கா எனும் நாடு இவர்களின் புதைகுழிகளின் மீது உருவாக்கப்பட்டு அவர்கள் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு சமூகமாக இருக்க,அவர்களுக்கான நிலம் மற்றும் இயற்கையுடனான உறவு,ஊடாட்டம் என்பதெலாம் மிகுந்த கவித்துவமிக்க உணர்வு பூர்வமான வரிகளுடன் அப்பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றன. அதற்கு ஸுலைஹாவின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனும் உதவி இருக்கிறது. அதைப் போல் ஆட்சி அதிகாரத்தைச் சில நாடுகளில் கைப்பற்றி இருந்தாலும் இன்னும் கறுப்பின மக்கள் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்தோடு ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பில் பெண்ணினமும் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதாக இருக்கிறது. அந்த வகையில் அமெரிக்கக் கறுப்பினப் பெண் ஆளுமையான மாயா ஆஞ்ஜலோ(Maya Angelou) பற்றியும் பேசி, அவரது “**கூண்டுப் பறவை ஏன் பாடுகிறது என்பதை நானறிவேன்**”(I know why the caged

bird sings) எனும் மிகப் பிரபலமான சுயசரிதையை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அத்தோடு மாயாவின் சில கவிதைகளைத் தனது மொழிபெயர்ப்பில் தந்துமிருக்கிறார்.

மாயா தமிழ் மூலம் சமீப காலமாக தமிழகத்து ஈழத்து மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் பரவலாகச் சிறுசஞ்சிகைச் சூழலிலும் வலைதளங்களிலும் நூல்களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். தமிழகத்தில் எதிர் வெளியீடாக அவை நாயகன் என்பவரின் மொழிபெயர்ப்பில் மாயாவின் மேற்படி சுயசரிதை தமிழில் நூலாக வெளி வந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வரிசையில் ஸுலைஹாவும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள மாயா பற்றிய கட்டுரை மூலம் மாயாவைத் தேடும் வாசகனுக்கு பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார். இலங்கை கல்வி பொதுத் தராதர சாதாரண தர ஆங்கில இலக்கிய பாடத்தில் மாயாவின் கவிதை இணைக்கப் பட்டிருப்பதன் காரணமாக அதனை மாணவர்களுக்கு உசாத்துணையாக வழங்குவதும் அவரது நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

அடுத்து விளிம்பு நிலை மக்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற கட்டுரையாக இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள **தலித் இலக்கியத்தில் பெண்களின் வகிபாகம்** எனும் கட்டுரையைச் சொல்லலாம். இக்கட்டுரை பெண்ணினம் அதுவும் தலித் பெண்கள் அவர்களின் இலக்கியக்குரலை அடையாளப்படுத்தும் அதே வேளை ஆய்வு நோக்குடன் எழுதப்பட்ட கட்டுரையாகும். இதில் ஸுலைஹா இந்தியத் தலித் பெண் கவிஞர்களை அறிமுகப்படுத்தி இருப்பதோடு, அவர்தம் சில கவிதைகளையும் மொழிபெயர்த்தும் தந்துள்ளார். அதே வேளை தமிழ்ச்சூழலின் தலித்தியப் புணைவு இலக்கியப் பிரதிகள் பற்றியும் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பற்றிப் பேசியிருக்கும், இன்னும் விரிவாகத் தமிழ்ச் சூழலில் இயங்கும் தலித்தியப் பெண் கவிஞர்களைப் பற்றியும், அவர் தம் கவிதைப் பிரதிகளைப் பற்றியும் இக்கட்டுரையில் பேசி இருந்தால், அக்கட்டுரை ஆய்வுக் கட்டுரை என்ற முறையில் மேலும் இது பூரணத்துவம் அடைந்திருக்கும்.

4. மகாத்மா காந்தியின் மறைவை முன்னிட்டு ஐவஹர்லால் நேரு நிகழ்த்திய அஞ்சலி உரை.

இந்தியாவிற்கு சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்த மகாத்மா

காந்தியின் மறைவை முன்னிட்டு ஜவஹர்லால் நேரு நிகழ்த்திய அஞ்சலியைத் தமிழாக்கித் தந்துள்ளார். இக்கட்டுரை காந்திக்கும் நேருவுக்குமான நெருக்கத்தை, நேரு காந்திப் பற்றிக் கொண்டிருந்த தனிப்பட்ட ரீதியான நேசத்தை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

இனி இந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பு கொண்டிருக்கும் இரண்டு சிறப்பம்சங்களைக் குறிப்பிட்டு இந்தக் குறிப்பை முடிக்கவேண்டும்.

1. ஸுலைஹா இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகளைச் சிறப்பான முறையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இவரே ஒரு கவிஞராக இருப்பதன் காரணமாக மற்ற இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் இடம் பெற்ற கவிதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கும் அதே தன்மைகளுடன் அவருக்கான ஒரு பாணியைக் கொண்டு மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.

2. அடுத்து இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ஆளுமைகளைப் பற்றியும், அவர்தம் படைப்புகளைப் பற்றியும் வெறுமனே தகவல்களை அடுக்காது, தன்னளவில் அவர்களும், அவைகளும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை, அதிர்வுகளை, உணர்வுகளைத் தன் உணர்வு நிலை நின்று கவித்துவத்துடன் பதிவு செய்திருப்பது அவரது தனித்துவமாக இருக்கிறது.

இதற்கு காரணம் ஆங்கில இலக்கியத்தின் மீதான இவரது மானசீக நேசிப்பேயாகும்.

வாழ்த்துரை

–கடையநல்லூர் எஸ்.கே.றஹ்மத்துல்லாஹ்

(கடையநல்லூர் பென்சி)

மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் படைப்பிலக்கியத்திற்கு நிகரானது. பல்வேறுபட்ட மக்களின் கலாரசனை ,பண்பாடு, சிந்தனைப் போக்கு, கலாசாரம், அரசியல், அறிவியல் சிந்தனைகளை எல்லை தாண்டி ஒரு மொழிக்குள் பிரவேசிக்கச் செய்வதில் குடும்பப் பிணைப்பும், பாசமும்,அன்பினை மேம்படச் செய்யும் மனிதமும் பிரதான இடத்தினை வகிக்கின்றன.

1920 முதல் 1923 வரை மிகச் சிறிய காலமே நிலைத்திட்ட .:பிரான்ஸ் க.:ப்கா, மிலேனாவின் பாசப் பிணைப்பினை வெளிக்கொணர்ந்த கடிதங்கள்தான் ‘Letters to Milena’. அக்கடிதங்களின் ஒருவரியையே இப்படைப்பின் தலைப்பாகவும் ஆக்கியிருக்கிறார் கெகிறாவ ஸுலைஹா ‘ஞாபகம் உதிராப் பூவென..’

இவரது ‘பட்டுப்பூச்சியின் பின்னுகை போலும்...’ கவிதை நூல் தொடங்கி ‘வானம்பாடியும் ரோஜாவும்’ சிறுகதை நூல்வரை ஐந்து படைப்புகள் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. ‘ஞாபகம் உதிராப் பூவென..’ இவரது ஆறாவது படைப்பு. சிறப்பான மொழியாக்கக் கட்டுரைகள் சில இதிலே உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இல்லத்தரசி, பள்ளி முதல்வர், நிர்வாகி, சமூக செயற்பாட்டாளர் இவைகளைத் தாண்டி படைப்புலகில் பிரகாசிக்கும் ஸுலைஹாவின் கடின உழைப்பை வியக்கிறேன். மேலும் மிளிர் மனமார் வாழ்த்துகிறேன்.

கடையநல்லூர்

திருநெல்வேலி மாவட்டம்

தமிழ்நாடு

ஆச்சரியப்பட வைக்கும் சகோதரி

கெகிறாவ ஸஹானா

எனது சகோதரி கெகிறாவ ஸஹானாவின் ஆறாவது நூல் இது. ஆங்கில இலக்கியத்தின் மீதான அவரது தணியாத தாகத்தின் வெளிப்பாடுகளே அந்த நூல்கள். இன்றைய நாட்களில் ஈழத்து மொழிபெயர்ப்பு துறையில் கவனத்திற்குரிய ஒருவராக அவர் வளர்ந்திருப்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

வெறுமனே அவர் ஆங்கிலத்திருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இப்பணியில் ஈடுபடவில்லை. ஆங்கில இலக்கியத்தினை ஆழ்ந்து கற்பதும், ரசித்து ரசித்து அதனை உள்வாங்குவதும் கூட அவரது பணியாக இருக்கிறது.

சிறுபராயத்திலிருந்து அவரை அவதானித்து வந்தவள் என்ற வகையில் எப்பொழுதுமே அவர் புதுமையான மாற்றுக் கருத்துகளுடனான சிந்தனை, கவிதை ஆற்றல் நிறைய கைவந்தவராக இருந்துள்ளார். விடாது ஆங்கில இலக்கியங்களை எந்த விதமான கருத்தியல் அளவுகோலுடனும் தெரிவு செய்யாது, எல்லா காலகட்ட ஆங்கில இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை உள்வாங்குவதிலும் ஆர்வமிக்கவராகவே இருக்கிறார்.

அத்துறை சார்ந்த என்னை ஆச்சரியப்பட வைக்கும் அளவான அவரது உழைப்பு, தேடல் என்பன ஒரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரை நமக்கு தந்திருக்கிறது. அவருக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துகள்.

என்னுரை

உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள நாமு...

- கெகிறாவ ஸீலைஹா

2015, 2016, 2017களில் 'ஜீவநதி'யில் வெளியான என் கட்டுரைகள் சிலதைக் கோர்த்தேன். அது 'ஞாபகம் உதிராப் புவென....' உங்கள் மத்தியில் வந்து புன்னகை சிந்துகிறது. இது என் ஆறாவது படைப்பு. எப்போதும் போலவே, இன்னின்னவை பற்றி எழுதிக் கொண்டு புத்தகமாய்த் தொகுக்க வேண்டும் என்ற திட்டமிடல்கள் எதுவும் இந்தப் படைப்பு விடயத்திலும் என் வசம் இருக்கவில்லை. ஆங்கில மொழியில் அவ்வப்போது வாசித்த, கற்பித்த என்னைப் பாதித்த, வியப்பூட்டிய ஆளுமைகள் பற்றியும், அவர் தம் படைப்புகள் பற்றியும் பேச உளம் கொண்டேன். மேலும், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களின் பால் கவனம் செலுத்துகின்ற, வாசிக்க வாஞ்சை கொள்கிற மாணவர்களுக்கு இதனூடாக உதவலாம் எனவும் நம்பினேன்.

2015 இல் என் 'வானம்பாடியும் ரோஜாவும்' மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் தொகுதிக்குப் பிறகு ஆழமாய் எழுத்துக்குள் ஊடுருவ கால அவகாசங்கள் கிடைக்காதபடி காரியாலயச் சமைகள் அழுத்தின. ஆன்மாவை உயிர் பெறச் செய்ய, அந்த மௌனத்தைக் கலைத்தால் தான் உண்டு என்கிற மன அவசமும் இருந்தது. படைப்பாளியாய் தொடர்ந்து இயங்குவது ஒரு பெருத்த ஆறுதலாயும், மனஉளைச்சல் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் அமைவதாலும் எழுதுகிறேன். பூகோளத்தின் மேலும், கீழுமான அகன்ற காற்றுவெளியில் பரவசமாய் நான் பயணம் செய்துவிட்டு வருவதான வண்ணத்துப்பூச்சி உல்லாசம் ஒன்றையும் எழுத்தினூடு அனுபவிக்கிறேன்.

பப்லோ நெருடாவின் வன்கண்ணாளர்களின் வைரியென ஒலித்த வேட்கை மிகைத்த விடுதலைக்கான குரலையும், ஒன்று

சேரத் தரிசித்தபோது,பெரும் இலக்கிய ஜாம்பவான்களால் பலவிதமாய் ஆய்வு செய்யப்பட்ட அவரது ஆக்கங்களுக்கு என் தரிசனம் தேவைதானா என்கிற ஒரு கேள்வி இருந்தாலும்,ஒரு கலவையாய் என் வாசகர்களுக்கு அவர் பற்றித் தருவதற்கு விழைந்தேன்.

மகாத்மாவுக்கான நேருஜியின் அஞ்சலியுரையை என் உயர்கல்விகற்கும் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்த போது அழுதமுதே சொல்லிக் கொடுத்தேன். மகாத்மாவின் தேசாபிமானமும், நேருவின் மகாத்மாபிமானமும் இன்றிருக்கும் பரம்பரையின் ஞாபகங்களின் பக்கங்களில் தேய்ந்து போக நேர்ந்திருக்கிற அவலத்தை படுபயங்கரமான காலத்தில் குறியென கண்டேன். எனவேதான் என் **‘அந்தப் புதுச் சந் திரிகையின் இரவு’**, **‘ஞாபகிக் கத்தக் கதோர் புன்னகை’**ஆகிய இரண்டு கட்டுரைத் தொகுதிகளிலும் மகாத்மாகாந்தியைப் பற்றி சேர்த்தது தீராமல் இதிலும் ஒன்றை உள்ளடக்க உளம் கொண்டேன்.

போலவே, தலித் இலக்கியத்தில் பெண்களின் வகிபாகம் பற்றிய எனது கட்டுரையை இவ்விதழில் நான் சேர்த்த போது,தலித் இலக்கியம் பற்றி இதற்கு முந்தைய நூலில் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரையின் அளவு இது காத்திரமான படைப்பாய் இல்லை என்று என் நண்பர்கள் சிலர் கருத்துச் சொன்னார்கள். மறுப்பில்லை. எனினும்,கண்களுக்கு அகப்படா நுண்ணுயிர்களுக்கும், புழு பூச்சிகளுக்கும் இப்புவிவில் நிம்மதியாய் வாழ கடவுள் அனுமதித்திருக்கிற போது, மனிதன் சகமனிதன் மீதுசெலுத்தும் வன்மத்தை, அதிலும் நவீன உலகின் பரந்த வெளி பெண்ணின் உடல்,மனவெளிகளின் மீது புரியும் சித்திரவதையை அருவருக்கத்தக்க சாபமென நான் காண்பதாய் என் வாசகனுக்குச் சொல்லி வைக்க விரும்பி அதைச் சேர்த்தேன்.

மாயா அஞ்ஜலோ மீதான என் அபிமானம் அவரது கூண்டுப் பறவையை கண்டு கொண்ட நாள் முதலாய்த் தொடர்ந்தது. பெண்ணாய் மாயா அனுபவித்த கசப்புகள்,கேவலமான விமர்சனங்கள் ,ஆன்மீக உன்னதங்களுடனான முகம் வாய்த்திருப்போராய் தம்மைக் காட்டிக் கொள்வோரின் போலித்தனங்கள் எல்லாமுமாய் சேர்ந்து வதையுறச் செய்தன

என்னை.

மேலும், மில்டனையும், ஜோன் டன்னையும், ரஸூல் கம்ஸ்தோவையும் கால மாற்றங்களுக்கும் அப்பால் நீடிக்கும் பெரு இலக்கியங்களாய் நான் அனுபவித்தேன். டேவிட் யீடனின் அமெரிக்க இந்தியர்களின் நாடோடிப் பாடல்களின் மீதான பார்வை மின்மினிப்பூச்சிகளாய் மனசை ஆட்கொண்டன. மிலேனாவுக்கான டிப்ரான்ஸ் கஃப்காவின் கடிதங்கள் மாபெரும் இலக்கியஆதர்சமாய் மனசை நிரப்பின. இவர்கள் பரிமாறிய காதலும், நேயமும் என் மௌன வெளிகளை மெல்லிய சப்தங்களால் நிரப்பிப் போயின.

இது புத்தகமாய் உயிர் பெற நின்றுழைத்தவர்கள் பலர். என் ஆக்கங்களை மிக கௌரவத்தோடு அங்கீகரித்து, 'ஜீவநதி' யில் பிரசுரிக்கச் செய்யும் மகன் பரணீதரன், தொழில் நுட்ப வேலைகளில் தோள் கொடுக்கிற மாணவி திருமதி. பஸ்மிலா ரிஸ்லான், கட்டுரைகளில் ஆழமாய் கவனம் செலுத்தி வழிப் படுத்தும் அக்கா ஸஹானா, எப்போதும் போலவே என்னோடு மாறாமல் நிற்கிற மேமன்கவி அனைவரையும் இதயத்தில் நன்றியுடன் சுமக்கிறேன். இந்தப் புத்தகத்தை இலங்கை நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை பிரசுரத்துக்கான அனுமதி தந்து அங்கீகரித்துக் கொண்டதை பெரு கௌரவாய் ஏற்கிறேன். அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகின்றது.

பொருளடக்கம்

‘நிர்க்கதியான மக்களின் காவலரண்’ சிலி தேசம் தந்த உன்னதக்கவி பப்லோ நெருடா	23
பெரும் புகழ் பிரிந்து போயாயிற்று... மகாத்மாவுக்கான நேருவின் அஞ்சலியுரை	36
தலித் இலக்கியத்தில் பெண்களின் வகிபாகம்	41
பெண்ணின மற்றும் கறுப்பின மக்களினது, குரலாய் ஒலித்த மாயா அஞ்ஜலோ	50
வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த்தின் ‘மில்டன்’ கவிதையை முன்வைத்து...	61
பதினேழாம் நூற்றாண்டின் மெய்ப்பொருள் கவிஞன் ஜோன் டன்	66
டேவிட் யீடனின் ‘பூமி இளையதாயிருக்கையில்..’ நூலுள் உள்ளம் தொலைத்து...	80
தஜிகிஸ்தானின் மக்கள் கவி ரசூலின் கவிதைகளை நயந்து	100
ஞாபகம் உதிராப் பூவென... க.பகாவின் கடிதங்களுள் ஊடுருவி....	120
குறிப்புகள்	144

‘நிர்க்கதியான மக்களின் காவலரண்’

சிலி தேசம் தந்த

உன்னதக்கவி பப்லோ நெளுடா

பூமிக்கும் கோள்களுக்குமிடையிலான
மனிதனின் பயணம் தொடங்கியாயிற்று.
களைத்துச் சலித்த மாந்தர்
அமைதி குடிகொண்ட நிலவைக் குழப்பியடித்து
அவர்தம் போதைப் பொருட்களுக்கும்
இதர பிற வியாபாரப் பண்டங்களுக்கும்
அங்கே கடை விரித்தாயிற்று.
முதிர் திராட்சை
பூமியெங்கும் விளைந்து கிடக்கிறது
இப்போதிங்கே.
கடலுக்கும் மலைகளுக்குமிடையே
திராட்சைரசம் வழிந்தோடப் போகிறது
இனியிங்கே.
என் அன்னையுமி மீது
செர்ரிப்பழங்களின் நர்த்தனங்கள்.
என் கறுப்புச் சிறுமியரின் இசைப்பாடல்கள்.
அவர்தம் இசைக்கருவி மீதில்
பட்டுப் பளபளக்கும் நீர்த்துளிகள்.
திராட்சை ரசம் இங்கே விதவிதமாய்,
அற்புதச் சுவையில் நா ஊற

அருந்துவோன்தனைக் கிறங்கச்
 செய்யும் விதமாய்.
 கடலும், நிலமும் கொண்டதென் இல்லம்.
 கபில நிறத்து விதையென
 அழகிய கோலம் காட்டும்
 என் பெண்மணியின் உருண்ட பெரிய கண்கள்.
 பசுமையும், வெண்மையுமாய்
 தனக்குத் தானே ஆடையணிவித்துக் கொள்ளும்
 இரவில் நான் காணும் கடல்.
 நிலவொளியில், கடல் சென்ற மணப்பெண்ணாய்
 உறங்கும் அலை நுரைகள்.
 இல்லையில்லை,
 நான் என் கிரகத்தை
 மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை....!!!

தன் தாய் மண்ணின் மீது கொண்ட தீராக் காதலினால் வேற்றுக் கிரகத்துக்கு வெளியேறுதல் குறித்து அசட்டையாய் இருக்க விரும்புகின்ற ஒரு கவிஞனின் குரல் இது. 97 களில் நான் ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதுகளில் எனக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட இலத்தீன் அமெரிக்கக் கவி பப்லோ நெருடாவின் மேற்சொன்ன ‘The Lazy one’ கவிதையை பின்னாளில் இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்து என் ‘பட்டுப்பூச்சியின் பின்னுகை போலும்....’ முதல் கவிதைத் தொகுதிக்குச் சேர்த்திருந்தேன். பப்லோ நெருடா குறித்த என் தேடல் பின்னாளிலும் முடிவுறாமல் தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தது.

நெப்தாலி ரிக்காடோ ரேயிஸ் பசோல்டோ என்று இயற்பெயர் கொண்டிருந்த பப்லோ நெருடா ஸ்பானிய மொழியின் உன்னதாக் கவி. ஜேன் நெருடா என்கிற செக்கோசுலோவாக்கியக் (Czech) கவிஞனின் மீது கொண்ட காதலினால் தனக்கான புனைபெயரை அவரே இப்படித் தெரிந்து கொண்டார். தந்தை ஒரு புகையிரத நிலைய ஊழியர்.

தாய் ஒரு பள்ளி ஆசிரியை.

நெருடா பிறந்து இரண்டே மாதங்களில் தாய் இறக்க, அவர் தந்தை ஒன்பது வருஷங்களுக்கு முன்னம் தன்னோடு வாழ்ந்து ஒரு குழந்தையையும் பெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டார். அந்தச் சகோதரி லோராவுடன் வளர்ந்தார் நெருடா. சிற்றன்னை கார்டியா மார்வாடி நெருடா மீது அளவற்ற பாசம் கொண்டிருந்தார். பெருந்தாய் என்று அவரைப் புகழ்வாராம் நெருடா. முதல் முயற்சியாக தனது எட்டாம் வயதில் நெருடா எழுத முயற்சித்த கவிதைகூட அத்தாயைப் பற்றியதாம்.

ஜூலை 12, 1904 இல் பிறந்த நெருடா செப்டம்பர் 22, 1973 69ம் வயதில் சந்தியாகோ சிலியில் இறந்தார்.

அவர் சிலி தேசம் கண்ட அற்புதமான கவிஞர் மட்டுமல்ல கல்வியியலாளரும், அரசியல்வாதியும்கூட. பசுமையினதும் நம்பிக்கையினதும் அடையாளமாக பச்சைநிற மை கொண்டே எழுதுவாராம் நெருடா. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த கவியாக, சமூக உணர்வு கொண்ட போராளியாக, மார்க்ஸிய தத்துவங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவராக மிளிர்ந்த நெருடா இலங்கையுட்பட பல நாடுகளில் ராஜதந்திரியாகப் பணியாற்றியவர். சிங்கப்பூர், பர்மா போன்ற நாடுகளில் அவர் தொழில் புரிந்திருக்கிறார்.

பதினமூன்றாம் வயதில் அவர் படைத்த கட்டுரைத்தொகுப்பு ‘**Enthusiasm and Perseverance**’ வெளிவந்தது. பருவ வயதினனாகயிருந்தபோதே கவி அந்தஸ்து கிடைத்தது அவருக்கு. அதிகமாக ரொபர்ட் ஃப்ரொஸ்ட், ஜேம்ஸ் ஜெய்ஸ், வோல்ட் விட்மன் போன்றோரைப் படித்ததில், பலவிதமான ஸ்டைல்களில் எழுதினார். சர்ரியலிஸ்ட் கவிதைகள், சரித்திரக்கதைகள், அரசியல் கொள்கை விளக்க அறிக்கைகள், காதல் கவிதைகள் என பல விதமாய் அவரது படைப்புகள் வெளிவந்தன. அவர் எழுதுவதை அதிகம் எதிர்த்தவர் அவர் தந்தை. மற்றவர்கள் பெரும் ஊக்குவிப்பு நல்கினார்கள். கப்ரியேல் மிஸ்ட்ரால், பின்னாளில் நோபல் பரிசை வென்றவர், நெருடாவின் எழுத்துக்கு பெரும் ஆதரவு நல்கினார். ‘**வைகறைக் கதிர்கள்(Books of Twilight)**’ முதல் கவிதைத் தொகுப்பாகும். அது அவரது பத்தொன்பதாம் வயதில் 1923

இல் வெளிவந்தது. அவரது '20 காதல் கவிதைகளும் ஒரு விரக்திப் பாடலும்(20 Love Poems and Songs of Despair)' 1924 களில் வெளிவந்தபோது மக்களுக்குள் பெரும் கிளர்ச்சியூட்டிய ஸ்பானிய மொழி நூலாக அது கருதப்பட்டது. அதுவே நெருடாவை புகழின் உச்சியிற் கொண்டு வந்து நிறுத்தவும் செய்தது.

“ஆதலினால்

நான் காத்திருக்கிறேன்

ஒரு தனிமைப்பட்ட வீடென,

நீ மறுபடி எனைக் காணும்வரை

என்னில் வந்து நீ வாழும்வரை

அதன் பிறகு,

என் யன்னல்களுக்கு

வலி எடுக்கின்றவரைக்கும்...”

என்றெல்லாம் அதிலே சொட்டச் சொட்டக் காதலை வடித்தவர் பப்லோ நெருடா. அவரது இன்னொரு கவிதை இப்படி நீளும்.

“நான் உனை விட்டு வந்தேன் பீதியுடன்

மணிப்பளிங்காய் என்னிலிருந்து நீ

சஞ்சலத்தோடு மறைகிறாய்

காதலின் மிகைப்பிலோ என்னால் ரணமுற்றோ

நான் அளித்த முடிவற்ற வாழ்வின்

பரிசுகள் குறித்து

நின் நயனங்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன...

எனதன்பே,

நமக்குள் இருந்த தாகம்தனை

ஒருவருக்கொருவர் அறிந்திருந்தோம்.

அனைத்து நீரினையும் குருதியினையும்

முழுதுமாய்க் குடித்திருந்தோம்.

நம்முள் ஒருவருக்கொருவர்

விஞ்சிய பசியினை கண்டுணர்த்திருந்தோம்.

தீ சுட்டெரித்துக் கடித்த மாதிரி
 புண்களை ஒருவரில் ஒருவர் எஞ்ச வைத்து
 ஒருவரையொருவர் கடித்திருந்தோம்
 ஆயினும்,
 காத்திரு எனக்காய்
 உன் இனிமைகள் அனைத்தும்
 சேகரித்து வைத்து
 தருவேன் நான்
 உனக்கும் ஒரு ரோஜா...”

1950இல் சர்வதேச சமாதானத்துக்கான விருதை வென்றிருந்த நெருடா 1971 இல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசையும் வென்றார். 1964 இல் தனக்குக் கிடைத்த நோபல் பரிசை மறுத்த பிரான்ஸிய தத்துவாதி **லான் போல் சார்தர்** அவர்களிடம் அவ்வாறு மறுப்பதற்கான காரணம் வினவப்பட்டது. தனக்கு முன்னம் அதற்கு பப்லோ தகுதியானவராயிருக்கிறார் என பதில் வந்ததாம். அவரிடமிருந்து. கொலம்பிய நாவலாசிரியர் **கப்ரியேல் கார்ஸியா மர்கோஸ் (Gabriel Garcia Marquez)** நெருடா பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் **“சகல மொழிகளிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மேலான கவி அவர்”** என்கிறார்.

சிலி கம்ப்யூனிஸக் கட்சியின் செனட்டராக இருந்தவர் பப்லோ. 1948களில் சிலியின் ஜனாதிபதி கோல்ஸேல்ஸ் கம்ப்யூனிஸத்தை மறுத்தபோது, நெருடாவின் கைதுக்கான வாரண்ட் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட, தோழர்கள் அவரை மறைத்து வைத்தனர். பின்னர் ஆர்ஜென்டினாவுக்குத் தப்பித்துச் சென்றார். தன்னை **“வன்கண்ணாளர்களின் வைரி”** என்றும், **“நிர்க்கதியான மக்களின் காவலரன்”** என்றும் பிரகடனப்படுத்திய எழுத்தாளர் அவர். நோபல் பரிசை ஏற்றுக் கொண்டதாக அறிவித்த பின்னம், சிலியின் சோஷலிஸ ஜனாதிபதி சல்வடோர் அலண்டே அவரை 7000 மக்கள் அளவில் கூடியிருந்ததோர் அவையிலே பேசுமாறு அழைத்து கௌரவப்படுத்தினார். 1975 இல் **Salvador Allende** அரசு கவிழ்க்கப்பட்டபோது, புற்றுநோய் கண்டு சந்தியாகோ மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த பப்லோ நெருடாவை கன்சுவேர்டிவ் தலைவர் பினேஷோட்டின் இராணுவப்படை

மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தியது. இறந்தபோது பொது நிகழ்வாக அதைக் கொண்டாட அரசு அனுமதி வழங்காதிருந்தது மட்டுமன்றி, உயிர் பிரிந்த சில மணித்தியாலங்களில் அவரில்லத்தை தீயிட்டுக் கொழுத்தவும் செய்தது. அவரது இறுதி ஊர்வலத்திலே ஊரடங்கையும் மீறி துயர்தோய்ந்த முகங்களோடு மக்கள் பாதைகளில் குழுமி நின்றார்கள். அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டு சில மணித்தியாலங்களில் சந்தியாகோவில் ஸன்போர்ஜா நிர்வாகப் பிரதேசத்தில் இராணுவ சிப்பாய்களினால் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான நூல்களில் நெருடாவின் நூல்களும் அடங்கும். அவரது சுயசரிதம் சொல்லும் கவிதைத்தொகுதி அவரது மறைவின் பின்னர் 1982 இல் வெளியானது.

வன்முறைகளை உணர்ச்சி ததும்ப எதிர்க்கிற தொனி அவருடையது. அவரது “சிலவற்றுக்கு சில விளக்கங்கள்..” (Explaining a few things) கவிதையானது, ஸ்பெயினின் சிவில் யுத்தத்தை பின்னணியாகக் கொண்டது.

“நீங்கள் கேட்டிடப் புறப்படுவீர்கள்.

தரையெங்கனும் பூத்துக்குலுங்கிடும்

லைலக் புஷ்பங்கள்

மற்றும் பொப்பிப்பு போர்த்திய

பிரகிருதிகள் அனைத்தும் எங்கேயென...?

கூடவே,

பறவைகளும், அவைதம் பொந்துகளுமாய்

சொற்கள் பிரவாகம் எடுத்து

மழையோ மறுபடி சோவெனக் கொட்டுதல் பற்றி.

நான் சொல்வேன் எனக்கு நடந்தவை

அனைத்துச் செய்திகளும் உங்களுக்கு..

மாட்ரிட் நகர்புறச் சுற்றுப்புறத்தே

மணிகளும், கடிகாரங்களும், மரங்களும்

சூழ நான் வாழ்ந்திருந்தேன்.

காய்ந்து போன காஸ்ட்டிலின் வதனம் தனை

கண்ணெட்டும் தொலைவிலிருந்து
உங்களுக்குக் கண்டிடலாம்.
அ.து ஒரு தோற்சமுத்திரம் எனலாம்.
அழகு மலர்களின் இல்லமென
எனதில்லத்தை அழைப்பார்கள்.
ஏனெனில்,
எங்கனும் ஜெராண்யம்
பூத்து மிகைத்திருக்கும்.
நாய்களும், குழந்தைகளும்
குதூகலமாய் விளையாடப்
பூத்துச் சிரிக்குமென் இல்லம்.
உடன்பிறப்பே சொல் ஞாபகம் உண்டா,
பூமி மீதில் நின்று கொண்டே
ஆனி மாதத்துச் சுடரொளியில்
மூழ்கிய புஷ்பங்களை
உன் வாயில் ஊற்றியது
ஞாபகம் உண்டா சொல்?
அனைத்தும் பேரிரைச்சலாய்
வர்த்தகக் கூக்குரல்கள்,
சிலைகள் நிமிர்ந்து மிளிர்ந்த நம் பேட்டை,
சூரியவொளி
கூராய்த் துளைக்கும் கூரைகள்,
பாதைகள் கனத்த நெரிசல்கள்,
ஆவல் தூண்டும் சுவைமிகு மாப்பண்டங்கள்.
கும்பமாய்க் குவிந்திருக்கும் மீன்களின் சந்தை,
கடலைப்போலக் குவிந்த தக்காளிப்பழங்கள்,
தந்தம் கடைந்தெடுத்தாற்போல மின்னும்
உருளைக்கிழங்குகள்,
மீற்றர், லீட்டரென ஒலித்தோங்கும்

ஜீவிதத்தின் அர்த்தம்நிறை ஒலிக்கலவைகள்.
 அன்றோர் காலைப்புலர் பொழுதில்
 அகோரமாய் உயிர் பசித்த மிகையுணர்வில்
 கோரத்தீ கனன்று புறப்பட்டது பூமி தனிலிருந்து.
 அன்று தொட்டு தொடர்ந்தது
 எரிபிழம்புகளும், வெடிமருந்தும்
 கூடவே குருதியினாறும்.
 அறியாததா நீ உடன்பிறப்பே?
 எசமாட்டிகள் புடைசூழ
 ஆகாய விமானங்களிலும்,
 கப்பல்கள், தோணியிலும்
 வந்து வந்திறங்கினர்
 பச்சிளங் குழந்தைகளைக் கொல்ல
 கொள்ளையர்கள் கூட்டமென.
 விளையாடிய குழந்தைகளின்
 குருதி வீதியெங்கிலும் பாய்ந்தது
 சடைச்சல் ஏதுமின்றி.
 ஓநாய்களே வெறுப்புதிர்க்கும்
 ஓநாய்கள் கூட்டமது.
 பாம்புகளே வெறுப்பு கொள்ளும்
 விஷப்பாம்புக் கூட்டமுமது.
 முகத்துக்கு நேரே நான்
 அலையெனவே
 ஸ்பெயினின் குருதியே கண்டேன்.
 பெருமை பிடித்தலைந்த கத்திகள் தாங்கிய
 அரக்கர்கள் அவர்தமை
 முழ்கடிக்கப் புறப்பட்ட அலையாய்.
 துரோகத் தலைவர்களே,
 பாருங்கள் இறந்து விட்ட எனதில்லத்தை.

பாருங்கள் சிதறுண்ட ஸ்பெயினை.
 பூக்களுக்கு பதிலாய்
 ஒவ்வோர் இல்லத்திலும்
 உலோக மழை பொழிந்திற்று.
 ஸ்பெயினின் முடுக்குகளில்
 ஸ்பெயின் மீள முளைக்கிறது.
 இறந்த குழந்தைகள் கண்களிலிருந்து
 துப்பாக்கிகள் முளைக்கின்றன.
 ஒவ்வோர் குற்றத்திலிருந்தும் தோட்டாக்கள்
 தோற்றம் பெறுகின்றன.
 ஒவ்வொன்றும் ஒருநாள்
 ஒரு இதயத்தை காவுகொள்ளும்.
 நீங்கள் கேட்டிடப் புறப்படுவீர்கள்
 எனதருமைத் தாய்நாட்டின்
 பெரும் எரிமலைகள், இலைகள், கனவுகள்
 பற்றிப்பாடிய என் கவிகள் எங்கென்று.
 வாருங்கள் வந்து பாருங்கள்
 வீதியெலாம் பாயுங் குருதி.
 வாருங்கள் வந்து பாருங்கள்
 வீதியெலாம் பாயுங் குருதி.
 வாருங்கள் வந்து பாருங்கள்
 வீதியெலாம் பாயுங் குருதி....!!!

வாழ்நாளில் நாற்பதுக்கும் அதிகமான நூல்களை எழுதினார். சமூகப் போராட்டங்கள் காரணமாக அவரை நாடு கடத்தவும் செய்தார்கள். அப்போது அவர் எழுதியது ‘Canto General’(1950). தவிர அன்றாட வாழ்வு பற்றி அவர் எழுதியது ‘Elementary Odes’(1954). நெருடாவின் ‘To night I can write The Saddest lines...’ கவிதை அவரது அழகான கவியாற்றலுக்கு சான்று பகரும். 1924இல் எழுதப்பட்டது அது.

'இன்றிரா எனக்கு இயற்றுதல் இயலும்
 ஆகவும் துயரார்ந்த வரிகள் தமை.
 எழுத, உதாரணம் கொள்வதெனில்
 'தாரகைகள் நீலநிறத்தே தொலைவிலிருந்து
 மின்னி நடுங்க இரா சிதறுண்டிருக்கின்றது.'
 நடுநிசிக்காற்று ஆகாயத்தே சுற்றிச்சுழன்று பாடும்.
 இன்றிரா எனக்கு இயற்றுதல் இயலும்
 ஆகவும் துயரார்ந்த வரிகள் தமை.
 அவளை நான் நேஸித்தேன்
 சிலபோது அவளும் அவ்விதமே நேஸித்தாள் என்னை.
 அது போன்றே இராக்கள் முழுதும்
 என் கரங்களுள் அவளை
 சிறைப்படுத்தியே இருந்தேன் நான்.
 முடிவற்ற ஆகாயத்தின் கீழே அவளை
 மறுபடி மறுபடி நான் முத்தமிட்டேன்.
 அவளை நான் நேஸித்தேன்
 சிலபோது அவளும்
 அவ்விதமே நேஸித்தாள் என்னை.
 அவளது பெருத்த அமைதிநிறை நயனங்களை
 எவர்தான் நேஸிக்காதிருத்தல் இயலும்..
 இன்றிரா எனக்கு இயற்றுதல் இயலும்
 ஆகவும் துயரார்ந்த வரிகள் தமை.
 அவள் என்னோடு இல்லையென்று சிந்திக்க
 அவளை இழந்துவிட்டதாய் நான் உணர
 இந்தப் பெரும் இரவை
 அவளின்றி இன்னமும் கனக்கும்
 இப்பெரும் இரவைக் கேளுங்கள்.
 வரிகள் வீழும் ஆன்மாவின் மீதில்
 பனி புல்வெளியில் கொட்டுதல்போல.

அவளைப் பேணவியலா என் காதல்
 எந்த அர்த்தமும் உடையதன்று.
 நட்சத்திரங்கள் நிரம்பியதாயிருக்கிறது இரவு.
 இரா சிதறுண்டிருக்கின்றது அவள் என்னோடில்லை.
 இது மட்டும்தான்.
 தொலைவில் யாரோ பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 எனது ஆன்மா திருப்தியுற்றதாயில்லை
 அவளை இழந்துவிட்டிருப்பதில்.
 என் பார்வையோ அவளைத் தேடுகிறது.
 அவளை என்னோடு நெருங்கிடச் செய்தாலும்
 இதயமோ அவளைத் தேடித்திரிகிறது.
 அவள் என்னோடில்லை.
 அதே மரக்கிளைகளுக்கும்
 மரங்களுக்கும் வெண்மை பரத்திய அதே இரவு
 நாமும் அந்நேரத்தின் அதுபோலயில்லை.
 நான் அவளை நேஸிக்கவில்லை.
 அது நிச்சயம். ஆயினும்,
 நான் எப்படி அவளை முன்னம் நேஸித்தேன்..
 என் குரலோ
 அவளை சென்றடைகின்ற தென்றலைத்
 தேட முயலுகிறது.
 வேறெவரதோ முத்தங்கள் அவள் மீதில்
 எனதான முத்தங்கள் போல.
 அவளது குரல்,
 அவளது பிரகாசம் ஒளிரும் உடல்,
 முடிவிலி நயனங்கள்.
 நான் அவளை நேஸிக்கவில்லை.
 அது நிச்சயம்.
 ஆயினும் சிலவேளை நான்

அவளை நேஸிக்கிறேன்.
 காதல் குறுகியது.
 மறத்தலோ மிக நீளமாய் நீள்கிறது.
 என் கரங்களுள் அவளை
 சிறைப்படுத்தியே இருந்தேன் நான்
 இதுபோன்ற இரவுகளில்
 அவளை இழந்து விட்டிருப்பதில்
 என் ஆன்மா திருப்தியாய் இல்லை.
 இது
 அவள் உருவாக்கி
 நான் அனுபவிக்கவென்றான
 இறுதியான வலி ஆயினும்
 இக்கடைசி வரிகளை
 எழுதுவேன் நான் அவளுக்கேயென்று.
 இறுதியாய்,

பப்லோ நெருடாவின் ‘**உனது பாதங்கள்**’ கவிதை
 அனைத்தையும் விஞ்சிய காவியக் காதலை சொல்லுகிறது.

உன் முகம் பாராதிருக்கிறபோது
 பார்த்தேன் உன் பாதங்களை.
 வளைந்த எலும்பின் கடினப்பாதங்கள்.
 உனக்கவை நிறைய ஒத்தாசை புரிகின்றன
 மேலிருக்கும் இதமான பாரத்தின்
 சுமையைச் சுமந்திருக்க.
 உனதிடை, மார்பகங்கள்,
 அவை மீதிருக்கும் ஊதாக்கதிர்நிறத்து
 இரட்டை முலைக்காம்புகள்.
 உன் கண்களை ஆசுவாசமாய் நகர்த்தும்
 அவற்றின் குழிகள்
 வார்த்தைகள் உதிரும் உனதகன்ற கனிவாய்

சிவந்தவுன் மயிரிழைகள்
என் சின்னக் கோபுரமே..
ஆயினும், நேஸிப்பேன் உன் பாதங்களை
ஏனெனில்,
அவை நடந்தலைந்தன பூமியில்
காற்று மழை நீர் எதையும் பாராமல்
என்னை நீ வந்தடையும் வரை
என்னில் நீ வந்து சேரும்வரை...

பெரும் புகழ் பிரிந்து போயாயிற்று...

மகாத்மாவுக்கான

நேருவின் அஞ்சலியுரை

ஐவஹர்லால் நேரு (1889-1964) இந்திய சுதந்திர போராட்ட வீரர் மட்டுமன்றி, ஒரு பற்றுறுதிமிக்க தேசியவாதியும் கூட. இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக பதினேழு வருஷங்கள் பணிபுரிந்தார். அவர் ஒரு மகத்தான கல்விமான் போலவே, அவரது மடல்கள் உலகப்புகழ் பெற்றவை. **Glimpses of World History (1934), An Autobiography சுயசரிதம்(1936),The Discovery of India(1946)** போன்றவை அவரது இன்றும் பேசத்தக்க படைப்புகளாக மிளிர்வன.

நேரு, மகாத்மா காந்தியின் அரசியல் வாரிசாகக் கருதப்படுபவர். 1948.01.30இலே நாதூராம் கோட்சே காந்தியைச் சுட்டுக் கொன்றபோது, துயரமிகையில் துவண்ட நேருவை மக்களுக்குப் பேசுமாறு பணிக்கிறார் மௌன்ட்பேர்டன் பிரபு. நேரு “என்னால் முடியவில்லை” என மறுக்கிறார். “நான் மிகவும் குழம்பிப்போய் இருக்கிறேன்” என்கிறார். “பேச்சு ஒன்றைத் தயாரிக்கும் நிலையிலில்லை; எதைச் சொல்வதென்றும் தெரியவில்லை” என்கிறார். மௌன்ட்பேர்டன் பிரபு சொல்கிறார், “கவலை வேண்டாம் நீங்கள் அவருக்காகச் சொல்ல வேண்டியதை கடவுள் சொல்லித் தருவார். பேசுங்கள்” பின்னர் அவர் பேசுகிறார். ‘நமது ஒளி மறைந்து போயாயிற்று’ என்கிற தலைப்பில் அதை வரலாறு பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறது.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் பெப்ரவரி 02 இல், இந்தியசட்டசபையிலே அவர் ஆற்றிய உரை இது. மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை இரண்டாம் ஆண்டு தொடரும் மாணாக்கருக்கானபாடநூலில் ஆங்கில

இலக்கியத்துக்கு பரிந்துரை செய்யப்பட்ட உரைப் பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“நன்கு தெரிந்தெடுக்கப்படுகின்ற வார்த்தைகள் கொண்டு நாம் மனிதர்களைப் புகழ்கிறோம். அவர்தம் மகத்துவத்தையும் ஏதாவதொரு அளவீடு கொண்டு மதிப்பீடும் செய்கிறோம். எங்ஙனம் இம்மனிதனை நாம் புகழுதலும், மதிப்பிடலும் சாத்தியம் சொல்லுங்கள்...? ஏனெனில், அவர் நம் அனைவரையும்போல சாதாரண களிமண் கொண்டு வளையப்பட்ட நபர் அல்லரே..? அவர் வந்தார்; மிக நியாயமான கால அளவு வாழ்ந்தார்; இப்போது மறைந்தும் போனார். நமதான புகழ்மாலைகள் சூடிய வார்த்தைகள் ஒன்றும் இந்தச் சட்டசபையிலே அவருக்காகத் தேவைப்படப்போவதில்லை ஏனெனில், சரித்திரத்தே வாழ்கிற எம்மனிதரையும்விட அதிக புகழ்சூடிய மனிதராக அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

அவர் மறைந்து போய்விட்ட இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் இவ்வையகம் அவர் மீது கொண்டிருக்கிற நன்மதிப்பை நாம் உணர முடியுமாய் இருக்கிறது. அதற்கு வேறெதனை நாம் சேர்த்திட முடியும்? அவரது குழந்தைகளாய் எங்ஙனம் நாம் அவரைப் புகழலாம்? சிலவேளை அவரது மேனிக்கு நெருக்கமான சேய்களாய் அன்றி, அவரது ஆன்மாவுக்கு நெருக்கம் மிக்க பிள்ளைகளாய் சிறியளவிலோ, பெரியளவிலோ நாம் அவருக்கு பெறுமதி மிக்கவர்களாக இருந்திருக்கிறோமா?

பெரும் புகழ் பிரிந்து போயாயிற்று. நமது ஜீவிதங்களுக்கு கதகதப்பும், ஒளியும் வழங்கிய அந்தச் சூரியன் அஸ்தமித்து விட்டது. இப்போதோ நாம் குளிரிலும் இருட்டிலும் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் இப்படி யோசிப்பதை அவர் விரும்பமாட்டார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கடந்த காலங்களில் நாம் கண்ட இந்த பெரும் புகழ், புனித அக்னி வடிவமைக்கப்பட்ட இம்மனிதர் நம்மையும் மாற்றி விட்டார். கடந்த காலத்தேயெலாம் நாம் அவரால் சீரமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அந்தப் புனித அக்னியின் ஒரு துளிச் சுடரெடுத்து அவர் விரும்பிய வண்ணம் சில தூரம் பணியாற்ற நம்மில் பலர் வலுவும் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஆதலினால் அவரை புகழ்தலாவது நமது வார்த்தைகளைச் சின்னதெனவாக்கலாம். அன்றி, நமது வார்த்தைகளைக்

கொண்டு நம்மை நாமே புகழுதல் என்றாகலாம்.

பெருமனிதர்கள், மகான்கள் பளிங்கிலோ, வெண்கலத்திலோ தத்தமக்காக வடிவமைக்கப்பட்ட உருவச்சிலைகளாக மிளிர்வர். ஆனால், புனித அக்னியில் வடிவமைக்கப்பட்ட இம்மனிதரோ ஆயிரமாயிரம் மனிதமனங்களிலே ஆலயங்கொள்ளுமளவுக்கு இருந்திருக்கிறார். குறைந்தளவு பெறுமானம் கொண்டிருந்தாலும், நாம் அவர் உருவமைக்கப்பட்ட பண்டத்தில் பிறந்தவர்களேயாகிறோம். அவர் இந்தியாவெங்கிலும் மாளிகைகளில் மட்டுமன்றி, தெரிவு செய்யப்பட்ட உயர் இடங்களில் அன்றி, மனிதர் கூடும் இடங்களில் அன்றி, சிறுகுடிசைகளில், குக்கிராமங்களில் எளிய மனிதர் வாடும் இடங்களிலெல்லாம் பரவி விரவிக் கிடக்கிறார். அவர் ஆயிரமாயிரம் மனித மனங்களில் வாழ்கிறார். காலங்கள் தோறும், அங்ஙனம் அவர் வாழ்வார்.

கையறு நிலையில் நமையுணரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இனி நாம் என்ன கூறிட இயலும்? அவரைப் புகழ நமக்கென்ன அருகதையுளது? அவரைப் போதுமானளவோ, மிகையளவோ பின்பற்றவியலாமற் போன நமக்கென்ன அருகதையுளது? நம்மிடம் நமது உழைப்பையும், தியாகத்தையும் எதிர்பார்த்திருந்த ஒருவருக்கு வெறும் வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு, அவரைக் கடந்து போதல் அஃது, அவருக்கு ஒரு விதத்தில் நாம் செலுத்தும் அநீதி என்றாகலாம். கடந்த முப்பது வருஷங்களாய் அல்லது அதற்கு மேலாய், ஒரு பெரும் அளவீடு எடுத்து நின்று அவர் இந்த தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பினார். வேறெந்த இடத்துக்கும் சம்ப்படாத ஒரு செயற்களத்தே நின்றிருந்து அவர் இவ்வயரத்தை எய்தி, வெற்றியும் கண்டார். ஆயினும், இறுதிவரை அவர் மகிழ்வு கொள்ளா நிலையிலேயே வதனத்தே ஒருபோதும் புன்னகையைத் தொலைக்காதிருந்தபோதும், எவருக்கும் கொடிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகிக்காதிருந்தபோதும், அனைத்தும் நிகழ்ந்த வண்ணமுளது என்பதில் ஐயமின்றித்தான் உள்ளது. இன்னும் அவர் நொந்திருக்கவும் கூடும். அவர் பயிற்றுவித்த இந்தப் பரம்பரையின் எல்லாப் பலவீனத் தோல்விகளின் பொருட்டும், நொந்திருக்கக் கூடும் அவர், அவர் காட்டிய பாதைகளில் நின்றும் நாம் விலகிச் சென்றபோதுகளில்.

இறுதியாய் அவரது குழந்தை ஒன்றின் கைகளாலேயே அவர் வீழ்த்தவும் பட்டிருக்கிறார்.

நீண்ட காலங்களுக்குத் தொடரவிருக்கும் சரித்திரம் நாம் கடந்து வந்து விட்ட இந்த காலத்தைப் பற்றித் தீர்ப்புகள் வழங்கும். அது இந்த வெற்றிகளையும், தோல்விகளையும் பற்றிய தீர்ப்புகளைக் கூறும். நாமும் இதற்கு மிக அருகிருந்து சரியான நடுவர்களாய் எது நடந்தது என்பதையும், எது நடந்திருக்கக் கூடாது என்பதையும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

நாமனைவரும் அறிவோம், இங்கிருந்த அப்பெரும் புகழ் பிரிந்து இனி இல்லையெனப் போயாயிற்று. நாமனைவரும் அறிவோம் இக்கணத்தே இங்கெலாம் ஒரு இருளே சூழ்ந்து கிடப்பதை. நிச்சயமாக அந்தளவு இருட்டுமல்ல ஏனெனில், நமது இதயங்களினுள்ளே நாம் ஊடுருவிப் பார்த்தால், அவர் ஆங்கே ஏற்றிவைத்த ஜீவச்சுடர்தனை நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அந்த ஜீவச்சுடர் நீடித்து எரிந்தால், இந்த நித்திலத்து மீதில் இவ்விருட்டு நீடித்திருக்கவே முடியாது. நமது முயற்சியால் அவரை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே அவர் பாதையில் நடந்தேகி, இந்த அகிலத்தே மறுபடியும் ஒளி விதைக்க நமக்கு முடியும் ஆகலாம். நாம் ரொம்பச் சிறியோரேயாயினும் நம்முள்ளிருந்து எரியும் அக்கினியின் சுடர் கொண்டு.

கடந்த காலத்தின் இந்தியாவின் மிகப்பெரும் அடையாளமாக அவர் இருந்திருக்கிறார். நான் சொல்லட்டுமா இந்தியாவின் எதிர் காலத்தின் என்றும் வைத்திருக்க முடியுமான அடையாளமாகவும் அவர் திகழ்கிறார் என்று...?இறந்த காலத்துக்கும், எதிர்காலத்துக்கும் இடையே அபாயங்கள் சூழ்ந்த நிகழ்காலத்தின் ஒரு மூலையிலே நின்றபடி,நானாவித அபாயங்களுக்கும் முகம் கொடுத்தபடி யாமனைவரும் உள்ளோம்.

சிலவேளை விசுவாசம் குறைந்த நிலையென்பதே நாம் எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரும் அபாயமாகவும் இருக்கக்கூடும். அன்றி, நாம் எதிர்கொள்ளும் ஏமாற்ற உணர்ச்சியாகவும், ஆன்மாவினதும், இதயங்களினதும் மூழ்குகையாகவும், மிகத் தகுதிவாய்ந்தவர்களின் வெளிநாட்டுக்கான இடம்பெயருகையாகவும் அவ்வபாயங்கள் இருக்கவும் கூடும்.

நாம் பேசிக் கொள்கிற மகத்தான பெரும் விடயங்கள் வெற்று வார்த்தைகளுக்குள் அமிழுகையில் வாழ்க்கை வித்தியாசமான தோற்றங்கள் காட்டுகின்றன. மேலும் நான் விசுவாசிக்கிறேன் இந்த காலம் மிக விரைவில் நமைக் கடந்து போய் விடக்கூடும் சிலவேளைகளில்.

அவர் போய்விட்டார். தனிமையும், கவனிப்பாரற்ற நிலையும் இந்தியா முழுதும் விரவிக்கிடக்கிறது. அனைவரும் அந்த உணர்வையே சுகித்தபடியிருக்கிறோம். எனக்குத் தெரியவில்லை அவ்வுணர்ச்சியிலிருந்து எப்போது நாம் வெளியேறி வரப்போகிறோம் என்றும். கூடவே அதனோடு ஒன்றித்து பெருமிதமான ஒரு நன்றியுணர்ச்சியும் ஊடுருவுதல் காணுகிறேன், வல்லமை மிக்க ஒரு மனிதரோடு ஒன்றாகப் பின்னியிருந்து செயல்பட்ட பரம்பரையினராக. நமக்குப் பின்னர், யுகங்கள் வரலாம். நூற்றாண்டுகள் கடக்கலாம். ஆயிரமாண்டுகள் கடந்தேகலாம். எனினும் இப்பூமி மீதில் கடவுள் அனுப்பி வைத்த ஒரு மனிதரோடு வாழ்ந்த, நாம் எவ்வளவுதான் சிறியோராயினும் அவரது பாதங்கள் பட்ட இம்மண்ணிலே அவரைப் பின்பற்றி நடக்க வாய்த்த மானிடராக, இப்பரம்பரையினைப் பற்றி மக்கள் நம்மைக் குறித்து எண்ணிப் பார்ப்பர். ஆதலினால், அவருக்குப் பொருத்தமான தகுதிகள் வாய்க்கப் பெற்றவர்களாய் நாம் இருக்க முயல்வோமாக!!

தலித் இலக்கியத்தில்

பெண்களின் வகிபாகம்

(மலையகப் பெண்களும், அதிகார வெளியினை ஊடறுக்கும் பெண்குரல் எனும் மகுட வாசகத்தோடு இயங்கும் 'ஊடறு' இணையதளமும் இணைந்து 2015.04.25, 26 களில் இலங்கை கொட்டகலையில் நடத்திய 'பெண்ணிலை சந்திப்பும், பெண்ணிய உரையாடலும்' நிகழ்வில் என்னால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரை இது.)

தலித் சமூகம்- விஞ்ஞானமும், தொழில் நுட்பமும் வானத்துக்கும் அப்பால் விரிந்து வளர்ச்சிக் கோலங்கள் காட்டுகின்ற இந்த நூற்றாண்டிலும் புறக்கணிப்பின் வடுக்களை இன்னமும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகம்.

தேயிலைத் தோட்டங்களிலே அடுத்தவன் முன்னேற தன்னை எருவாக்கி, ஏறிவரவே முடியாத எல்லைக்குள் முடக்கப்பட்டிருப்பது நமதான மலையகச் சமூகம்.

எனவேதான், மலையகத்து கொட்டகலையில் நடைபெறுகின்ற இப்பெண்கள் சந்திப்பிலே 'தலித் இலக்கியத்தில் பெண்களின் வகிபாகம்' என்பதை எனதான கட்டுரைத் தலைப்பாக எடுத்தாள்வதில் நான் ஒரு பொருத்தப்பாட்டைக் கண்டேன்.

இந்தியாவின் சுதந்திர பாரம்பரிய இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியவர்களாக பௌத்தர்களும், சைன் இலக்கியவாதினும் போற்றப்படுகின்றனர். சமூகத்தின் கட்டுகளை உடைத்தெறிந்து இவ்வகை இலக்கியங்கள் வளரவாரம்பித்த போதுகளில்தான் தலித் இலக்கியமும் மராத்திய, கன்னட, குஜராத்திய மொழிகளில் வீரியம் கொண்டு எழுந்தது.

இந்தியாவின் மேற்குப் பிரதேசத்தில் சுமார் ஐம்பது மில்லியன் மக்களால் பேசப்படுவது மராத்திய மொழி. தலித் இலக்கியத்துக்கு பெரும்பங்காற்றிய மொழியது. ‘தலித்’ என்பது பலவீனத்தையும், வறுமையையும் அர்த்தமாகச் சுட்டும் ‘உடைந்த’ என்று பொருள் தருவது. இன்னொரு அர்த்தம் சொல்வதாயின் நாதியற்ற தன்மையின் வெளிப்பாடாக அது நிற்கும்.

அம்பேத்கார் சாகித்திய சம்மேளனம் மகாராஷ்டிராவின் வர்தாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தலித்துகளின் கதாநாயகனாய்ப் போற்றப்படுகின்ற கலாநிதி அம்பேத்கார் புரட்சிச் சிந்தனைகளை தலித்துகளின் தலைமுறைக்குள் ஒட்டுமொத்தமாக செலுத்தி, அவர்தம் தலைகளை நிமிர்த்த உதவிய வீர ஆளுமை எனலாம். செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியான மதாரா சென்னையா பதினொராம் நூற்றாண்டு கண்ட வசனக் கவிதைகளின் தந்தையெனப் போற்றப்படுகின்ற முதல் தலித் எழுத்தாளர். ஜயோதிபா பூலே, மற்றும் பிம்ராவோ அம்பேத்கார் ஆகியோரின் சிந்தனைகளின் வாயிலாக 1958இல் மகாராஷ்டிரா தலித் சாகித்திய சம்மேளனம் மும்பாயில் நடைபெற்றது. **பாபூராவோ பாகுல் (1930-2008)** மராட்டிய முன்னோடி தலித் எழுத்தாளர். அவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு ‘When I Had Concealed My Caste’ 1963இல் வெளியாயிற்று. மராட்டி இலக்கியத்தை உலுக்கிய நூல் இது. வினய் அப்தே இதை பின்னர் படமாக்கினார்.

பெண்ணிலைவாத சிந்தனைகள் சமூகத்திலே 1970 களில் தோற்றம் பெறுகையில் பெண்களின் அனுபவங்களுக்கும், பிரச்சினைகளுக்கும் புதிய களம் தந்த குரல்களாக உயர்சாதிப் பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் சமமான அரசியல், சமூக, பொருளாதார உரிமைகளைக் கோரி நின்றனர். பால்நிலை சமத்துவம், ஒரே வேலைக்கு சமமான கூலி, சொத்துரிமை பற்றி அவர்கள் சிந்தித்தனர்; கோஷமெழுப்பினர்.

1980களிலும், 90களிலும் தலித் பெண்ணிலைவாதக் கருத்துகள் அலையென எழு ஆரம்பித்தன. புறக்கணிப்பின் பொறுக்கவியலாத வலிகளை அவர்கள் அனுபவித்தனர். தலித் பெண்களுக்கான சுதந்திரம் மிக்க அடையாளம் ஒன்றை

அவர்களது எழுத்துக்கள் எப்போதும் வேண்டி நின்றன. சமூக, பொருளாதார, பௌதிக, மனோவியல் சீரழிப்புகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் பெண்கள் பற்றிய விடயங்களை தலித் இலக்கியம் கருவெனக் கொண்டிருந்தது. **“தலித் பெண்கள் எப்போதுமே வித்தியாசமான குரலில் பேசுகிறார்கள்”** என்கிறார் கோபால் குரு தான் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில். மேலும் அவர் கூறுகிறார், **“தலித் பெண்கள் பலமான உணர்வுக் கலைவகளுடன் போராடினார்கள். உயர்குலப்பெண்களால் அவர்களது துயரங்களை ஒருபோதும் எடுத்தாள முடியுமாக இருக்கவில்லை. தலித் பெண்களுக்கும், உயர்குலப் பெண்களுக்கும் இடையே ஒரு இடைவெளி எப்போதும் இருந்து வந்தது இலகுவில் கடந்தேக முடியாதபடி....”**

தலித் பெண்களின் கவிதைகள் பற்றி கலாநிதி டி.எஸ். சந்திரமௌளி எழுதுகிறார். அடிப்படை வினாக்களை வாசிப்பவனுக்குள்ளும் ஏற்படுத்துவன அக்கவிதைகள். அவர்களது எழுத்துகளுக்கூடாக அவர்கள் தமது சொந்த மொழியை, சூழலை, நிலைமையை அற்புதமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அவை மெதுவாக எனினும் உறுதியாக அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன.

ஆபிரிக்க அமெரிக்க கறுப்பினத்தவர்களின் போராட்டத்தோடு தலித்தியர்களின் போராட்டம் ஒப்பீடு செய்யப்படுவது. **‘நீக்ரோ’** என்றும், **‘கறுப்பர்’** என்றும் அவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டபோது, இவர்கள் **‘ஹரிஜன்கள்’** என்றும், **‘தலித் துகள்’** என்றும் கேலி செய்யப்பட்டார்கள்.

உள்ளம் தொடும் விதமாய் அவர்களது வேதனைகள் கவிதைகளாய் வார்த்தைகப்பட்டன. இக்கவிஞர்கள் தேனீக்களைப்போலக் கொட்டினார்கள். வண்ணத்துப்பூச்சிகளைப் போல நடனமாடினார்கள். தலித்தியக் கவிதைகள் ஆழ்மன உணர்வுகளின் தன்னிச்சையான வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தன.

பிலிப் பீ. ஞானரத்னம்மா 1890இல் பிறந்து, 1960இல் மறைந்த குந்தூர் மாவட்டத்தில் ஆசிரியையாய்ப் பணியாற்றிய ஒரு கிறிஸ்தவ தலித் கவிஞர். அவரது கவிதையொன்று.

“யேசுபிரான் மகானே..
 என்னிடத்தே வாருங்கள்.
 என் தேவைகள் அனைத்தையும்
 தீர்த்திடும் வகையில்
 எனக்கான காதலும் பொழியுங்கள்
 மழையும், ஒளியும் விருட்ஷங்களுக்குக்
 கிடைக்கிறாற்போல...
 மகிழ்வும், கிளர்ச்சி வேதனையும்
 என் முன்னைய வாழ்வில்
 ஒருபோதுமில்லாதவாறு இப்போது
 நிச்சயமாய்த் தேவைப்படுகிறது
 எனதான துயரவலிகளுக்கு.
 மாதாவின் கரங்கள் போலும்
 மாரியம்மாவின் காருண்யம் போலும்
 என் வழிகாட்டியே, எனக்கு அன்பு கொண்டு
 ஆசீர்வதியும் என் சுவாமிபிரானே...
 என் வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்திடுங்கள்
 கூலியாக இருந்தாலும்.
 மாயைகளால் சீரழிந்தேன்
 எனைத் துப்புரவு செய்யுங்கள்.
 அன்பின் அடையாளமாய்த் திகழ
 தந்தையின் தடைகளும்,
 ஒரு சிசுவின் நற்குணங்களுக்கு
 தந்தையின் பாரபட்சமும்
 கண்டனங்கள் கூறுவதாய் அமையுமாயின்
 எனைக் காத்திடும் சுவாமி.
 தண்டிப்பவன் நீயாயினும்,
 காப்பவனும் நீயே..
 பொல்லாத சாத்தான்

**எனை விழுங்கக் காத்திருக்கிறான்
காத்திடுக...!!!**

ஆதி ஹிந்து இயக்கம் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் ஆண்கள், பெண்களை இணைத்துக் கொண்டு மக்களிடையே விழிப்புணர்வையூட்ட பெரும் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டது. **ராஜாமணிதேவி, ஈஸ்வரிபாய்** போன்றோர் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கூடப் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னான யுகத்தில் பெண்கள் மிகவும் கற்ற, தொழில் பார்க்கிற, உறுதி பூண்ட பாத்திரங்களாகத் தம்மை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

வீணாவாணி தெரேசா தேவதானம் 1937 இல் குந்தூரில் பிறந்தவர். ஆசிரியை. சுதந்திர போராட்டத்திலே பங்கெடுத்துக் கொண்ட கவிதைப் பெண்மணி. சமூக சிந்தனைமிகக் கவிதைகளைத் தந்த ஒரு சிறந்த படைப்பாளி.

“தீண்டாமை

குஷ்டரோகத்தைவிட பயமுறுத்துகிறது.

முன்னேற்றத்தை அடையவிடாது

பூஜ்யமாக்கி வைக்கிறது.

அவர்கள் நமை

ஹரிஜன் எனவழைப்பர்....”

இப்படித் தொடங்குகிற அவர் கவிதை வாசகனின் ஆழ்மன உணர்வுகளிலே பெருத்த அதிர்வை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

கேத்தாதா கஸ்தூரி (1949) கோதாவரி பிரதேசத்தில் பிறந்தவர். சஞ்சிகைகள் பல நடத்திய போட்டிகளிலே பல பரிசில்களை வென்ற ஒரு கவிஞை. சமூக சீர்த்திருத்த நிகழ்ச்சிகளிலும் மிகுந்த முனைப்புடன் பணியாற்றியவர். அரசியல் வாதிகளின் தந்திரத்தைச் சாடும் இவரது ‘**வாக்குகளுக்கான குறிப்புகளோடு.....**’ கவிதையைப் பாருங்கள்.

“பளுமிகும் வாக்குறுதிகளைத்

தூக்கிச் சுமக்க முடியாமல்

குனிந்தே வந்தடைகிறார்கள்

அரசியல்வாதிகள் அவர்கள் ....
 பசியின் எரியும் சுவாலைகளை
 தீ இயந்திரம் கொண்டு
 அவர்கள் நீருற்றி அணைக்கிறார்கள்.
 ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு
 வருகிறார்கள்
 சுவர்க்கத்தையே
 உள்ளங்கைகளில்
 ஏந்திய வாக்குறுதிகளோடு ....."

‘நான் பேரலையென உருமாறியிருக்கிறேன்..’ என்ற தலைப்பிட்ட ஜே.வி. பவாரின் கவிதையொன்று.

“நானே கடல்; மேலுயர்கிறேன், உந்திப் பாய்கிறேன்.

உன் கல்லறைகளைக் கட்டுதற்காய் விட்டு நகர்கிறேன் நான்.காற்றும் புயலும் வானமும் பூமியும் எனதேயாம்.

உயர எழும் ஒவ்வொரு போராட்டத்தின் அங்குலத்திலும்நான் முழக்கம் தொடங்குவேன்...”

எத்லூரி விஜயகுமாரி (1951) தெலுங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். அவரது புதுக்கவிதைகளும், மரபுக் கவிதைகளும் வியக்கவைக்கும் அழகு வாய்ந்தவை. புதுயுகப் பெண்கள் பற்றிய அவரது கவிதை ஒன்றிலே அவர் சொல்வார்,

“பொறுமையை ஆபரணங்களாக்கி, சீதாவையும் சாவித்திரியையும், அனுஷ்யாவையும் எல்லாப் பெண்டிருக்குமான உதாரணங்களாக்கி, மனுக்குலம் பற்றிய எடுகோள்கள் காட்டி, கைவிலங்கிடப்பட்ட பெண்களாய், அடிமைத்தளையையே விதிமுறையாக்கி, பெறுமதியேயற்ற சேவையினை இல்லத்துக்கும், அடுப்பங்கரையிலும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவர்கள்..”

பாலிஜேபல்லி விஜயலக்ஷ்மி (1960) பொலிஸ் சேவையில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். சமூக சமத்துவமின்மைக்காகப் போராடியவர். சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சொல்லும் கதை, கவிதைகளை நிறைய எழுதி, குருடாய்க் கிடந்த சமூகத்தை உணர வைத்தார்.

ஜாஜ்லு கௌரி (1967) சகுந்தராபாத்தில் பிறந்தவர். அம்பேத்காரின் வாழ்க்கை, நம்பிக்கையை விதைக்க தலித்திய இயக்கங்களில் ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். அவரது சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் ஆழம்மிக்கவை.

கோகு சியாமளா (1969) ரங்காரெட்டி மாவட்டத்தில் பிறந்தவர். மூன்றாம் உலக மாநாட்டில் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக 2001இல் கலந்து கொண்டார். அவரது கவிதையொன்று.

“என் கடந்த காலம் அழுத்தத்தில் கிடக்கிறது.

என் நிகழ்காலமும், எதிர்காலமும்

வன்முறையை நிச்சயித்த வண்ணம் உள்ளன.

இனமே என் இலக்கு.

தலைப்பாகை எனது வெற்றிவாகை...”

மூடநம்பிக்கைகள் கல்வியறிவற்ற, வறுமை சூழ்ந்த தலித்துகளை சமூகத்தில் சமயத்தின் பெயரால் வேசிகளாக மாற்றவும் செய்தது. அவர்கள் தேவதாசிகளாக உலா வந்தார்கள். தீண்டாமை இங்கே ஒன்றும் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. பெண்கள் கிராமப்புற ஆண்களின் ஆசையைத் தீர்க்கும் பண்டங்களாக உலா வந்தார்கள்.

கலாநிதி சல்லாபல்லி ஸ்வரூபராணி (1980) அற்புதமான கவிஞை. தலித்துகளின் சுயமரியாதை பற்றிப் பேசுவன அவர் கவிதைகள்.

“நான் உடைமைப்

பொருளென சுமப்பேன்.

இன்னமும் கண்திறவாப்

புதிதாய் பிறந்த சிசுவாய்

விதியின் இப்புதிய நிலத்தே

**வேசியெனும்   எனதான   பெருமித
அடையாளத்தை”.**

தலித்திய கவிதையுலகு இப்படியெல்லாம் பரந்து விரிந்து கிடக்கிறது என்பதற்கு இன்னும் கோடி கோடியாய் உதாரணங்கள் கூற முடியும் என்றால், தலித்திய சிறுகதைகளும், நாவல்களும் சரித்திரங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவர்களது தன் வரலாறு கூறும் நாவல்கள் உயர்சாதியினரிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற வறுமை, நிராகரிப்பு, அநீதி, அடிமைத்தனம் அனைத்தையும் பற்றிப் பேசுகின்றன.

மீனா கந்தசாமி தலித்துகளின் கோபமூட்டும் குரலென வர்ணிக்கப்படுபவர். போலவே, **பாமா பவுஸ்டினா குசைராஜ்** தமிழ் நாவலாசிரியர். 1958இல் பிறந்தவர். அவரது தன் வரலாறு கூறும் **‘கருக்கு’** 1992இல் வெளியாகிற்று. தலித்தியப் பெண்களின் கண்ணீரையும், தவிப்பையும் அது அப்படியப்படியே சொன்னது. 1994இல் அவரது **‘சங்கதி’** வெளியாயிற்று. பிரான்ஸிய மொழியில் இது மொழிபெயர்ப்புக் கண்டது. **‘வன்மம்’** 2002இல் வெளியானது. **‘குசும்பக்காரன்’**, **‘ஒரு தாத்தாவும் எருமையும்’** அவரது பேசத்தக்கப் படைப்புகளாகும். தலித் இலக்கியத்திற்கு பாமாவின் பங்களிப்பு அளப்பரியது.

தாசூரும், கல்லீயிரானும், மணியும், பார்த்தசாரதியும், ஜெயகாந்தனும், அகிலனும் தன்னைப் புடம் போட்டதாகக் கூறும் பாமா சமயம் என்கிற பெயரில் கிறிஸ்தவ அடிமையாக நான் இருக்கவில்லை என்கிறார். ஒரு சாதாரண கிராமத்துப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியையான பாமா சொல்கிறார், **“மக்கள் என்னை எப்பொழுதும் தலித் பெண்ணாகவே பார்த்தார்கள் . ‘பறையா’ என்கிற அடையாளம் மட்டும் மாறவேயில்லை”** என்று.

சிவகாமியின் **‘பழையன கழிதலும்..’** தலித் சமூகத்தில் இருந்து வந்த பழையமையான தீமைகளை எதிர்த்து எழுந்து நின்ற நாவலாகும்.

கௌசல்யா பைசாந்திரி யின் தன் வரலாறு கூறும் நூல் குழல், குடும்பம், சிறுபால்யம், கல்வி என்கிற கருக்களோடு, தான், தாய், பாட்டி என்கிற மூன்று தலைமுறைகள் சுமந்த கவலைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

தலித் அடையாளத்தையே என் எழுத்துகளுக்கூடாய் பெறவும், கொணரவும், நான் முயன்றேன் எனக்கூறும் சியாமளா கோகு எனும் தெலுங்கு தேசம் கண்ட படைப்பாளி, ஒரு தலித்தாய் தான் சுமந்தனுபவித்த சமூக அவலங்களை, அழுத்தங்களை அழுது அழுது சொல்கிறார். இறுதியாக தலித் ஆதரவு இயக்கங்களில் முனைப்புடன் செயற்பட்ட அவரிடம் அது பற்றிக் கேட்கப்பட்ட போது, “ **தீண்டத்தகாதோருக்கு ஆதரவான இயக்கங்களில் சேர்ந்து அதற்காகச் சாவது, வறுமையில் சாவதைவிட மேலானது என எண்ணினேன் ஆதலால், இயக்கங்களில் நின்றுழைத்தேன்**” என்கிறார் பெருமிதத்தோடு.

ஆக, தலித் கவிஞர்களாக, சிறுகதை, நாவல் ஆசிரியைகளாக தலித்துகள் இலக்கியத்துக்குப் பெருமளவு பங்களிப்பு நல்கி வருகின்றனர் என்பதற்கு பல உதாரணங்கள் கூறலாம். இலக்கிய உலகில் அவர்களது வகிபாகம் ஒப்பீடுகளுக்கெல்லாம் அப்பாலானது எனக்கூறி வாய்ப்பளித்த அனைவருக்கும் நன்றிகூறி விடைபெறுகிறேன்.

பெண்ணின மற்றும் கறுப்பின மக்களினது, குரலாய் ஒலித்த மாயா அஞ்ஜலோ

மாயா அஞ்ஜலோ(Maya angelou) ஆபிரிக்க அமெரிக்க இனத்தைச் சேர்ந்தவர். எழுத்தாளராக, கவியாக, நடனமாதுவாக, நடிகையாக, படத் தயாரிப்பாளராக, நாடகாசிரியராக, பாடகியாக, பேராசிரியராக பன்முக ஆளுமைகள் தரித்திருந்த பாத்திரம் ஆவார். அமெரிக்காவின் சென் லூயிஸ் பிரதேசத்தே ஏப்ரல் 4, 1928 இல் பிறந்து, தன் எண்பத்து நான்காம் வயதில் மே 28, 2014இல் வட கரோலினாவில் இறந்துபோனார். பல கவிதை நூல்கள், நாடகங்கள், படங்கள், தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகங்கள், என நிறைய எழுதியிருக்கிறார். சுயசரிதைகள் ஏழு அவரால் எழுதப்பட்டன.

அவரது சுயசரிதைகள் சாதாரண இயல்பைத் தாண்டியிருந்தன. அவை இனவாதத்தை சாடும் தொனியில், கறுப்பின அடையாளத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகத் திகழ்ந்தன. டசின் கணக்கில் பட்டங்கள்; ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கௌரவப் பட்டமளிப்புகள் அவரைத் தேடி வந்தன.

சர்வதேசப் பார்வையையும் தன் பால் ஈர்த்துக்கொள்ள வைத்த “**கூண்டுப் பறவை ஏன் பாடுகிறது என்பதை நாணறிவேன்**” (I know why the caged bird sings) 1969 இல் எழுதப்பட்ட அவரது முதல் சுயசரிதையாகும். பதினேழு வயது வரையான அவரது வாழ்வு அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறுவது அது. அதிலுள்ள ஒரு கவிதை இது.

கூண்டுப் பறவை ஏன் பாடுகிறது என்பதை நானறிவேன்.

சுதந்திரப் பறவை
காற்றைக் கிழித்து துள்ளிப் பயணித்து
ஆற்றின் நீரோட்டத்தே மிதந்தலைந்து
மின்னலெனத் தாக்குதல் ஒன்று நிறைவுறும் வரை
தன் சிறகுகளை செம்மஞ்சள் வண்ண
சூரியக் கதிர்களில் முழுகடித்து நனைத்து
ஆகாயத்தையே உரிமை கொண்டாட உறுதி பூணும்.
ஆயினும் குறுகியதோர் கூண்டினுள்ளே
தன்னை மெதுவென நகர்த்திக் கொள்ளும்
ஒரு கூண்டுப் பறவைக்கோ
தன்னைச் சுற்றியிருக்கும்
தடைச்சுவரினாடாய் அரிதாகவே
அவதானம் கொள்ள முடியும்.
அதன் சிறகுகள் துண்டாடப்படும்
கால்களோ கட்டுண்டும்
கிடக்குமாதலினால் அது
தன் தொண்டையைத் திறக்கும் பாடுதற்காய்.
கூண்டுப் பறவையோ
தான் அறியாத,
ஆயினும் இன்னும் இதயம் விரும்புகிற
பொருட்கள் பற்றி
மிகுந்த அச்சப்பட்ட தொனியில் பாடுகின்றது.
அதன் இசையோ
தொலைதூர சிகரத்தின் மீதிலும் எதிரொலிக்கிறது.
ஏனென்றால் கூண்டுப் பறவையோ
விடுதலையின் கீதம் தனைப் பாடுகிறது.
சுதந்திரப் பறவை சிந்தித்த வண்ணமுள்ளது,
இன்னுமொரு மென் தென்றல் பற்றி,

பெருமூச்செறியும் மரங்களினூடாக
 வீசும் தென்றல் காற்று பற்றி,
 பிரகாசமிக்க புல்தரை வழியே
 காத்துக்கிடக்கும் கொழுத்த புழுக்கள் பற்றி.
 கூடவே அது ஆகாயத்தையே தனது என்பதாய்
 பெயரிட்டும் கொள்கிறது.
 ஆயினும் கூண்டுப் பறவையோ
 கனவுகளின் புதைகுழி வழியே நின்றிருக்கும்.
 அதன் நிழலோ நடுநிசியில்
 பயங்கரக் கனவுக்கான
 அலறல் ஒலியினதானது.
 அதன் சிறகுகள் துண்டாடப்பட்டும்
 கால்களோ கட்டுண்டும்
 கிடக்குமாதலினால் அது
 தன் தொண்டையைத் திறக்கும் பாடுதற்காய்.
 கூண்டுப் பறவையோ
 தான் அறியாத,
 ஆயினும் இன்னும் இதயம்
 விரும்புகிற பொருட்கள் பற்றி
 மிகுந்த அச்சப்பட்ட தொனியில் பாடுகின்றது.
 அதன் இசையோ
 தொலைதூர சிகரத்தின் மீதிலும் எதிரொலிக்கிறது.
 ஏனென்றால் கூண்டுப் பறவையோ
 விடுதலையின் கீதந்தனைப் பாடுகிறது.

மாயா அஞ்ஜலோவின் அப்பா கடற்படையில் பணிபுரிந்தார்.
 அம்மா தாதியாக இருந்தார். மாயாவுக்கு மூன்று வயதாக
 இருக்கையில் தாய், தந்தையின் துயரமிகு திருமண வாழ்வு
 முடிவுக்கு வர, நான்கு வயதான அண்ணனுடன் பஞ்சமும்
 பட்டினியும் ஆட்டிப்படைத்த தொலைதூர பாட்டி வீட்டுக்கு ரயிலில்
 அனுப்பப்பட்டார் மாயா அஞ்ஜலோ. அது இரண்டாம் உலகப்போர்

காலம். அண்ணன் ஆறுதலான உறவாக எப்போதும் இருந்தான். நான்கு ஆண்டுகளின் பின் அப்பா மீள அவர்களைக் கூட்டி வந்து அவர்களது தாயிடம் சேர்த்துப் போனார்.

எட்டு வயதிருக்கும். தாயின் காதலன் ஃப்ரீமன் என்பவனால் வன்புணர்ச்சிக்கு ஆளாக்கப்பட்டாள் மாயா அஞ்ஜலோ. அண்ணனிடம் இதுபற்றி முறையிட்டாள் மாயா. அவன் முழுக்குடும்பத்துக்குமே தங்கைக்கு நடந்த கொடுரத்தைச் சொன்னான். குற்றவாளி எனக் காணப்பட்டும், ஒரே நாளில் சிறையிலிருந்து மீண்டான் ஃப்ரீமன். கோபம் கொண்டு சீறியெழுந்த மாயாவின் மாமாமார் சிறை மீண்ட நான்கு நாட்களில் அவனைக் கொன்றனர். அதன் பிறகு சுமார் ஐந்து வருஷங்கள் எவருடனுமே கதைக்காமல் மௌனத்தில் உறைந்து போனாள் அவள். அது பற்றி மாயா இப்படி எழுதுகிறார்.

“எனக்குத் தெரியும் என் குரலே அவனைக் கொன்றது. நானே அந்த மனிதனைக் கொன்றேன். ஏனெனில், நானே அவன் பெயரைச் சொன்னேன். பின்னர் நான் எண்ணினேன் நான் இனியெப்போதுமே பேசக் கூடாது என்று. ஏனெனில் என் குரல் எவரையேனும் கொன்றுவிடக்கூடும்.”

மாயாவின் தோழியும், விமர்சகியுமான மார்ஷியா ஆன் சொல்கிறார், “இந்த மௌனத்தில் உறைந்த காலத்தேதான் மாயா அத்தனையையும் அசாதாரணமான முறையில் ஞாபகத்தில் பொதிந்து கொள்ளக் கற்றுக் கொண்டாள். இலக்கியத்தையும், புத்தகங்கள் மீதான காதலையும் அவள் அப்போதுதான் வளர்த்துக் கொண்டாள். கூடவே, சுற்றியிருக்கும் உலகை அவதானிக்கவும், செவிமடுக்கவும் அவளால் முடியுமாக இருந்தது.”

ஃப்ரீமனின் கொலையின் பின் மறுபடியும் பாட்டி வீட்டுக்கு அனுப்பப் பட்டார்கள் மாயாவும், அவள் அண்ணனும். அங்கு, ஆசிரியையும், தோழியுமான திருமதி. பேர்த்தா ஃப்ளவர்ஸ் மாயாவின் உறை மௌனம் கலைத்து மறுபடி பேச வைப்பதில் பெரிதும் உதவினார். சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸ், வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர், டக்ளஸ் ஜோன்ஸன், எட்கார் எலன் போன்றோரை மாயாவுக்கு இவரே அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

போலவே, கறுப்பினப் பெண் ஓவியர் .:ப்ரான்ஸிஸ் ஹார்பர், ஆன் ஸ்பென்ஷர், ஜெஸி போஷெட் ஆகியோரும் மாயாவுக்கு அறிமுகமானார்கள். மாயாவின் ஏனைய சுயசரிதைகள்

Singin' and Swingin' and Gettin' Merry Like Christmas (1976): 1949–55, Gather Together in My Name (1974): 1944–48, The Heart of a Woman (1981): 1957–62, All God's Children Need Traveling Shoes (1986): 1962–65, A Song Flung Up to Heaven (2002): 1965–68, Mom & Me & Mom (2013): overview என்பனவாம்.

'Mom & Me' தாயாருடனான அவரது பந்தம் பற்றிச் சொல்வது. தேசிய உலகத் தலைவர்களுடன் பகிர்ந்த அனுபவங்கள் சொல்லும் அவரது எட்டாவது சுயசரிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளை தான் அவரது மரணம் நிகழ்வுற்றது.

“எழுதுகையில் ஒரு இறுக்கமான தொப்பியை நான் என் தலையில் அணிந்து கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்வது என் முளையினூடு ஒரு திரவம் ஊடறுத்து தோல்வழியோடி என் கழுத்து வழியிறங்கி என் செவிகளில் இறங்கி என் முகமெங்கிலும் பரவுகிறது என்பதாய் உணர்கிறேன்.” என்கிறார் மாயா அஞ்சலோ.

பதினான்காம் வயதில் மறுபடி தாயாரோடு அனுப்பப்பட்டார் மாயா. இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலத்தில், மாயா கலி.: போர்னியா லேபர் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். முதல் கறுப்பினப் பெண் மகிழுந்து நடத்துனராக சென் பிரான்சிஸ்கோவில் பணியாற்றினார் மாயா. பதினேழாம் வயதில் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். கேய் ஜோன்சன் மகனின் பெயராகும்.

1951 இல் கிரேக்க மின்னியலாளர்கள் ஒருவரை மணந்தார். நவீன நடன வகுப்புகளில் சேர்ந்தார் மாயா. அது வெற்றியளிக்கவில்லை. ஆபிரிக்க நடனம் பற்றி பின்னர் நிறைய கற்றார். 1954இல் திருமண வாழ்க்கை முடிவுக்கு வர கிளப்டான்சராக ஆனார். பாடல் பேழைகள் பல வெளிவந்தன. ஜோன் ஒலிவர் கெல்லன்ஸ் எனும் நாவலாசிரியர் 1959 இல் சந்தித்து எழுத்துலகுக்கு கவனம் செலுத்த ஊக்குவித்தார். மார்டின் லூதர் கிங் அவர்களது உரைகளைக் கேட்டு அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டார்

மாயா. கறுப்பின விடுதலை குறித்துப் பேசத் தலைப்பட்டார் மாயா. இனவாத வெறுப்புணர்வு அவரை அத்துறையில் முனைப்புடன் ஈடுபடுத்த உதவிற்று. மாயா இடையே பத்திரிகைகளிலும் பணிபுரிந்தார். விபத்தொன்றில் சிக்கியதில் 1965 வரை சுகவீனமுற்றார். கானா பல்கலைக்கழகத்தில் நிர்வாகியாக ஆனார். கானா வானொலிக்காகவும் நிறைய எழுதினார்.

“எழுதுவது என்பது என் வாழ்வின் பகுதியானது இசையைக் கேட்பது போல, உண்ணுவது போல” என்கிறார் மாயா அஞ்ஜலோ.

மால்கம் எக்ஸ் அவர்களுடனான நேசம் சிவில் உரிமை, கறுப்பின மக்களின் உரிமைகள் என்பனவற்றின்பால் அவரை முனைப்போடு இயக்க உதவிற்று. 1965இல் அவரது கொலை மாயாவை வெகுவாகக் கலங்கடித்தது. மாயாவின் 40ம் பிறந்தநாளில் ஏப்ரல் 4, 1968இல் மார்டின லூதர் கிங் அவர்களும் கொல்லப்பட ஆழமான துயரத்தையும், இழப்பையும் உணர்ந்தார் மாயா. அதன்பின்னர் என்றைக்குமே அவர் தன் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடவில்லை. தொடர்ந்து விபத்தொன்றில் சிக்கி கடும் நோயுற்றார் மாயா.

“எழுதுவது போல என்னைப் பயமுறுத்துவதும் வேறு ஒன்றுமில்லை. திருப்திபடுத்துவதும் வேறு ஒன்றுமில்லை. ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீந்துகின்ற நீச்சல் வீரனைப்போல.” என்பார் மாயா.

அவரது இன்னொரு புகழ்பெற்ற கவிதை ‘**உன்னதமான பெண்**’ கவிதை இப்படி நீளும்.

“அழகுப் பெண்டிர் வியப்பர்

எங்கே எனது

அழகின் இரகசியங்கள் கிடக்கின்றனவென்று.

நான் கண்களுக்கு இனியள் இல்லை.

நவீன அலங்காரங்களுக்கு பொருந்தும்

வடிவமைப்பு உடலுமில்லை எனக்கு.

ஆயினும், அவர்களுக்குச்

சொல்ல ஆரம்பிக்கையில்
 அவர்கள் நினைப்பர் நான் பொய்கள் பகர்வதாய்.
 நான் சொல்கிறேன்
 அ.து என் கைக்கெட்டும்
 தூரத்தே இருக்கிறதென,
 என் இடுப்புகளுக்கு இடையில் இருக்கிறது என,
 என் அடியெடுப்புகளின்
 தாவுதல்களில் இருக்கிறது என,
 என் உதடுகளில் சுருக்கங்களில் இருக்கிறது என.
 நான் ஒரு பெண்
 மதிப்புணர்வைத் தூண்டும் உன்னதப் பெண்
 அதுவே யான்.
 நான் நடப்பேன்
 நீ மகிழ்வு கொள்ளுமளவு குளிர்மை பூத்த
 ஒரு அறையினுள்ளே ஒரு மனிதனிடத்தே.
 அடியாட்கள் புடைசூழ்ந்து
 அவன் பாதத்தடியே கிடப்பர்
 பின்னர் அவர்கள் என்னைச் சுற்றிக்
 கூட்டமாய் சுழன்றடிப்பர்
 தேன் பூச்சிகள் சூழ்ந்தாற் போலும்.
 நான் பகர்கிறேன்.
 அ.து என் கண்களின் தீச்சவாலையிலும்,
 என் பற்களின் பளிச்சீட்டிலும்,
 என் இடுப்பின் சதைத் தொங்குகையிலும்,
 என் பாதங்களின் குதூகலத்திலும் இருக்கிறது என.
 நான் ஒரு பெண்.
 மதிப்புணர்வைத் தூண்டும் உன்னதப் பெண்.
 அதுவே யான்.

ஆண்கள் அவர்களாகவே வியந்திருப்பர்
என்னில் அவர்கள் கண்டவை பற்றி.
அவர்கள் முயன்றனர் வெகுவாய்
ஆயினும் அவர்களால் தொட முடியவில்லை.
என் உள்ளார்ந்த புதிர்நனை.
அவர்களுக்கு நான் எனைக் காட்ட முயலுகையில்
அவர்கள் பகர்வர்
அவர்களால் என்னைக் காண முடியாதிருப்பதாக.
நான் சொல்கிறேன்
அது என் பிட்டத்தின் வளைவில் என்று,
என் புன்னகையின் சூட்டில் என்று,
என் மாற்பகங்களின் ஏறுகையில் என்று,
என் மாதிரியுருவின் பெருமையில் என்று
நான் ஒரு பெண் உன்னதமான பெண்
அதுவே யான்.
இப்போது புரிந்து கொள்வாய்
ஏன் என் தலை குனியாதிருக்கிறது என.
நான் கத்த மாட்டேன், குதிக்க மாட்டேன்.
உண்மையான சப்திப்போடு
நான் பேச வேண்டி இருக்கிறது.
உன்னைக் கடந்து நான் போகையில்
உன்னை பெருமிதம் கொள்ளச் செய்வேன்
நான் பகர்கிறேன்
அ.து என் குதிகால்களில் சப்திப்பில் இருக்கிறது
என்று,
என் கூந்தல் நெளிவில் என்று,
என் உள்ளங்கையில் என்று,
என் காப்பினது தேவையில் என்று.
ஏனெனில்

நான் ஒரு பெண் உன்னதமான பெண்
அதுவே யான்.

கென்னடியின் பதவியேற்பில் ரொபர்ட் லீ ஃப்ரொஸ்டுக்கு கவிதை பாட அழைப்பு வந்த மாதிரி, ஜனவரி 1993 இல் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக பில் கிளிண்டன் பதவியேற்று செய்கையில் மாயா அஞ்ஜலோவுக்கு ஒரு அழைப்பு வந்தது. மாயா மகிழ்ச்சியோடு அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். 'On the Pulse Of Morning' அங்கே அவர் பாடிய கவிதையாகும். கிரன்னி விருதை வென்ற கவிதை அது.

'ஆயினும் மறுபடி நான் எழுவேன்' மாயாவின் அழகான கவிதை ஒன்றாகும்.

“நீ என் பதிவுகளை சரித்திரத்தில் பதியலாம்
மாறி மாறிப் சுழலும் நாவினால்
நீ ஒப்புவிக்கும் பொய்கள் கொண்டு.
மிகைத்த அழுக்கினுள்ளே
எனை நீ வீசியெறியலாம்.
எனினும், துகள்போல நான் மறுபடி எழுவேன்.
என் இருப்பு உன்னைக் குழப்பியடிக்கிறதா?
ஏன் இருளடர் சூழ்நிலைக்குள்
உன்னை மறுபடி செலுத்தி வைக்கிறாய்?
ஏனெனில்
என் வரவேற்பறையின் உள்ளே
எண்ணெய்க் கிணறுகளைப்
பெற்றுப் பீய்ச்சுகிறாற் போல
பெருமிதத்தோடு நான் நடக்கிறேன்.
சூர்யன்களைப் போல, சந்திரன்களைப் போல
அலைகள் போலும் நிச்சயத்தன்மையோடு,
ஊற்றாய் மேலெழும் நம்பிக்கைகள் போல
நான் மறுபடி எழுவேன்.

நான் உடைவுற்றுப் போவதை
நீ காண நாடினாயா
குனிந்த தலையோடு,
பணிந்து போன பார்வையோடு
ஆன்மாவின் அழகையின் காரணமாய்
கீழே வீழும்
கண்ணீர்த் துளிகளைப்போல
நலிவுற்ற தோள்களோடு?
என் அகந்தை
உன்னைக் காயப்படுத்துகிறதா?
அ.து கடினம் என்பதை
நீ எடுத்துக் கொள்ளவில்லையா?
ஏனெனில்,
என் கொல்லைப்புற பிரதேசத்தே
தங்கச் சுரங்கம் ஒன்றைப்
பெற்றுக் கொண்டதான குதூகலத்தில்
நான் சிரிக்கிறேன்.
உன் வார்த்தைகளினால்
நீ என்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கலாம்.
உன் பார்வைகளினால்
நீ என்னைச் வெட்டித் துண்டாடலாம்.
உன் வெறுப்புணர்வினால்
நீ என்னைச் கொலை செய்து போடலாம்.
ஆயினும் காற்றைப்போல
நான் மறுபடி எழுவேன்.
என் பாலியற் கவர்ச்சி
உன்னைத் தொல்லைப் படுத்துகிறதா?
ஓர் ஆச்சர்யமாய்
அது உனை வந்தடைகின்றதா?

ஆதலினால் நான் நடனமிடுகிறேன்
 என் தொடைகளின் சந்திப்பில்
 மாணிக்கங்கள் வந்தே கிடைத்தாற்போல.
 வரலாற்றின் வெட்கக்கேட்டின்
 குடில்களிலிருந்து
 நான் எழுவேன்.
 வேதனையில் வேர்பதித்த
 கடந்த காலத்திலிருந்து
 நான் எழுவேன்.
 நான் ஓர் கருஞ்சமுத்திரம்
 சாய்ந்தும் அகலித்தும்
 வீங்கியும் பெருத்தும்
 அலைகளில் நான் சுமப்பேன்.
 அச்சத்தினதும், திகிலினதுமான
 இராக்களைப் புறந்தள்ளி
 நான் எழுவேன்.
 ஆச்சர்யமாய் வெளுத்துப் பிரகாசிக்கும்
 பகல் பொழுதொன்றினுள்
 நான் எழுவேன்
 என் மூதாதையர் கொணர்ந்தளித்த
 பரிசுப் பொட்டலத்தினையேந்தி.
 நானே அடிமைகளினது கனா,
 நானே அவர்தம் நம்பிக்கை.
 நான் எழுவேன்
 நான் எழுவேன்
 நான் எழுவேன்.

வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த்தின் 'மில்டன்' கவிதையை முன்வைத்து...

ஜோன் மில்டன் டிசம்பர் 09,1608 இல் அதாவது அவருக்கு மிகப் பிடித்தமான உலக மகாகவி வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியரின் மரணத்துக்கு ஏழரை வருஷங்களுக்கு முன் பிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞராவார். வசதியான குடும்பப் பின்னணியுடையவர். மில்டனின் தந்தை அப்போது புகழ்பெற்றிருந்த தூய்மைவாத இலக்கிய ஆதரவாளர்களோடு இணைந்து பணியாற்றியமையால் மில்டனும் இலக்கியத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மில்டன் இங்கிலாந்து வாழ் மக்களுக்குத் தன் கவித்திறனால் அரசியல் விழிப்புணர்வுட்டி, மன்னராட்சி மகுடத்தை வீழ்த்தத் துணை புரிந்தவர். அவரது கடித இலக்கியப் படைப்புகளும் பேசத்தக்களவு பிரசித்தம் கொண்டவை. அவரது அரச எதிர்ப்புப் பாணியைத் தடுக்க ஆட்சி பீடத்திலிருந்தோர் அவரது படைப்புகளை தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். கேம்ப்ரீட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் பழைய மாணவர்ப் பட்டியலில் இருந்து வந்த அவரது பெயரை முந்நூறு வருஷங்களாய்க் கறுப்பு மையிட்டு மறைத்தது நிர்வாகம். மில்டன் சிறை சென்றார். பின்னர் நாடுகடத்தவும் பட்டார்.

மில்டன் லத்தீன், எபிரேமியம், இத்தாலி மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். கிறிஸ்தவத்தையும், பைபிளையும் நன்கு பயின்று அதன் தாக்கத்திலேயே அவர் காவியப் படைப்புகளான '**இழந்த சொர்க்கம்**'(Paradise Lost), '**மீண்ட சொர்க்கம்**' (Paradise Regained), என்பவற்றைப் படைத்தார்.

1652 களில் குளுக்கோமாவுக்கு முறைப்படி சிகிச்சை

பெறாமையால் கண்பார்வையை முழுதுமாய் இழக்க நேரிட்டது. அறிவுக்கான மரணதண்டனையாக குருடு கருதப்பட்ட அக்காலத்தே, தான் அதன் பொருட்டு பாதிக்கப்பட்டவனாய் இருக்க வேண்டியதில்லையெனத் திடம்பூண்ட மில்டனுக்கு மகள்மார் வாசிப்பு, எழுத்துகளில் உதவி செய்தனர். கண்பார்வையிழந்த மூன்று மாதங்களின் பின்னர், நான்காம் குழந்தையைப் பிரசவித்த மூன்று நாட்களில் அன்பு மனைவி மேரி, அதைத் தொடர்ந்து ஒரு வயது மகன் ஆகியோர் மரணமடைந்தார்கள். மற்றும் இரண்டாம் தாரமாய் மணந்து கொண்ட கெத்தரீன் வூட்கொக் திருமணமாகி பதினைந்து மாதங்களின் பின் 1656 இல் பிரசவத்தில் இறக்க துவண்டே போனார் மில்டன். தாயைத் தொடர்ந்து பிறந்த குழந்தையும் இறப்பெய்திற்று. ‘On His Deceased Wife’ அப்போதுதான் மில்டனால் படைக்கப்பட்டது என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். 1663 இல் எலிசபெத் மின்சுலை மணந்தார் மில்டன்.

அறிவுத் தாகம் காரணமாக 1633இல் ப்ரான்ஸ், இத்தாலி போன்ற நாடுகளுக்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் மேற்கொண்டார். இப் பயணங்களின் போது “**உலகம் உருண்டையானது; சூரியனைச் சுற்றியே புவிக்கோளம் இயங்குகிறது**” என்று கண்டுபிடித்துச் சொன்ன விஞ்ஞானி கலிலிலோ கலிலியைச் சந்தித்து கலந்துரையாடியிருந்தார். அவர்களது இச்சந்திப்பு பற்றி ‘**இழந்த சொர்க்கத்தில்**’ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“**எல்லா வகை விடுதலைகளுக்கும் அப்பால், மனசாட்சியின் படி சுதந்திரமாய் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கவும், அறியவும், விவாதிக் கவுமான விடுதலையை எனக்கு அருளுங்கள்**” என்று அவர் வேண்டி நின்றார்.

வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த் ஆங்கில இலக்கியத்தின் அழகியல் கவிஞர்களுள் உன்னத நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுபவர். ஏப்ரல் 07, 1770 இல் இங்கிலாந்தின் கம்பர்லாந்து பிரதேசத்தில் சமூக அந்தஸ்த்துகள் உடைய ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தாராயினும், பெற்றோரை அவர் சிறு வயதில் இழக்க நேரிடுகிறது. சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரியின் ஆங்கில இலக்கணம் கற்றுத்தேர்ந்து பின் கேம்ப்ரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம்

பெற்றாராயினும், எதிர்காலம் பற்றிய எந்த தூரநோக்குச் சிந்தனைகளும்இன்றியே வாழ்ந்தார் வேட்ஸ்வேர்த்.

1790களில் பிரான்ஸ், இத்தாலி என்று நிறைய நடை பயணங்கள் செய்தார் அவர். அப்போது பிரான்ஸில் உச்சத்தில் ஊடுருவியிருந்த புரட்சி இயக்கங்களால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டார் வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த். உணர்வுகளுக்குக் கவனம் கொடுக்கிற அவர்தம் மென்மையம், ஆன்மீகம் மற்றும் சட்டவொழுங்கு என்பவற்றின்பால் குறைந்தளவு கவனம் செலுத்திய புரட்சிச் சிந்தனைகளின்பால் நிலைத்து நிற்க முடியாமல் போகவே அந்த ஆர்வமும் கொஞ்ச காலமே அவருள் ஜீவித்தது. கடுமையாய் அவர் வதையுற நேர்ந்த மன உளைச்சல்களிலிருந்து அவரை வெளிக் கொணர், சகோதரி டொரதி வேட்ஸ்வேர்த் அயராதுழைத்தார். மற்றும் நண்பர் சாமுவேல் டெய்லர் கொல்ரிஜ்ஜின் நட்பு வாய்க்கப்பெற, இவ்வுறவு ஆங்கில இலக்கியத்தின் மிகப்பெரும் ஆரம்பமாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த், டொரதி, சாமுவேல் டெய்லர் கொல்ரிஜ் மூவருமாய் ஜெர்மனிக்குப் பயணம் செய்கிறார்கள். நிறைய அனுபவங்களைச் சேர்த்து வருகிறார்கள். அடுத்தாண்டு நாடு திரும்பி அண்ணனும், தங்கையுமாய் ஏரிகள் சூழ்ந்த இங்கிலாந்து பிரதேசம் ஒன்றில் இல்லமமைத்து இறுதிவரை அதிலேயே வாழ்கிறார்கள். வகுப்புத்தோழி மேரி ஹட்சின்சன் தாரமாய் ஆகி, தோழமையுடன் இறுதிவரை கூட வந்தார். வேட்ஸ்வேர்த், கொல்ரிஜ் இருவருமாய் இணைந்து படைத்த **கதைப்பாடல்கள் (Lyrical Ballads)** அற்புதமானவை. 'The Prelude' அவர்தம் சுயசரிதம் கூறுவது, இரண்டு தொகுதிகளாக 1807இல் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து வந்த வருஷங்கள் ஏராளமான அவரது கவிதைகளின் பிரசுர காலமாய் ஒளி துலங்கிற்று. அற்புதக் கவியென்கிற அந்தஸ்துடன், 1843இல் அரசவைக்கவியாகவும் அங்கீகாரம் பெற்று பின் எண்பதாம் வயதில் 1850இல் மரணம் எய்துகிறார்.

சிறுபராயத்தின் முக்கியத்துவத்தை, ஞாபகங்களின் கலவைக் கோர்வைகளை, இயற்கையினது பெருமைகளை, கற்பனையுணர்வுகளின் கொண்டாட்டங்களை அவரது கவிதைகள்

மனிதர்களின் கரங்களுக்குள் அள்ளியிறைத்துக் கொட்டிச் சென்றன. ஆய்வு ரீதியான சிந்தனாவாதங்களுக்குள் திளைத்துக்கிடந்த அவரது **முந்தைய கால (Augustan Period)** கவிதை நடைமுறையைப் புறந்தள்ளி, உணர்வுகளின் உயிரோட்டமான வழிநீதோடுகையாக கவிதைகளை முன்வைத்தார் வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த். ஒருவரது வாழ்வும், அது சம்பந்தமான குதூகலங்களும் முக்கியமானவை எனக் கண்டார் அவர். கடந்தகாலம், நிகழ்காலத்துள் வசிப்பதெனக் கூறினார் வேட்ஸ்வேர்த். இறந்தகால ஞாபகங்களைக் கோர்த்தால், தனிமனுஷ மனப்பாங்கு எழுச்சிக்கும், மாற்றத்துக்குமாக நிகழ்காலத்தில் அவை நின்றுதவும் எனவும் நம்பினார்.

வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த்தின் 'மில்டன்' கவிதை 1802இல் இலண்டனில் எழுதப்பட்டது. மில்டனுக்கான அஞ்சலியாகவும், அவர் காலத்து இங்கிலாந்தின் அல்லல் நிலைமையைச் சுட்டுவதாகவும் அமைவது அக்கவிதை. மகிழ்ச்சி, அறநெறி, கலை, இலக்கியம் அனைத்திலும் உச்சளவில் நின்ற இங்கிலாந்தின் தற்போதைய மந்தநிலை குறித்து துயருறும் வேட்ஸ்வேர்த், விட்டுச் சென்ற இடத்திலிருந்து நற்பணிகள் தொடருமாறு மில்டனை கூவியழைக்கிறார். இன்றிருக்கும் இங்கிலாந்து சுயநலமிகளால் நிரம்பி வழிதல் கண்டு உளைவுற்று அழுகிறார் அவர். இயற்கையரசி வழங்கிச் சென்ற விலைமதிப்பில்லாப் பரிசுகளை புறந்தள்ளி மக்கள் தான்தோன்றித்தனமாக நடந்து கொள்வதாகக் காண்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த்.

மில்டன் வந்து நன்னடத்தை, சுதந்திரம், நற்பண்பு, சக்தி என்பவற்றின்பால் மக்களை வழி நடத்தும் நட்சத்திரமாக மிளிரட்டுமென வேண்டுகிறார் அவர்.

மில்டன்

மில்டன்! நீ இங்கே

இந்நேரத்தில் ஜீவித்திருக்க வேண்டும்.

இங்கிலாந்து தேசம்

உன் தேவையை உணர்கிறது நிறையவே.

அவளோ ஓட்டமின்றி தேங்கிக் கிடக்கும்
நீர்நிலையின் சதுப்பு நிலமென.
மேடை, வாள், எழுதுகோல், தீச்சுடர்
வீரச் சொத்துகள் அருளிய வனம், மண்டபம்
அனைத்துமே குறையாடப்பட்டாயிற்று.
உள்ளார்ந்த உவகைகள் தொலைத்து
மனிதர் நாம் இங்கே சுயநலமிகளாய்.
ஓ! எழுக, மீள நமதண்டை வருக;
நன்னடத்தையும், நற்பண்பும்
விடுதலையும், வலுவும் நமக்கருள்க!
தொலைவெளியின் ஒளிரும் நட்சத்திரமென
உனதான்மா இருந்தது.
ஆழியின் சப்தமாய் ஒலிக்கும் கம்பீரக் குரல்
உனதாய் இருந்தது.
களங்கமற்ற சுவர்க்கங்களின் புனிதமாய்
நீ கம்பீரமாய்ப் பயணிக்கிறாய்
ஜீவிதத்தின் பொதுப் பாதைவழியே,
அன்னைத் தாய்நாட்டுக்காய்
மென்மையாய், எதையும் செய்யத் தலைப்படும்
கடமையுணர்ச்சியின்
மகிழ்வுநிறை தெய்வீகத்தன்மையுடன்,
இன்னமும் உனதிதயம் கிடக்கிறது.

(மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் தொலைக்கல்வி
மூலம் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களது இரண்டாம்
வருட பாடத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது இக்கவிதை.)

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் மெய்ப்பொருள் கவிஞன் ஜோன் டன்

கல்விமாணிக் கற்கைநெறியின் இறுதித் தேர்வுக்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆங்கில இலக்கியப் பாடத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருந்த ஜோன் டன் அவர்களது 'The Good-Morrow' கவிதை என்னுள் ஆழமாய் ஊடுருவி, ஸதம்பிதமுறச் செய்தது என்னை. காதலை இத்தனை அழகாய் சிந்தித்த ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் இருந்திருக்கிறார்களே என்ற வியப்பு மறுபடி மேலோங்கிவர மொழிபெயர்ப்புச் செய்தேன் அதை இப்படி.

அந்த நல்லதோர் காலைப் புலர்வு

நான் வியந்து

சத்தியங்கள் செய்கிறேன்.

காதலிக்கும்வரை நாமிருவரும்

எது செய்தோம் என்று.

அதுவரை நீயும், நானும் உண்டு பருகிய

சாதாரண குழந்தைத்தன

பாலியல் சில்மிஷ சிலிர்ப்புகளுக்கெலாம்

அப்பாலான காதலின் அனுபவிப்பு,

உலக நடப்பறியாமல் உறைந்து கிடந்தோமோ

ஏழு குகைவாசிகள் உறங்கிய நீள்துயிலாய்...?

இ.து அப்படித்தான். ஆயின், இதில்

எல்லா இன்பங்களும் கற்பனைகளும்

நிறைவாய் உண்டு.

எந்த எழிலை நான் விரும்பிப் பெற்றாலும்

நான் கண்டது உன்னைப் பற்றிய

ஒளிரும் கனவைத் தவிர வேறல்ல.

அத்தோடு எழுச்சி கொண்டிருக்கிற

நமதான ஆன்மாக்களுக்கு

நல்லதோர் காலைப் புலர்வு இது.

அச்சங்களுக்கு அப்பால் நின்று

ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கவும்,

காதலுக்காகவே காதலின் வழி

அடுத்தவர் காட்சியைக் கட்டுப்படுத்தவும்

சின்னதோர் அறையே நமது ஆயினும்

எல்லாவிடமும் வியாபித்துக் கிடப்பதான

ஒரு உலகை

புத்துலகைக் காணப் புறப்பட்டிருக்கும்

கடற்பயணிகளுக்கு நாம் வழங்கி

தேசப்படங்கள் அடுத்தவர்க்கு

புத்துலகு மேல் புத்துலகாய்த் தந்து

நம்மிருவருக்கும் ஒன்றான நாமிருவரும் ஒன்றான

ஒருலகை உடைமை கொள்வோம் நாம்.

எனது முகம் உன் கண்களுக்குள்ளே.

உனது முகம் என் கண் காணும்

காட்சியிலும் தோன்றட்டும்.

எமது முகங்களில் தெரியும்

எம்மிரு தூய உள்ளங்களும்

அமைதி கொள்ளட்டும்.

கூரான வடமுனைவும்,

சூரியன் சரியும் மேற்கு வானமும் இன்றி

எங்கே நாம் சிறந்த பூகோளப்பாதியைக்

கண்டுபிடிக்க முடியும்?

சரிசமபாதியாய்க் கலந்திடாத எதுவும்

இறந்தே போகும்.

நாமிருவரும் பகரும் காதல் ஒன்றாயின்

நானும் நீயும் ஒன்றுபோலவே காதலிப்பின்

இருவரில் ஒருவரும் திருப்தி கொள்ள முடியாது;

இருவரில் ஒருவரும் இறந்து போகவும் முடியாது.

தானும் தன் காதலியும் காதலினால் நிரம்பிய ஒரு இன்பம் பூத்த இரவை அனுபவித்த பின்னர் ஒரு ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட காலைப்பொழுதொன்றினுள் நுழைகிறார்கள். அந்த இரவு எத்தகையது என அற்புதமான வரலாற்றுக்கதைகள் வாயிலாக ஜோன் டன் உவமிக்கிறார். பெண்மையின் உச்ச அழகை எங்கனும் நின்று வியக்கிறார் அவர். மரணத்தால் கூட நிஜமான நேஸம் பிரிந்து போக வாய்ப்பில்லையென இக்கவிதையினூடாக சத்திய வாக்குறுதிகள் செய்கிறார் அவர்.

நான் எப்போதோ படித்த ஜோன் டன்னின் 'உண்ணி' கவிதை வித்தியாசமானது. மனித மற்றும் விலங்குகளினது உடலில் ஒட்டிக்கொண்டு இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் ஒரு வகை உண்ணிகளைப்பற்றி ஐரோப்பாவெங்கிலும் நிறைய கவிதைகள் அக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன. உண்ணிகளாய் தான் மாறி தன் காதலியின் மார்பு மற்றும் மர்மப் பிதேசங்களைத் தொட்டுத் தழுவிட மாட்டோமா, இன்பம் அனுபவிக்க மாட்டோமா என்கிற பாணிகளில் அக்கவிதைகள் புனையப்பட்டன. டன்னுக்கும் உண்ணி கவிதை தோன்றியது. பெரும்பாலான உண்ணி கவிதைகள் வாசகர்களினால் மறக்கப்பட்டதாயினும், ஜோன் டன்னின் கவிதையோ இன்றும் பேசப்படத்தக்களவு இருக்கக் காரணம் அக்கவிதை கொண்டிருந்த சுவைமிகு கருத்துக்கள் ஆகும்.

எதிலும் தயக்கம் காட்டுகின்ற தன் காதலி தன்னைக் காதல் புரிய வேண்டும் அதற்குச் சம்மதிக்கும் மனப்பாங்கை அவள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிற வேண்டுகூல் அவருக்கு. தான் கேட்பது, கெஞ்சுவது, வினவுவது யாவும் உண்ணியின் கடியைவிட தாங்கிட ஒன்றும் கடினமானதில்லையென

வாதிடுகிறார் அவர். அவர் இந்த உண்ணியைக் கொல்ல வேண்டாம் எனக் கெஞ்சுகிறார். இருவரது இரத்தத்தையும் அது இருவருக்குள்ளும் பறிமாறியது என இயம்புகிறார்.

உண்ணி

பார் இந்த உண்ணியை,
பாரேன் நன்கு இதனை.
நீ மறுத்திட்ட என் வேண்டுகோள்
இதனிலும் எத்தனை சிறிது.
அது எனை உறிஞ்சிற்று முதலில்
உனையும் உறிஞ்சுகிறது இப்போது.
இந்த உண்ணிக்குள் இருவர் குருதியும்
கலந்தொன்றாய் கிடக்கிறது.
இஃது பாவம் என்றோ, வெட்கக்கேடு என்றோ,
இன்னும் திருமணத்துக்கு முன்னமேயே
சுகிக்கிறது இன்பங்களையென்பதால்
கன்னித்தன்மைக்கு இழுக்கு என்றோ
கூறுதல் ஆகாது.
இருவரை ஒருவராக்கி இரத்தம் பருகி
அஃது வீங்கிப்பருக்கிறது.
இருவர் புரியும் காரியங்களுக்கப்பாலும்
இதோ இஃது புரிகிறது.
ஓ! நிறுத்து கொல்லாதே அதை.
மூன்று ஜீவிதங்கள்
அந்த ஒற்றை உண்ணிக்குள்
கலந்து கிடக்கின்றன.
திருமணம் ஆகிக் கலந்தோரைவிடவும்
உன்னதமாய் இவ்வுண்ணி.
இந்த உண்ணியே நீயும் நானுமாவோம்.
இதுவே நமதான திருமண மஞ்சம்

இதுவே நமதான கல்யாணக் கோயில்.
 பெற்றவர்கள் நம் காதலை எதிர்க்கட்டும்.
 நீயும் இதை எதிர்த்தாலும்
 நாமிருவரும் சந்தித்துக் கொண்ட
 இவ்வாலயம் போலும் புனித இடத்தே
 அதனுள் ஒன்றெனக் கலந்து கிடக்கிறோம் நாம்.
 ஆதலினால் அதனைக் கொல்ல
 உன்னைத் தூண்டுதல் ஆனது
 புனித ஆலயத்தை தூயதற்றதாக்கி
 கூடவே, மூன்று உயிர்களைக்
 கொன்ற பழிக்கும் உன்னை ஆளாக்கும்.
 கொடுரமும் அவசரமும் ஐயோ உனக்கு
 அப்பாவி அதன் இரத்தத்து நிறத்தால்
 உன் நகம் என்ன ஊதா நிறமானதுவோ?
 உந்தன் ஒரு துளி உறிஞ்சியதல்லால்
 இது புரிந்த அற்பச் செயல் என்ன சொல்?
 குற்றவுணர்ச்சியற்றது அ.து.
 கூடவே, நமை உறிஞ்சியதான காயங்களும்
 கிடையாது அதன் வசம்.
 வெற்றிவாகை சூடியதாய்
 நீ இறுமாந்திருக்கிறாய்
 குற்றமிழைக்கா மனோபாவத்தோடு.
 உனதே வாழ்க்கையை இழந்ததுவான
 அவமரியாதை உனக்கு வாய்க்கும்
 அந்த உண்ணியைக் கொன்றதனால் அறிக.

1572- 1631 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த John Donne,
 மெய்ப்பொருள் பற்றிய சிந்தனைகளோடு மோலோங்கி வந்த
 பதினேழாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களுள் முதலாமவர் எனலாம்.

அவருக்கு முன் வாழ்ந்த கவிஞர்களது கவிதைகளிலிருந்து இவர் கவிதைகள் முற்றிலும் வேறுபடுவன. மெல்லிய உணர்வுகளையே அவர் கவிதையாக்கினார். அன்பு, கருணை திருமணம், மரணம் என்பன குறித்து அவர் அதிகம் பேசினார்.

விஞ்ஞானம், தத்துவம், சமயம், அரசியல் போன்ற துறைகளில் அக்காலத்தே நிகழ்வுற்ற மாற்றங்கள் மற்றும் இங்கிலாந்தில் கல்வி சிந்தனைகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகர மாற்றங்கள், ஸ்பானியப் படையெடுப்பு பற்றிய அச்சங்கள் மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய பீதிகள் என சமூகத்தில் நிறைய மாற்றங்கள் நிலவிய தருணம் அது. சிவில் யுத்தங்கள் ஐரோப்பாவெங்கிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கிரேக்க, ரோமானிய சிந்தனைகளும் மக்களை ஈர்த்திருந்த காலகட்டம். தம் தேசத்துக் காகவும் சமயத்துக்காகவும் மக்கள் இறக்கவும் தயார்நிலையில் இருந்தார்கள். 1590களில் ஜோன் டன் இச்சிந்தனைகளைத் தொடங்கி வைக்க, Andrew Marwell (1621-1678), George Herbert (1593-1633), Henry Vaughan (1621-1695) போன்றோர் அந்த கவிதை நுட்பங்களையும், சிந்தனைகளையும் நகர்த்திச் சென்றனர்.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் மிக வளமான காலமாய் அது கருதப்பட்டது. கூடவே, ஷேக்ஸ்பியர், ஜோன் மில்டன் மற்றும் மேற்சொன்ன மெய்ப்பொருள் கவிஞர்கள் மக்களுக்குள் வெகுவாய் உள் நுழைந்திருந்தார்கள். காதல், கடவுள், மரணம் போன்ற மெய்ப்பொருள் விடயங்கள் அவர்கள் கவிதைகளுக்குக் கரு தந்தன. அழகு, கலை, காதல் போன்ற அம்சங்களை அவர்களது கவிதைகள் ஆழப் பகுப்பாய்வு செய்தன. காதலை ஒரு வேதனை மிக்க, மனத்துயர் தரும் அம்சமாக அவர்கள் கண்டார்கள். பௌதீக விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படை எண்ணக்கருக்களான கணிதம், தர்க்கவியல், புவியியல் சிந்தனைகளும் அவர்தம் ஆக்கங்களுள் ஊடுருவின. தத்துவமும், வானியலும், கூடவே நாடுகாண் பயணங்கள் காரணமாக புதுக்கண்டங்களின் கண்டுபிடிப்புகள் அனைத்தையும் கலந்து தந்து தம் கவிதைகளினூடாக முன்வைப்பதில் அவர்கள் பெரு வெற்றி கண்டார்கள்.

“மனிதன் என்பவன் தனித் தீவு அல்லன். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு பெரும் கண்டத்தின் துண்டமாவான்.” அடிக்கடி நாம் கேட்கிற இந்த வார்த்தைகளின் உண்மைச் சொந்தக்காரர் ஜோன் டன் ஆவார். ஸ்பானிய பொக்கிஷங்களைத் தேடி கடற்பயணங்கள் சென்று, அவ்வனுபவங்கள் பற்றி பல ஞாபகார்த்த கவிகள் புனைந்தவர். ஆங்கில இலக்கியத்தின் அற்புதமான காதல் கவிஞன் எனப்போற்றப்படுபவர். இங்கிலாந்தில் பாரம்பரிய மரபுடைய வேல்ஸ் குடும்பத்தில் 1572 இல் பிறந்தார் ஜோன் டன். அவரது தந்தை செல்வ வளமிக்க வணிகர். அந்நாட்களில் புகழ்பூத்த நாடக எழுத்தாளரான ஹேவூட்டின் மகனே டன்னின் தாயாராவார். ஜோன் டன்னுக்கு நான்கு வயதாகும்போது தந்தை இறக்க, வைத்தியர் ஜோன் சிமிங்சை மணக்கிறார் தாயார். பன்னிரண்டு வயதில் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலையில் இணைந்து மூன்றாண்டுகள் கற்றார். கேம்ப்ரிட்ஜ்ஜில் கற்க வேண்டும் என விரும்பி அங்கு சென்றாலும் இரண்டிலுமே பட்டம் பெற முடியாமலேயே போனது. காரணம், அவர் ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்கராக இருந்ததே. புரட்டஸ்தாந்து இராணி எலிசபெத்துக்கான விசுவாசத்தைக் காட்ட முடியாதிருந்தது அவரால்.

அடிக்கடி ஸ்பெயினுக்கும், இத்தாலிக்கும் பயணங்கள் மேற்கொண்டார். சட்டம் பயில மீள இலண்டன் திரும்பினார். ரோமன் கத்தோலிக்கம், மற்றும் புரட்டஸ்தாந்து கொள்கைகள் உயர் பரீட்சை ஒன்றுக்குத் தோற்றினார். அருகிருக்கும் ஆபத்துமிக்க தீவுகளுக்கான அவரது கடற்பயணங்களும் தொடர்ந்தன. அவரது ‘புயல்’ மற்றும் ‘அமைதி’ கவிதைகள் இக்கடற்பயண அனுபவங்கள் பற்றிப் பேசுவன.

1597 இல் இலண்டன் திரும்பி, ஸேர்.தோமஸ் எஜர்டன்னின் செயலாளராக ஆகி அப்பதவியில் ஐந்து ஆண்டுகள் நிலைத்தார். இக்காலத்தே, எஜர்டன்னின் இரண்டாம் மனைவியின் மருமகன் முறையான ஆன்மோர் என்பவருடன் காதல் வயப்பட்டார். அப்பெண் அரசியலில் பெரிய ஆளுமையான ஸேர்.ஜோர்ஜ்ஜின் சொந்தக்காரியும் ஆவதால், எதிர்ப்புகள் தோன்றின. ஆதலால், 1601களில் இரகசியத் திருமணம் புரிந்தனர். இதன் காரணமாக, பதவி பறிபோய் சிறை வாழ்க்கை வாழ வேண்டியதாயிற்று.

ஆன்னின் சீதனச் சொத்து டன்னுக்கு கிடைக்காதிருக்க ஊர்டன் வழி சமைத்தார். தொழில் எதுவும் செய்ய முடியாது போயிற்று. இத்துயரம் பீடித்த வாழ்வை அவர் இப்படி வர்ணிப்பார் ஆங்கிலத்தில். “ஜோன் டன். ஆன் டன். அன் டன்” (John Donne. Anne Donne. Undone) என்று.

அன்பு மனைவிக்காக அவர் எழுதிய அற்புதமான இன்னொரு காதல் கவிதை இது.

இனிமையான நேஸமே உனைவிட்டுப் போகேன்

இனிமையான நேஸமே,
 உனதான நேஸத்தில் சலிப்புற்றோ,
 உனைவிடச் சிறந்ததொரு நேஸம்
 வாய்க்குமென நம்பியோ
 நான் உனைவிட்டுப் போகவில்லை;
 என்றேனும் ஒருநாள்
 நான் உனைவிட்டு விட்டு
 மரணித்துப் போகலாம்,
 அந்த நிரந்தரப் பிரிவைத்
 தாங்கிடும் வல்லமையை
 முன்கூட்டியே உனக்குத் தந்திடக் கருதி,
 இந்தத் தற்காலிக மரணத்தை உனக்கு
 வழங்கிட எண்ணினேன்.
 நேற்றிரா சூரியன் சென்று மறைந்தான்
 எனினும், இன்று
 அவன் மீண்டும் இங்குற்றான்.
 உணர்ச்சியோ, விருப்பங்களோ
 இல்லாச் சூரியனே
 திரும்பவும் இங்கே வந்ததெனில்,
 எனைப் பற்றிய அச்சங்கள் வேண்டாம்
 சூரியனைவிட வேகமாய் விரையும்
 இறகுகள் என் வசம்.

எனை நம்பு என் அன்பே.
 ஓ! எத்தனை பலவீனமானவன்
 இம்மனிதன் பார்.
 அவன் வழியில் நல்லதிஷ்டங்கள் வாய்த்தால்
 அவன் அவ்வாழ்க்கையை
 மேலும் ஒரு வருஷம் நீடிக்கவோ,
 இழந்துவிட்ட ஒரு மணித்தியாலத்தையேனும்
 மீளப் பெறவோ
 அவனால் முடிவதில்லை.
 ஆனால், தூரதிஷ்டம் வாய்த்தால்
 அது எம்மைக் கடந்து செல்ல வழி கற்பித்து
 முழு அவகாசம் வழங்குகிறோம்.
 ஏங்கிப் பெருமூச்சு விடாதே எனதன்பே!
 அந்தப் பெருமூச்சில் நீ காற்றையன்றி
 என் ஆன்மாவையே வெளியனுப்புகிறாய்.
 நீ அழுதால் கருணையற்ற கருணையாய்
 என் மீது கொண்ட காதலினால் அன்றி
 என் வாழ்வின் குருதியைப் பாழாக்கவே நீ அழுதாய்.
 என் வாழ்வை நீ வீணாக்குகிறாய்
 நிஜத்தில் இவ்வழுகையும், பெருமூச்சும்
 நீ சொல்கிற விதத்தில் எனை நேஸிக்கவில்லை
 என்பதையே எனக்கு இயம்பி நிற்கின்றன.
 உன் புனிதமான ஹிருதயம் எனைப்பற்றி
 எதையும் மோசமாக
 சிந்திக்காதிருக்கட்டும் என் அன்பே,
 அப்படிச் செய்தால்
 விதி உன்னைக் கண்காணித்து,
 உனது அச்சத்தை நிஜமாக்கிவிடக் கூடும்.
 இரவுத் தூக்கத்தின்போது

நான் மறுபக்கம் திரும்பிப்
 படுத்துக் கொண்டதாய்
 இப்பிரிவை நீ கருதிக் கொள்.
 ஒருவரை வாழ வைத்த இன்னொருவர்
 தன் காதலின் மிகுதியால்
 மற்றவரை ஒருபோதும் பிரிய முடியாது
 என அறிக நீ
 வெறுமனே உடல்கள் பிரிந்தாலும்...!!!

தொடர்ந்த பத்தாண்டு காலத்தில் வறுமையும் ,
 புறக்கணிப்புகளும் தொடர்ந்து துரத்திற்று அவர்களை. தொழில்
 தேடித் தோற்றுப் போனார் அவர். பன்னிரண்டு குழந்தைகள்
 பிறந்தன ஆனுக்கு. எனினும் முதிர் பருவத்துக்கு முன்பே ஐந்து
 குழந்தைகள் இறந்தன. இன்னல்கள் தொடரினும், கவி
 புனைவதையும், கற்பதையும் அவர் கைவிடவில்லை. இறையியல்
 பற்றிய ஆய்வுகள், இராணுவச் சட்டங்கள் பற்றிய விடயங்கள்,
 கத்தோலிக்கத்துக்கு எதிரான வாதங்கள் மற்றும் காதல்
 கவிதைகள், சமயம் சார் கவிதைகள், அஞ்சலிக் கவிதைகள்
 போன்றனவும் படைத்து வந்தார்.

1614இல் வழக்காடு மன்றத்தே ஒரு தொழில் பெற முயன்ற
 டன்னை முதலாம் ஜேம்ஸ் அரசன் எதிர்த்தான். எனினும்,
 கிறிஸ்தவ ஆலயத்துக்கு செல்ல அனுமதியளிக்கப்பட்டது. ஒரு
 மதம்சார்ந்த தொழிலொன்று கடவுளின் ஆசீர்வாதத்தோடு
 கிடைத்ததாகவே இவ்வாய்ப்பைக் கண்டார் அவர். கத்தோலிக்கத்
 திருச்சபையின் சமயகுருவாக 1615 ஜனவரி 23 இலிருந்து
 அவர் பணியாற்றத் தொடங்கினார். சமயம் சார் கலாநிதிப்
 பட்டம் ஒன்றும் அரசனின் ஆணைப்படி அவருக்குக் கிடைத்தது.
 இந்த நல்லதிஷ்டத்தை சுகித்திட ஆரம்பிக்கிறபோதே விதியின்
 தாண்டவம் அவர் ஜீவிதத்தை மறுபடி புரட்டிப் போட்டது. தொழில்
 கிடைத்த இரண்டு வருடங்களில், அவரது உயிரான காதல்
 மனைவி ஒரு இறந்தே பிறந்த சிசுப்பிரசவம் ஒன்றுக்கு முகம்
 கொடுத்து, இறப்பையும் தழுவிக்கொள்கிறார். மறுபடி திருமணம்
 செய்து கொள்வதில்லையென உறுதியுடனிருந்தார் டன்.

தன்னந்தனியே குழந்தைகளைக் கவனிப்பதில் நிறைய சிரமப்பட்டார் அவர். முழுதுமே சமயப்போதனைகளில் ஈடுபட்டார். அவரது காலத்தே இங்கிலாந்தின் மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் அதிகமிகமாய் பேசப்படத்தக்க அளவு, அரசர்கள் முதலாம் ஜேம்ஸ், முதலாம் சார்ள்ஸ் ஆகியோரின் மனங்கவரும் அளவு அவரது போதனைகள் அமைந்திருந்தன.

1623இல் கடும் நோய் வாய்ப்பட்டார் ஜோன் டன். நோய்ப்படுக்கையின் அனுபவங்களாய் அமைந்த அவர் கவிதைகள் 'Devotions Upon Emergent occasions' எனும் தலைப்பில் 1624 இல் வெளியானது. வயிற்றுப் புற்று நோயின் காரணமாக பின்னும் அடிக்கடி நோயில் வீழ்ந்தார் அவர். பெப்ரவரி 25, 1631 இல் தன் இறுதிப் போதனையை அவர் ஆலயத்தில் நிகழ்த்தினார். 'Death Duell' அவரது மரணத்துக்காக அவரே எழுதிய அஞ்சலிக் கவிதையாகக் கருதப்பட்டது. மறுபடியும் நோய்ப்படுக்கைக்கு மீண்டு, தன் சுவத்துணி மீதில் தன்னையே சித்திரமாய்த் தீட்டி வைத்தாராம் ஜோன் டன். மார்ச் 31, 1631 இல் மரணத்தைத் தழுவினார் அவர்.

'Go And Catch A Falling Star' பாடல் வடிவில் அமைந்த ஜோன் டன்னின் இன்னொரு வித்தியாசமான கவிதையாகும். வாசகனோடு நேரடியாகப் பேசும் இக்கவிதை மனிதனால் செய்யவே முடியாத அசாத்திய சவால்கள் சிலவற்றை முன்வைக்கிறது. அவை எந்தளவுக்கு அசாத்தியமான விடயங்களோ அந்தளவு உண்மையான பெண்ணைக் காண்பதுவும் அசாத்தியம் என்கிற கருத்தை கவிதையில் ஜோன் டன் முன்வைக்கிறார். மேலோட்டமாகப் பார்க்கையில் அக்கவிதை பெண்ணின் நம்பகத்தன்மை குறித்து விமர்சித்துப் பேசுவதாக தோற்றம் காட்டினாலும், அக்காலத்தே கவிதை இலக்கியத்துள் விரவிக் கிடந்த பெண்ணை எல்லாத்தகைமைகளையும் பெற்ற தேவதைப் பிரகிருதிகளாய் காட்டும் பாணியை எதிர்க்கவென்று அவர் தன் பாணியில் எழுதிய கவிதை என்பதை ஆழமாய் ஆராயும் வாசகர்கள் கண்டு கொள்ள முடியும். பெண் என்பவள் மென்மையும், அழகும் ஒளிரும் தேவதைப் பிரதிநிதிகள் அல்லர். அப்படி அவளை வர்ணிப்பது அப்பட்டமான பொய்யுரைத்தலேயாம். பெண் நிஜத்தில்

பலவீனங்கள் பொதிந்த பிரகிருதி. போலவே, அவள் மனவுறுதி குறைந்த கடவுளின் படைப்பு எனக் காண்கிறார் அவர்.

போ, போய்ச்சென்று வீழும் தாரகையை பிடி

போ, போய்ச்சென்று உன்னால்
வீழும் ஒரு தாரகையை
பிடிக்க முடியுமாயின்,
'மன்ராக்கு' மரத்துவேர் உண்டும்
கர்ப்பம் நிலைக்குமாயின்,
கடந்துபோன எல்லா வருஷங்களும்
எங்கேயென்று சொல்ல முடியுமாயின்,
பேயின் கால்களைக்
கண்டவர்கள் இருப்பராயின்,
கடற்கன்னியரின் பாடல்களைச்
செவிக்கக் கற்றுத்தர முடியுமாயின்,
அழுக்காறின்றி எதிரியரிடத்து
தேக்கி வைத்த கோபம்
தணிக்க முடியுமெனில்,

மாயச்சக்தி மூலம்
கண்ணுக்குப் புலப்படாதவற்றையும்
காண முடியுமாக இருப்பினும்,
ஆயிரம் இரவுகளும் பகல்களும்
பயணித்துப் பயணித்து
தலைமயிர்கள் அனைத்தும்
உன்னில் நரை கண்டதாயினும்,
திரும்பி வந்து என்னிடத்தே
பகன்று செல்
எல்லா உலக அதிசயங்களும்
உன்னில் வந்து சங்கமிக்கும்.

உன்னால் உண்மைத்தன்மையும்
 நம்பகத்தன்மையும் கொண்டிலங்கும்
 பெண்ணொருத்தியை எங்கேனும்
 காணல் முடியுமெனில்.
 அப்படி நீ காண நேரின்
 ஒருத்தியை எனக்கறியத் தந்திடு.
 அப்படியோர் யாத்திரை
 இனிமை தருவது.
 சொல்லாதே, நான் போகேன்
 நாம் அண்டை வீடுகளில்
 சந்தித்துக் கொண்டாலும்,
 அவளை நீ சந்திக்கையில்
 அவள் நிஜமாய் இருந்திருப்பினும்,
 இரண்டொரு பொழுதுகள் கழித்து
 நான் அவளை சந்திப்பின்
 பொய்மைகள் கலந்து கிடப்பாள் அவள்
 மடல் எழுது எனக்கு நீ.

நட்சத்திரங்கள் பிரகாசமானவை; சூர்மையானவை; தூயவை;
 நன்மைகளும் நற்பேறும் கொணர்பவை; தொடக் கடினமானவை.
 அதிலும் எரிந்து வீழும் நட்சத்திரத்தை ஓடிச் சென்று பிடித்தோர்
 எவருமில்லை.

போலவே, 'மன்ராக்கு' என்பது அப்பிரதேசங்களில் காணப்பட்ட
 ஒரு வகை மரம் ஆகும். அதன் வேர் பெண்களின்
 சாயலுடையதாம். அதன் வேரை உண்டால் கர்ப்பம் கலைந்து
 விடுமென்கிற ஒரு நம்பிக்கை அக்காலத்தில் நிலவி வந்தது.
 அதை உண்டும் கர்ப்பம் நிலைத்திருப்பதாய் எவரும் சொன்னால்
 எவரும் நம்புதற்கில்லை.

இறந்த காலத்தின் அத்தனை நிகழ்வுகளையும் அப்படியப்படியே
 ஞாபகிப்பார் எவருமில்லை. பேய்களுக்குக் கால்கள் இருப்பதாய்
 கண்டவர் எவருமில்லை.

கடற்கன்னியர் நிஜத்தில் எவரும் கண்டதில்லை என்றிருக்க அவர்தம் பாடல்கள் கேட்டவர் யாருமில்லை.

எதிரியரிடம் நமக்குள்ள வெஞ்சினத்தை பொறாமை கொள்ளாமல், பொறுமையோடிருந்து ஒருக்காலும் அடக்கியாண்டவர் எவருமில்லை.

மாயச்சக்தியால் சாதாரண கண்ணுக்குத் தெரியாத விடயங்களையும் காண முடிந்தவர் எவருமில்லை.

இவையனைத்தையும் சாத்தியமாக்கிக்கூட விடலாம். ஆனால் நம்பகத்தன்மையுடைய ஒரு நிஜப் பெண்ணை எவராலும் காணமுடியாது என வாதிக்கிறார் இக்கவிதையிலே ஜோன் டன்.

டேவிட் யீடனின்
‘பூமி இளையதாயிருக்கையில்..’
நூலுள் உள்ளம் தொலைத்து...

அமெரிக்க இந்தியனின் கலாசாரத்தின் சில ரம்யமான பாடல்களின் கோர்வையாக அமைவது ‘When The Earth Was Young’ ‘பூமி இளையதாயிருக்கையில்..’ எனும் David Yeaden தொகுத்த நூலாகும். திரு.மேமன்கவியவர்கள் தந்து நான் வாசித்த இந்நூல் Doubleday & Company, Inc. Garden City, New York இல் 1978இல் பிரசுரம் கண்டது.

டேவிட் யீடன் இது தவிர வட, தென் கலிபோர்னியாவின் சின்ன நகரங்கள் பற்றி, தென் கலிபோர்னியாவின் ரெஸ்டாரண்டுகள் பற்றி, கலிபோர்னியாவின் வைன் சுவை பற்றி, நியூயோர்க் சாராயத் தவரணைகள் பற்றி, இங்கிலாந்தில் மறைந்து கிடக்கும் மூலைமுடுக்குகள் பற்றி, மேற்குக் கரையோரமாக அமெரிக்காவில் தனது பயண அனுபவங்கள் பற்றி வேறு பல நூல்களும் எழுதியுள்ளார்.

இந்த ‘பூமி இளையதாயிருக்கையில்..’ நூலானது பூமி, வாழ்க்கை, காதல், மரணம், அகிலம் என பல தலைப்புகளில் கருத்துள்ள படங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

“அமெரிக்க இந்திய இலக்கியத்தின் மிக அழகான சில சொற்களையும், சிந்தனைகளையும் இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது. இன்று பெரும்பாலும் காணாமல் அல்லது அழிவுற்றுப் போயிருக்கும் ஒரு கலாசாரத்தின் ஆத்மாவை அப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. கூடவே அச் சமூகத்தில் ஐக்கியத்திற்கான புரிந்துணர்வையும் அவை பிரதிபலிக்கின்றன. அமைதியான அவர்களது சகவாழ்விலை

அவர்தம் சுற்றாடலை வடிவமைத்த இயற்கையின் சப்திப்புகளை அவர்கள் பாடல்கள் வாயிலாக சொல்ல முனைகின்றனர்.

அமெரிக்க இந்தியர்கள் இயற்கையாய் கண்ட அனைத்தையும் பாடல்களுக்குள் கொணர்ந்தனர். இன்றைய சமூகத்திற்கு மின்சாரம் இன்றியமையாதது போலவே இப்பாடல்கள் இன்றி அவர்களைக் காணுதல் சாத்தியமற்றிருந்தது. வெறுமனே அவை கேட்போரது செவியினிமைக்காகப் பாடப்பட்டவையல்ல. மாறாக ஒரு பழங்கோத்திரத்தினது தொடர்பாடலின் அர்த்தம் மிக்க இலக்கிய வடிவங்களாகவும் அவை திகழ்ந்தன. இப்பாடல்களிலிருந்து நாம் கற்க வேண்டியவையும், மீளக்கற்க வேண்டியவையும் நிறைய உள்ளன.” என்கிறார் டேவிட் யீடன

‘பூமி’ என்ற தலைப்பில் முதல் அத்தியாயம் தொடர்கின்றது.

‘அதோ ஆங்கே நான் வைகறையைக் காண்பேன்’ எனும் தலைப்பில் ஒரு குட்டிக் கவிதை

ஒரு மலையடிவாரத்தின் வழியே
நான் ஓடிய வண்ணமிருக்கிறேன்.
அந்தச் சிகரங்களின் மீதில் நான்
வைகறையைக் காண்பேன்.

‘அந்த விடிவெள்ளி’ இரண்டே வரிக் கவிதை, அடுத்து இப்படித் தொடர்கிறது.

அந்த விடிவெள்ளி வானத்து மீதிருக்கிறது.
சிகரங்களை நான் கடந்தேகுக்கிறேன்
சமுத்திரத்தின் பிரகாசத்தினூடே..

‘அனைவரும் வருக!’ எனும் கவிதையைப் பாருங்கள்.

அனைவரும் வருக! எழுந்திருக்க!
அதோ அங்கிருந்து
வைகறை வந்து கொண்டிருக்கிறது
இப்போது நான் செவிப்பேன்
மென்சிரிப்பின் சப்திப்பை...

அடுத்து இப்படித் தொடர்கின்றது ‘அதோ’ எனும் தலைப்பிட்ட கவிதை.

அதோ அதோ
 அழகிய வெண் உதயம் மலர்கிறது
 அழகாய், மஞ்சளாய்
 மலர்கின்றது அதோ அதோ.

‘பொழுது இங்கேயிருக்கிறது’ எனத் தொடர்கிறது அடுத்த கவிதை.

பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 இங்கேயிருக்கிறது!
 எழுந்திரு என் புதல்வா
 உன் விழிகள் உயர்த்து!
 பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 இங்கேயிருக்கிறது!
 மேலே பார் என் மைந்தா
 பொழுதைப்பார் கூடவே,
 பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
 இங்கேயிருக்கிறது!

சீரான காலநிலையைக் கடவுளிடம் யாசித்து நின்றார்கள் அவர்கள்.

யாரது பொழுது இதுவோ
 நீயே அதை ரம்யமாக்குகிறாய்
 உன் வானவில் வண்ணங்களை
 வெளிக் கொணர்க,
 ஆதலால் இது அழகாகும்.

ராஜாளிப்பட்சி பாடுகிறது இப்படி:-
 அந்தச் சூரியனின் கதிர்கள்
 என் சிறகுகள் வழியே

ஊடுருவிப் பாய்ந்து

அவற்றின்

நுனிமுனைக்கப்பாலும் நீளும்..

மலையடிவாரப் பகுதி பற்றிய ஒரு பாடல் இப்படி நீள்கிறது.

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி,

கபில நிறத்தாசியுடன் கலந்து மெல்லச் சிந்தும்
ஒளியுடன்

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.

அதோ அங்கே

வைகறையின் பிரகாசத்தின் வழியே

காலை மாருதம் வருகையில்

பூங்காற்று வீசிடும்

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி,

மெல்லத் தொடங்கும் கபிலப் பள்ளத்தாக்கு

நீ காற்றோடு சேர்ந்து நகர்ந்தபடியிருக்கிறாய்.

அதோ அங்கே,

வைகறையடியே

இந்தக் காலை மாருதம் வருகையில்,

அது கொணரும் பூங்காற்றைத் தன்னோடு.

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.

மெல்லத் தொடங்கும் கபிலப் பள்ளத்தாக்கு

காற்றோடு சேர்ந்து நகர்ந்தபடியிருக்கிறது.

சமுத்திரத்தேயிருந்து காற்று வீசிடும் காட்சியை அவர்கள்
இப்படிக்காண்கிறார்கள் கவிதையில்.

மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளொடுப்பேன்

சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.

அங்கிருந்து காற்று வந்து உலகைச் சூழ வீசிடும்

மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளொடுப்பேன்

சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.

அங்கிருந்து வரும் முகில்கள் உலகெங்கும்

மழையைப் பொழியச் செய்திடும்.

மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளெடுப்பேன்

சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.

‘என் பூமித்தாயை மூடிடுக’ எனத் தொடங்குகிறது இன்னொரு கவிதை.

என் பூமித்தாயை நான்கு தடவைகள்

போர்த்தியே மூடிடுக நிறைய பூக்கள் கொண்டு.

கரை தொட்ட முகில்கள் கொண்டு

சுவன வானம் மூடி வழி செய்க.

பூமியை பனி கொண்டு மூடி வழி செய்க.

மழை கொண்டு மூடி வழி செய்க.

பெரு நீரே, மழையே, மூடிடுக பூமியை.

மின்னலே மூடிடுக பூமியை.

இடியினது முழக்கம் பூமி வழியே

கேட்டிட அனுமதிக்க.

இடியினது முழக்கம் கேட்டிட வழி செய்க.

இடியினது முழக்கம் பூமியின் அறுபக்கத்தும்

கேட்டிட வழி செய்க.

‘இடியின் பன்னிரண்டாம் பாடல்’ கவிதையில் இப்படிப் பாடுகிறார்கள் அவர்கள்.

அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்!

அந்தக் குரல்

மேலிருந்து ஒலிக்கும் இடியின் குரல்.

இருண்ட முகிலினூடே

மறுபடி மறுபடி அது முழக்கமிடும்

அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்

அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்!

கீழிருந்து ஒலிக்கும்
 அந்த வெட்டுக்கிளியின் குரல்.
 விருட்ஷங்களினிடையே
 மறுபடி மறுபடி ஒலிக்கும் அந்தக் குரல்
 அழகுபடுத்தும் பூமியை.

அவர்தம் ‘வண்ணத்துப்பூச்சிப் பாட்டு’ இது.

வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி,
 வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி,
 ஓ! பார், மலர்களிடையே
 அது வட்டமிட்டுச் சுழன்றாவதை.
 எப்படி நடப்பதென சரியாக அறியாமலே
 நடக்க முயன்றிடும் குழந்தையாய்
 முகில்கள் மழையைச் சிதறித் தெளித்துச் செல்லும்.

‘அந்த மலை’ குறித்து அவர்கள் இப்படிப் பாடலிசைக்கிறார்கள்.

நகருகையின்றி
 காலங்காலமாய் முடிவேயின்றி,
 எதிர்கொண்டு வரும் மாருதத்துக்கு மத்தியிலே
 ஓய்வெடுத்தபடி நீ!
 காற்றில் ஓய்வெடுத்தபடி ரொம்பப் பழைமையான நீ.
 சின்னச் சின்னதாய் புல்பூண்டுகள்
 உன்னைச் சுற்றித் தளைத்திருக்கின்றன.
 பட்சிகளின் எச்சங்களால் நீ மூடப்பட்டிருக்கிறாய்.
 உன் உச்சி மீதில் கீழ்விழும் மென்னிறகுகள்
 அடுக்கப்பட்டிருக்க,
 ஓ! ரொம்பப் பழைமையான நீ.

‘காக்கையினதும் ஆந்தையினதும் பாடல்’ கவிதையைப் பாடுங்கள்.

நான் அலையலாம்

நடுநிசியில்
 காற்றை எதிர்த்தே.
 நான் அலையலாம்
 நடுநிசியில்
 ஆந்தை அலறுகையில்
 நான் அலையலாம்
 நடுநிசியில்.
 நான் அலையலாம்
 நடுநிசியில்.
 வைகறையில் நான் அலையலாம்
 காற்றை எதிர்த்தே.
 வைகறையில் நான் அலையலாம்.
 நான் அலையலாம்
 காக்கை கூவியழைக்கையில்
 நான் அலையலாம்.

‘நாம் இரவுகளில் பாடுகிறோம்’ என்றொரு கவிதை இப்படி விரிகிறது.

இரவு முடிவுற்றதும் நாம் பாடுகிறோம்
 அவை நமக்குத் தந்து போன பாடல்களை
 மலைகளின் உச்சிகளில் நீ காண்பாய்
 முகில்கள் ஒன்று கூட ஆரம்பிப்பதை.
 ஓத்திருக்கின்றன அவைகள்
 மெல்லிய வெண்ணிறகுகளை.
 நீ காண்பாய்
 காற்றில் அவை
 இறகுகள் போலும் அசைந்தாடுவதை.
 விரைவில் மழைத்துளிகள் வீழும்.
 நம் நிலம் எழிற்கோலம் பூணும்.

அடுத்து ஒரு கவிதை **‘இரவில்’** எனத் தொடங்கி இப்படி

முடிவுறும்.

இரவில் மழை
 கீழிறங்கி வருகிறது.
 பூமியின் முனையதைப் பார்.
 வெடிப்போசையாய் ஒரு சப்தம் அதோ
 வீழுதல் போலும் ஒரு சப்தம்.
 கீழே பார்
 அது மெல்ல நகரும்
 உருண்டு ஓசை எழுப்பி
 அசைந்தசைந்து.

இப்பழங்கோத்திரத்தினர் பெரும்பாலும் தம் நாளாந்த வாழ்வில் அவற்றைப் பாடினார்கள். தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த சக்தியினதும், வாழ்வினதும் தொடர்பை அப்பாடல்கள் சொல்லித் தந்தன.

தனிநபர்கள் தம் சந்தோஷங்களுக்காகப் பாடிய பாட்டுக்கள் ‘கனவுப் பாடல்கள்’ என அழைக்கப்பட்டன. கனவுப்பாடல்கள், காதல் பாட்டுக்கள், மந்திரப்பாடல்கள், சமயப்பாடல்கள், பிரார்த்தனைப் பாடல்கள், என இவை பல வகைகளைக் கொண்டிருந்தன. சில பாட்டுகள் இயற்கையின் சக்திகளின் முன்னே தன் கையாலாகாத்தனத்தை காட்டி நின்றன. எழுத்து வடிவில் அவை இருக்கவில்லை. குறித்த தனிநபரின் அனுமதியின்றி எவரும் அவற்றைப்பாட முடியாது என்ற நிலையிருந்தது. மரணப்படுக்கையில் அவற்றைச் சிலர் தன் மித்திரர்களுக்கோ, உறவினருக்கோ சொல்லிக் கொடுத்தனர். இதனால் அவற்றில் பல பாடல்கள் எவரும் அறியவர வாய்ப்பின்றி அழிவுற்றுப் போயின.

அடுத்த அத்தியாயம் ‘வாழ்க்கை’ எனும் தலைப்பில் தொடங்குகிறது.

‘என்னைப் பார்க்கவிடு’ கவிதையில், அவர்கள் குரல் இப்படி ஒலிக்கிறது.

என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்

என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
நான் வாழுவது இந்த ஜீவிதமா?

கடவுளரே வானங்கள் தமை வசப்படுத்திய நீங்கள்
என்னைப் பார்க்கவிடுங்கள், இது உண்மையெனில்
நான் வாழுவது இந்த ஜீவிதம்.

‘இந்தக் காற்றே ..’ கவிதையில் அவர்கள் காற்றுக்கு
நன்றி கூறுகிறார்கள் இப்படி.

இந்தக் காற்றே அவர்களுக்கு வாழ்க்கை தந்தது.
நம் வாய்களிலிருந்து வெளியேறும் இந்தக் காற்றே
நமக்கும் வாழ்க்கை தந்தது.
இது வீச மறுத்திடின் நாம் இறந்து போவோம்.
விரல்களின் நுனிமுனைகளில்
நாம் காற்றினது பரவுகை கண்டோம்.
அது நமக்குச் சொல்லும்
நம் முன்னோர்கள் படைக்கப்படுகையில்
காற்று எங்கே வீசிறென்று அது
நமக்குச் சொல்லும்.

‘நான் நடக்கிறேன்’ இரண்டு வரிக்கவிதை தான், இப்படி
அமையும்.

நான் நடக்கிறேன் பூமியில்
அமைதியும் நிழலும் குடிகொண்ட இடங்கள் நோக்கி.

‘உன் பாடலைப் பாடு’ பாடல் இப்படியிருந்தது.

உன் பாடலைப் பாடு
மேலிருக்கும் ஆகாயத்தை
அண்ணாந்து பார்த்தபடி.

‘என் இசை’ பற்றிக் கூறுகிறார்கள்.

என் இசை

வானத்தைச் சென்றடையும்.

‘இந்தப் பாடல் என்னை மகிழ்வூட்டும்’ கவிதையில்

நீண்டகாலமாய் நான் நடந்தேகினேன்

எதையும் கண்டிருந்தேனில்லை.

இப்போது நான் கண்டுகொண்டேன்

இந்தப்பாட்டையும்

அது என்னை மகிழ்வூட்டுவதையும்.

‘நேயப்பாடல்’ இரண்டு வரியில் இப்படிப் பேசும்.

என்னைச் செவிமடுப்பதை

இந்த ஆகாயம் நேஸித்திருக்கும்.

‘இந்தக் காற்று’ குறித்துப் பேசுமோர் கவிதையில் இப்படிப் பாடுகிறார்கள்.

வானத்தை ஊடறுத்து

இந்தக் காற்று

என்னைச் சுமந்து செல்கையில்

என்னைக் குறித்து நானே

சிலபோது

பரிதாபம் கொள்வேன்.

‘ஒரு ஓநாயென்று என்னை நான் கருதினேன்’ கவிதை இப்படியமையும்.

ஓநாய் என்று

என்னை நான் கருதிக் கொண்டேன்.

ஆயினும்

ஆந்தையின் அலறல் ஒலியில்

நடுங்குவேன் இரவில்.

‘அஞ்சுதல் இல்லை’ கவிதையைப் பாருங்கள்.

எளிமையாய் நான் வாழ்வேன்

நிலம் மீதில்

எதற்கு நான் அஞ்சுதல் வேண்டும்?

‘நான் வட்டமிடுகிறேன்’ கவிதை இப்படி அமையும்.

நான் வட்டமிட்டுச் சுழலுகிறேன் ஒரு கழுகினைப்போல
நீல வானத்தருகே பறந்தலைந்தும் தரித்திருந்தும்.

நான் வட்டமிட்டுச் சுழலுகிறேன் ஒரு கழுகினைப்போல
நீல வானத்தருகே சுவாசித்தபடியும் பறந்தலைந்தும்.

‘பூக்களில்’ கவிதையைப் படிப்போமா இப்போது?

நான் பூக்களின் மீதில் நிற்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் தவழுகிறேன்

என் இல்லம் நோக்கி

புதர்கள் நடுவே, கிளைகள் மீதில்

நான் மேலே மேலே தவழ்ந்தபடி செல்கிறேன்.

நான் மேலே மேலே தவழ்ந்தபடி செல்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் நிற்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் தவழுகிறேன்.

‘அந்தப் பெருங்கடல்’ கவிதை மிக ஆழமான கருத்தோட்டம்
உடையது.

அந்தப் பெருங்கடல்

என்னைச் சுழற்றி வீசுகிறது,

பெரும் ஆற்றில் மிதக்கும்

சிறு களையே போலும்

அ.து என்னை நகர்த்திச் செல்லும்.

நிலமும் இப்பெரும் காலநிலையும்

நகர்த்துகிறதென்னை.

என் புறங்களை குதூகலங்களால் நிரப்பி

அ.து நகர்த்துகிறதென்னை.

அ.து சுமக்கிறதென்னை.

‘மலைப்பகுதியின் கீதம்’ பாடல் இப்படி நீளும்.

அழகின் மீதில் நான் நடந்தேகலாம்.

நாள் முழுதும் நான் நடந்தேகலாம்.

திரும்பி வரும் பருவ காலமெல்லாம்

நான் நடந்தேகலாம்.

பூந்தாத்தில் குறித்து வைத்த தடம் வழியே

நான் நடந்தேகலாம்.

வெட்டுக்கிளிகள் என் காலடியிலிருக்க

நான் நடந்தேகலாம்.

பனித்துளிகள் என் காலடியிலிருக்க

நான் நடந்தேகலாம்.

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் முன்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் பின்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் அடிப்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் சுற்றுப்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

வயதாகும் முதிர்காலத்தே

அழகின் சுவட்டில் நடந்தலைந்து

உயிரோட்டமாய் நான் நடந்தேகலாம்.

மறுபடி ஜீவித்தபடி நான் நடந்தேகலாம்.

அது அழகில் முடிவுற்றுப் போகலாம்.

அது அழகில் முடிவுற்றுப் போகலாம்.

காதல் பாட்டுக்கள் மந்திரங்கள் போல இருந்தன.
சிலவகைப்பாட்டுக்கள் வீரத்தை வெளிப்படுத்தின. வேட்டையாட

வரும் வெறிபிடித்த மிருகங்களை வசியப்படுத்த, எதிரிகளை வசியப்படுத்த, மழை வேண்டி, சிறந்த அறுவடை வேண்டி அபாயமிக்க சக்தியிடம் இருந்து தப்பிக்க வேண்டியெல்லாம் அவர்கள் பாடல்கள் இசைத்தார்கள். இயற்கைக்கும், கடவுளுக்கும் அற்புதச் சக்தியிருப்பதாக அவர்கள் நம்பினார்கள். இயற்கையின் எல்லா அம்சங்களோடும் அம்மனிதன் எப்போதும் இரண்டறக் கலந்து கிடந்தான்.

‘காதல்’ அத்தியாயம் இப்படிப் பல கவிதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

‘என் குழந்தை’ கவிதை

நான் அவனுக்கான மென்தோற்

சப்பாத்துகள் செய்வேன்,

நான் அவனுக்கான மென்தோற் சப்பாத்துகள் செய்வேன்,

ஏனெனில் நான் அவனை நேஸிக்கிறேன்

ஏனெனில் நான் அவனை நேஸிக்கிறேன்

விரைவில் நான் என் சிசுவைக் காண்பேன்,

விரைவில் நான் என் சிசுவைக் காண்பேன்,

சொல்கிறாள் உன் அன்னை,

சொல்கிறாள் உன் அன்னை.

‘என்னிடம் வந்திடு இப்போது’ கவிதை

நான் தயாராய் இருக்கிறேன்;

என்னிடம் வந்திடு இப்போது

எதற்கும் அஞ்சாமல்;

என்னிடம் இங்கே இப்போது வந்திடு!

சின்னவனே,

வா இங்கே என்னிடம்;

எதற்குமஞ்சாமல் வா!

‘ஐனனப்பொழுதில் அகிலம் அறிமுகப்படுத்தப் படுகிறது சிசுவுக்கு’ கவிதை இப்படி நீள்கிறது.

ஹே! ஆகாயத்தே சஞ்சரிக்கும்
 சூரியனே, சந்திரனே, நட்சத்திரங்களே
 எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.
 உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
 நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்.
 அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
 எதிர்கொள்ளும் முதல் குன்றின்
 சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
 காற்று வெளியில் மிதக்கும்
 மழையே, முகிலே, பனியே, குளிரே
 எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.
 உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
 நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
 அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
 எதிர்கொள்ளும் இரண்டாம் குன்றின்
 சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
 பூமியின் மீதிருக்கும்
 மலைகளே, பள்ளத்தாக்குகளே, ஆறுகளே, ஏரிகளே,
 மரங்களே, புல்பூண்டுகளே
 எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.
 உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
 நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
 அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
 எதிர்கொள்ளும் மூன்றாம் குன்றின்
 சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
 காற்றில் பறந்தலையும் சின்ன, பெரிய பட்சிகளே!
 காட்டில் வாழ்ந்திருக்கும் சின்ன, பெரிய விலங்குகளே!
 பூமியினது பொந்துகளுள்ளும், புதர்களிடையேயும்
 ஊர்ந்தலையும் பூச்சிகளே!

எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.
 உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
 நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
 அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
 எதிர்கொள்ளும் நான்காம் குன்றின்
 சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
 சுவர்க்கங்களே, காற்றே, வளியே,
 பூமியில் இருக்கும் கச்தியின் சொருபங்களே!
 எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.
 உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
 நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
 அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
 எதிர்கொண்ட நான்காம் குன்றினுக்கு
 அப்பாலும் முன்னேறிக் கடந்திட உதவிடுக!

‘நான் முகிலாய் மாற ஆவல் கொள்வேன்’ கவிதை
 இப்படிக் காதல் கொஞ்சம்.

நான் முகிலாய் மாற ஆவல் கொள்வேன்
 காற்றில் எப்போதும் தங்கியிருந்தே
 எந்நேரமும் அவனைப் பார்த்திருப்பேன்.

‘காதல் பாட்டு’ கவிதையைப் படிப்போம்.

உன்னை மறக்க
 நான் எந்தளவு கஸ்டப்படுகிறேன்
 என்பதெல்லாம் பொருட்டல்ல.
 நீ எப்போதும் மறுபடி மறுபடி
 என் மனசுக்குள் வருகிறாய்.
 என் பாடலை நீ கேட்டால் நீ உணர்வாய்
 உனக்கான என் அழகையை.

‘வானத்தைச் சுற்றி’ கவிதை

வானத்தைச் சுற்றி

நினதண்டை நான் வருவேன்
என் சப்தங்களைச் சுமந்தபடி.

‘நீயும் நானும் போவோம்’ கவிதை

மேலே நீயும் நானும் போவோம்
வான வழியெலாம் நீயும் நானும் போவோம்
பூக்களின் சுவடெல்லாம் நீயும் நானும் போவோம்
எம் பாதையெல்லாம் பூப்பறித்தபடியே
நீயும் நானும் போவோம்

சொற்கள் புனிதமானவை என அவர்கள் எண்ணினர். எனவே, அவை மனிதர்களது மனங்களைச் சென்றடைய வேண்டுமென அவர்கள் கனாக் கண்டனர். கட்டுக்கோப்புக்குள் தமது சமூகங்களை அவர்கள் இப்பாடல்களின் உதவி கொண்டு வைத்திருந்தனர். தம் குலத்தினர்க்கு செய்திகளை எத்தி வைக்கும் ஊடகமாகவும் இவர்கள் பாடல்களைக் கண்டார்கள். பேய் நடனங்களுடன் சில பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டன. சுண்டெலி, கழுகு, மான் போன்ற விலங்குகளின் கண்களுக்கூடாக சில அம்சங்களை அவர்கள் அறிந்தார்கள்.

அடுத்த அத்தியாயம் **‘மரணம்’** பற்றிப் பேசுகிறது.

‘அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்’ கவிதை

அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்
அந்த ஆன்மாக்கள், இடி, காற்று
அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்.

‘இவ்வுலகில்’ கவிதை

ஓ! நான் நிறைய கண்டிருக்கிறேன்
இப்பூவுலகில்
நான் நிறைய காலம் வாழ்ந்துள்ளேன்
இப்பூவுலகில்.

‘மரணப்பா’ கவிதையில்

நான் மரணத்தின் வாசனையை நுகர்கிறேன்.

நான் கூர்ந்து நுகர்கிறேன்
மரணத்தின் வாசனையை
என் மேனியின் முன்புறத்தே.

இந்தப் பெரும் இரவில்
என் ஹிருதயம் வெளியேறிப் போகும்.
பேயிரைச்சலோடு
இருள் என்னைத் தழுவிக்கொள்ள
இந்தப் பெரும் இரவில்
என் ஹிருதயம் வெளியேறிப் போகும்.

அப்பாடல்கள் இன்னமுமே சக்தி மிக்கவையாக திகழ்வதைக் காணுகிறோம். மொழிபெயர்ப்பாளர் Ruth Underhill ஒரு தடவை “ஏன் பெரும்பாலான பாடல்கள் ஓரிரு வரிகளை மட்டும் கொண்டு ரொம்பக் குறுகியதாக இருக்கின்றன?” எனக் கேட்டபோது அது பற்றி தகவல் தருபவர் சொன்னாராம், “அந்தப் பாடல்கள் எந்தளவுக்குச் சிறியதோ அந்தளவுக்கு நாம் அறிந்து வைத்திருப்பவை அதிகமாக உள்ளன” என்று.

‘அகிலம்’ எனத் தொடங்கும் அத்தியாயம் பல பாடல்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.

‘அடிக்கடி என் பயணங்களில்...’ கவிதையைப் பார்ப்போம்.

அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு
நான் விஜயம் செய்தேன்.
பகல் பொழுது நெருங்குகிறபோது
பயணித்து நான்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு
நான் விஜயம் செய்தேன்.
சூரியன் அஸ்தமிக்கையில்

பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு
நான் விஜயம் செய்தேன்.
என் கனவுகளில்
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு
நான் விஜயம் செய்தேன்.
ஒரு ஆன்மாவாய்
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.

‘பூமியினது பாடல்’ கவிதையில்

அனைத்துமே அழகு அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு நிஜமாகவே.
இப்போது என் பூமித்தாயும் வானத்தந்தையும்
சந்தித்துக் கொள்வர் ஒருவரோடொருவர் கலந்து
ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிவோர் அவர்கள்
என்றென்றைக்கும்.
அனைத்துமே அழகு அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு நிஜமாகவே.

‘வானத்தறியினது பாடல்’ மழைமுகில் களிளிருந்து
நூலிழையாய் வானத்திற்கும் பூமிக்குமிடையில் பொழியும்
மழையை ஒப்பீடு செய்கிறது.

ஓ! எமது தாய் பூமியே,
எமது தந்தை வானமே,
உமது குழந்தைகள் நாம்.
நீங்கள் நேஸித்தவற்றையெல்லாம்
வெகு களைப்புற்றுக்
கொணர்ந்திருக்கிறோம்

உமக்கான பரிசுகளாய்.
 ஆதலினால்,
 பிரகாசத்தின் ஆடைகளை
 நமக்காய் நெய்திடுக.
 காலைப்பொழுதின் தூயபுலர்வு
 அதன் மேற்புறத்தை
 அழகுபடுத்தட்டும்.
 அந்திமாலையின் செந்நிற வெளிச்சம்
 அதன் குறுக்கு நூலிழையில் நெய்யப்பட்டும்.
 சுருக்கங்கள்
 மழைத்துளிகளின்
 அழகைச் சமந்திருக்க
 அதன் ஓரங்கள்
 வானவில்லின் வடிவமென மாறட்டும்.
 ஆதலினால்,
 பிரகாசத்தின் ஆடைகளை
 நமக்காய் நெய்திடுக.
 ஆயின் பறவைகளின் பாடல்கள்
 ரம்மியமாய் ஒலித்திருக்க நாம் நடக்கலாம்.
 இன்னும் பச்சைப்புல்வெளியின் பொலிவின் மீதில்
 நாம் நடக்கலாம்.
 ஓ! எமது தாய் பூமியே,
 எமது தந்தை வானமே.
‘வீரனின் பாடல்’ இப்படிப் பேசும்.
 நான் இல்லாதொழிந்து
 இனி இல்லையென ஆவேன்.
 ஆயினும்,
 நான் நடமாடியலையும்
 இதோ இந்த நிலம் மட்டும்

என்றும் மாறாமல் நிலைத்திருக்கும்.

‘பேய் நடனம்’ கவிதையில் பேய்கள் பேசுகின்றன இப்படி.

நாம் மறுபடி வாழ்கிறோம்.

நாம் மறுபடி வாழ்கிறோம்.

‘துயர்ப்பாட்டு’ இப்படிப் புலம்பும்.

அந்த ஆகாயம் அழுதிடும்.

அந்த ஆகாயம்

பூமியின் முடிவினில்

அந்த ஆகாயம் அழுதிடும்.

இயற்கையின் பகுதியாய்த் தம்மை இனம் கண்டு கொண்ட இந்த அமெரிக்க இந்தியர்களானவர்கள், பாடல்களுக்கூடாக இயற்கை தம்மோடு பேசும் என காலங்காலமாய்க் காத்திருந்தார்கள். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னம் பாடப்பட்டவைகளாயினும் இன்றும் அவை நிலைத்திருக்கக் காரணம் அவர்களது பாடல்களின் அர்த்தம் மிக்க உள்ளடக்கங்களே என்றால் மிகையாகாது.

தஜிகிஸ்தானின் மக்கள் கவி

ரசூல் கம்ஸதோவ் இன்

கவிதைகளை நயந்து...

ரசூல் கம்ஸதோவ்((Rasul Gamzatov) ரஷ்யாவின் தலைசிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவர். தஜிகிஸ்தான் பிரதேசத்தின் மலைகள் நிறைந்த 'Tsada' என்னும் ஊரில் நாடோடிப் பாடகர் குடும்பமொன்றில் 1923இல் பிறந்தவர். 'தஜிகிஸ்தானின் மக்கள் கவி' எனப் போற்றப்படுபவர். 'அவார்' தாய்மொழியாகும். மக்களின் பிரதிநிதியாக அவர் இருக்க வேண்டுமென்கிற கனவில் அவரது தந்தை அவருக்கு ரசூல் எனப் பெயரிட்டாராம். பதினான்காம் வயதிலேயே தன் முதல் தொகுதியை வெளியிட்டவர். நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட இவரது தொகுப்புகள் தாய்மொழியில் வெளியாகியுள்ளன.

'**ரசூல் கம்ஸதோவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள்**' திரு.மேமன்கவியவர்கள் தந்து நான் வாசித்த பொக்கிஷம் போலப் பேணத்தக்க ஒரு நூலாகும். 1974களில் சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசில் முதல் பிரசுரம் கண்ட இந்நூல், அவார் மொழியிலிருந்து ரஷ்ய மொழிக்கு **நவம் கிரப்னேவ்** மற்றும் **யாகோவ் கொஸ் லொவ் ஸ்கி** ஆகியோரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, ஆங்கிலத்தில் பீட்டர் டெம்பெஸ்ட் என்பவரால் மொழி மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் வாசகர்களுக்கும் அவர் பற்றிய ரசனைக்குறிப்புகளை கவிதைகள் சில கலந்து வழங்கிட அவாக் கொண்டு இதை எழுத விழைந்தேன்.

ரசூல் கம்ஸதோவ் அவர்கள் மனிதனை நேஸிக்கிற கவிஞராக இருந்தார். இக்கவிதை அதற்கு நல்ல சான்று.

தன்னந் தனித்திருக்க மட்டுமே
நான் இறைஞ்சுகிறேன்.
களைத்த பாதையிலிருந்து விலகி
நீங்கிப்போக நான் எண்ணங்கொள்கிறேன்.
புல் மீதிருக்கும் மேலங்கி போலும்
என் எண்ணங்களும்
விலைமதிப்பற்ற கனாக்களும் விரிகின்றன.
வாருங்கள் மனிதர்களே,
என்னை உம்மோடு சுமந்து செல்லுங்கள்.
எனக்குப் பரிசளிக்கப்பட்ட
என் எல்லா எண்ணங்களோடும், கனாக்களோடும்
நான் மட்டும் தனித்து விடப்படல் என்பது
எத்தனை துயரமானது என்பதை
நான் முன்னமெப்போதும் அறிந்திருக்கவில்லை.

நூலின் முன்னுரையில் ரகுல் கம்ஸதோவ் இப்படி எழுதுகிறார்

.“மற்ற மனிதர்க்கு தம்மைப்
பற்றியும், தமதுகாலத்தைப் பற்றியும்
எடுத்துக்கூறிடவும், மட்டுமன்றிதம் சிந்தனைகள்
மற்றும் உணர்வுகள் பற்றிப் பேசும் பொருட்டும்,
தம் ஆன்மாக்களின் கிளர்ச்சி பற்றி இயம்பிடும்
பொருட்டுமே கவிஞர்கள் எழுதுகிறார்கள். பூமியின்
மீதிருக்கும் ஆகவும் பேரிதயம் கொண்ட படைப்பினம்
கவிஞர்களே பெரும்பாலும். ஏனெனில்,
அவர்களுக்குள்ளிருந்த பொக்கிஷங்களை அவர்கள்
தாராளமாக அள்ளி அடுத்தவர்களுக்கு
வழங்கினார்கள். ரஷ்யக் கவிஞர்கள் புஷ்கின்,
தொடங்கி த்வார்தோவ்ஸ்கி வரை எனக்கு
ரஷ்யாவின் ஆன்மாவையும், விதியையும்,
வரலாறையும் தந்தவர்களே. சேவ்வென்கோவும்,
ரில்ஸ்கியும் உக்ரைனின் மகிழ்ச்சிகளையும்
துயரங்களையும் என்னோடு பகிர்ந்தவர்களாவர்.
ரூஸ்தாவெலியும், லியோனைட்சும் ஜோர்ஜியாவின்

மெருதுவையும், கரடுமுரடையும் எந்தனுக்குக் கற்பித்தவர்கள் தான். ஆர்மேனியாவின் இஸாக் கினுக்கு நான் நன்றி மிகுந்தவனாயிருக்கிறேன், அவார் மொழியை, சேவான் ஏரியின் ஒளிரும் நீலத்தை, அராராத் மலையின் பனிபடர் உச்சியை உயிலாவணமாய் எழுதித் தந்து போனமைக்காக. பல்கேரியாவின் கபார்கினோவுக்கு நான் விஜயம் செய்திட்டேன். கைஸின் குலிவ் பகர்ந்தான் எனக்கு, “நான் உமக்கு நான் பிறந்த சேகம் ஜோர்ஜையும், எல்ப்ரஸ்ஸையும் வழங்குகிறேன்.” என்று. பிற நிலத்து வரலாற்றாவணங்களும் கவிஞர்களும் பிற நிலத்துக் குடிகளும், மாந்தரும் என் குன்றுகள் நிறைந்த கிராமத்துக்கு அள்ளிச் சுமந்து வந்தார்கள் ஸ்பெயினின் வானையும், மண்ணையும், இத்தாலியின் வண்ணங்களையும், இசை வடிவங்களையும், இந்தியாவின் பிரார்த்தனைகளையும், சமர்ப்பணங்களையும், ஃப்ரான்ஸின் அழகையும், சத்தியத்தையும்.”

கம்ஸதோவ் பாடுகிறார்,

வீரன் மரணம் குறித்து
கிஞ்சித்தும் சிந்திப்பதில்லை.
கவிஞனோ
அதன் மீதில்
தன் முச்சைச் செலுத்துகிறான்
தாராளமாய்.
மரணமும் நித்தியமும்
அருகருகே நின்று
அவர்கள் இறந்திடும் தருவாயில்
அவர்களது வாயில்களினூடாய்
அவர்களைச் செல்ல
அனுமதித்தவாறு.

மேலும் இவர் இப்படிப் பேசுகிறார் முன்னுரையில்.

“நான் அதிராஸ்டக் காரனாக இருந்திருக்கிறேன் பாருங்கள். தஜிகிஸ்தான் பிரதேசத்தின் மலைகள் நிறைந்த Tsada எனும் கஷ்டப் பிரதேச இக்கவிஞனுக்கு, கவிஞர்கள் தானே முன்னோர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாய் முயன்று சேகரித்த முழு அகிலத்தையும் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். என் தஜிகிஸ்தான்” என்று முன்னமெலாம் பேசிக்கொண்டிருந்த இக்கவிஞனை,” “என் ரஷ்யா” வென்றும், “என் ஜோர்ஜியா” வென்றும், “என் கிரகம்” என்றும் பேச முடிந்தவனாய் மாற்றினார்கள்.

ஒரு கவிஞனின் பெருந்தன்மையானது தன் சொந்த பெறுமதியையும், சுதந்திரத்தையும் எவ்வகையிலும் குறைவடையச் செய்யாது; தன் தாய் திருநாட்டையோ, தம் மக்களையோ ஒருபோதும் வறியதாகவோ, வளம் குன்றியதாகவோ நினைக்கச் செய்யாது. மாறாக, அது அவன்தன் புகழாரத்தையும், பலத்தையும், அவன்தன் ஆன்மாவின் உன்னதத்தையும், நெஞ்சுரத்தையும் பல்மடங்கு மதிப்பு மிகுதியாக்கும் பணியைச் செய்கிறது. அவன்தன் திறமையானது அவனது சொந்த மக்களின் கலாசாரத்தின் பெறுமதியை மகிழ்வோடு அணைத்துக் கொள்கிறது. கவிஞனானவன் தன் சொந்த நாட்டின் பிரகாசமாவான். பெரும் விருப்புக்கொடையென என் முன்னோரிடமிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது இந்த நாடோடிப் பாணனின் பிரகாசத்தையேயாம். சொல்லொணா வம்சாவழிச் சொத்தாய் பெற்றிருக்கிறேன் என் தஜிகிஸ்தானை நான்.”

1963இல் தனது ‘உன்னத நட்சத்திரங்கள்’(Lofty Stars) நூலுக்காக வெனின் விருதை வென்றார் ரகுல் கம்ஸ்தோவ். இந்நூலிலுள்ள ‘தொலைதூர நட்சத்திரங்கள்’ என்கிற அவரது கவிதையைப் பார்ப்போம்.

ஏவுகணைகள் தமையனுப்பி நாம்
 அடைய எத்தனிக்கிறோம்
 தொலைவில் மின்னிடும்
 நட்சத்திரங்களை.
 நீங்களோ
 உன்னதமான நட்சத்திரங்கள்
 மானிடரே,
 உங்களை அடைவதே
 எனதான வாஞ்சை.

ரகுலின் பார்வையில் மனிதர்கள் பூமியின் நட்சத்திரங்களாகத் தோற்றமளிக்கிறார்கள்.

“நமது கிரகத்தின் மக்கள், நட்சத்திரம் மற்றொரு நட்சத்திரத்துடன் பேசுவதுபோல பேசிக் கொள்வோம். ஒருவர் மற்றவரைக் கண்சிமிட்டி அழைத்து ஒளியையும், இதத்தையும் பரிசாகத் தரவேண்டும் நட்சத்திரங்கள் செய்வதைப்போல”

என ஆசைப்படுகிறார் ரகுல்.

இரவின் நட்சத்திரங்கள்
 இரவின் நட்சத்திரங்கள்
 என் செய்யுள்களில் கவிகளில்
 எட்டியெட்டிப் பார்க்கின்றன.
 மனிதனின்
 கண்களைப்போல கண்களைப்போல
 எதுவும் இங்கே இனியில்லை.
 இரவின் அமைதிநிறை ஓய்வுப் பொழுதில்
 அவர்கள் பகன்றதை நான் செவித்தேன்,
 “யுத்த வருஷங்கள்
 எடுத்துப் போனோரின் ஒளிரும்
 மனசாட்சியென மிளிர்ங்கள்”

தஜிகிஸ்தானுக்கு உண்மையாயிருந்த
 மலைப்பிரதேசத்து மானிடன் இவனுக்கு
 இலகுப்பாதையென எதுவும் இல்லை.
 யாரறிவார், சிலவேளை யாரறிவார் சிலவேளை
 நானே ஒரு நட்சத்திரமாய் இருப்பேனோ?
 இன்னொருவர் செய்யுளுக்கும்
 எட்டியெட்டிப் பார்ப்பேன்
 ஒரு பூமியின் உறுதிபூண்ட நட்சத்திரமென,
 என் சமகாலத்தவராயிருப்போரின்
 மனசாட்சி ஒளிரும்.

ரஞூல் கம்ஸதோவ் கூறுகிறார்,

“மஹ்முத், பத்திராய், இர்ச்சி கஸாக், எட்டிம் எமின்,
 சுலைமான் ஸ்டால்ஸ்கி, என் தந்தை கம்ஸாத்,
 என் ஆசான் எஃ.பன்டி காபியேவ் மற்றும் இவர்
 போல் பலர் உயிலாய் எனக்கும், என்
 பரம்பரையினர்க்கும் தஜிகிஸ்தானை அதன் எல்லா
 வண்ணங்களோடும், சொற்களோடும்
 சப்தங்களோடும், அதன் வீரமிகு கவிதைகளோடும்,
 காதல் பாக்களோடும், அதன் சத்தியங்களோடும்,
 கற்பிதங்களோடும் அதன் அற்புதங்கள்
 அதிசயங்களோடும், தனித்துவங்களோடும் மற்றும்
 இசைக்கூறுகளினதும், உருவங்களினதும்
 உலகோடும் கலந்து வழங்கினார்கள்.

அவார் மக்களிடையே எழுதப்படாமல் பேணப்பட்ட
 சட்டம் ஒன்று நடைமுறையில் இருந்து வந்தது.
 அஃது என்னவெனில், மூத்தோர் பேசுகையில்
 இளையோர் மௌனமாய் செவி சாய்த்தல் வேண்டும்.
 ஆயின், பெரும் உன்னதக் கவிஞர்கள் விழிப்போடு
 இருக்கையில் நான் எங்ஙனம் என் தேசம் பற்றி
 எழுதுவேன் சொல்லுங்கள்.”

என வினவுகிறார் ரஞூல் கம்ஸதோவ்.

“புதிய காலங்கள் புதுப்புது கவிதைகளினது வரவை உறுதிப்படுத்துகின்றன. புதிய நிகழ்வுகள், தொடர்புகள், உறவுகள், சிந்தனைகள், மக்கள் ஆகியோர் கவிகளை- பரபரப்பூட்டும் வருஷங்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளினதும், வாழும் சாட்சிகளினதும், தம் சிந்தனைகளினதும், உணர்வுகளினதும் கவிகளாக தாமே இருக்கிற கவிகளை-முன்னே வருமாறு அழைப்பு விடுக்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும் கவிதையினது அடிப்படையும், அதன் இயல்பும் மாறுதல்களுக்கு உட்படவியலாது. தன் சொந்த மக்களோடு பின்னிக் கட்டப்பட்டிருக்கிறான் கவிஞன். தான் வாழும் தேசத்துக்கும், தான் வாழும் பிரதேசத்துக்கும் தன்னை அவன் முற்று முழுதாய் அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறான். பிரபஞ்சத்தின் முன்னே நின்றபடி அவன் தன் தேசத்துக்காகப் பயமின்றிப் பேசுகிற மக்கள் பிரதிநிதியாவான்.” என்று இயம்புகிறார்

“நமது கவிதையினதும், நம் தேசத்தினதும் பிரதிநிதி என மக்களால் போற்றப்பட்டாலேயே ஒரு கவிஞன் சந்தோஷமடைகிறான்.” என்பார் ரஸூல். வாசகர்களை அவரது கவிதைகள் வெகுவாகக் கவர்ந்து நின்றமைக்கு அவற்றினது தனித்துவமானதும், சுயேச்சையானதுமான போக்குமே காரணம் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள்.

ரசூல் பாடுகிறார்,

பூகோளத்தின் மேலே

அகல விரித்த சிறகுடன்

ராஜாளிப்பறவை

வட்டமிட்டு சிறகடிக்கும்.

நானும்

என் சொந்தக் கரங்களை

அகல விரித்தே

பூமியில் வாழும் மானிடரை

பற்றிக் கொள்ள அவாவிடுவேன்.
 துயரப்படுவோரோ
 நடனம் புரிவோரோ
 யாராயினும்
 பெரும் உலகின்
 பரந்த வெளியெங்கனும் வசிப்போர்
 யாபேர்க்குமாய்
 அம் மகிழ்ச்சியினை முழுதாயப் பாடிட
 அவாவுகிறேன் நான்,
 செம்மறியாட்டுக்குட்டியின்
 புதிதாய் வளரும்
 மென் சருமம் போல
 மெல்லத்தாலாட்டி.

“ஒரு எழுத்தாளனது வாழ்க்கை அவன் கடந்து வந்த வருஷங்களால் அன்றி, அவன் படைப்புகளாலேயே தீர்மானிக் கப்படுகிறது. எழுத்தாளனை அறியவும், அளக்கவும் அவனது படைப்புகளைவிட சிறந்தவையாக வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.”

என்று கூறும் ரசூல் கம்ஸதோவ், மேலும் கூறுகிறார்.

“உண்மைக் கவிஞன் ஒருவன் ஒரு தனி உணர்வை வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றியடைந்துவிட்டால், விளக்க முடியாத வகையில் அது எல்லா மனிதர்க்கும் உரிய பொது உணர்வாகி விடுகிறது. ஆனால், எல்லா மனிதர்க்குமுரிய பொது உணர்வை ஒரு கவிஞன் வெளிப்படுத்த முனைந்தால், அவனால் தூக்க முடியாத அப்பாறையின் கனத்தில் அவன் நசுங்கி விடுவான். ஏனெனில், தனி உணர்வுகளின்றி பொது உணர்வுகள் என்று ஒன்று இருக்க முடியாது.”

என்று ரசூல் கம்ஸதோவ் பாடுகிறார்.

ஒரு போர் வீரனது இதயம் தீயை ஒத்தது.

ஆதலினால் இளம் பெண்களே கவனம்!

தீ ஒன்றில் அணைக்கப்படலாம்;

அன்றி, தூண்டப்படலாம் கவனம்.

ஒரு போர் வீரனது இதயம் ஒரு கத்தியை ஒத்தது.

ஆதலினால் இளம் பெண்களே கவனம்!

ஒன்றில் கத்தி மழுங்கிப்போகலாம்;

அன்றி, வெட்டவும் முடியலாம் கவனம்.

கவிக்குடும்பத்தில் பிறந்தமையால் ஆரம்ப காலத்திலேயே எழுத ஆரம்பித்தவர் அவர்.

“ நான் எழுதியதில் மென்மையும், தரமும் இருப்பதாய் உணர்ந்தேன். என் முதல் கவி பிரசுரமானபோது, வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாத அளவு மகிழ்ந்தேன். நண்பர்கள் பாராட்டினார்கள். மக்கள் என்னைப்பற்றி எழுதினார்கள். ஏசுவாரும் இருந்தனர். வதந்தி ஒன்று கிளம்பிற்று தந்தையே எனக்கு அவற்றை எழுதித் தந்ததாக. ‘உன் தந்தை உனக்காய் எழுதுவதாய் மக்கள் நினைப்பது கூட, நீ ஒரு நல்ல கவிஞன் என்பதை ஒப்புக் கொள்வதாக ஆகிறதே’ என்று ஆறுதல் கூறினார்கள் நண்பர்கள். இன்னும் சில நண்பர்கள் சொன்னார்கள், நான் என் தந்தையைப் போலவே எழுதுவதாக. “நீ வித்தியாசமாக எழுதவேண்டும். ஒரு கம்ஸாத் போதும் ஒரு குடும்பத்துக்கு. நீ உன் தந்தையின் நிழலுரு; பின்னிணைப்பு என்றார்கள்.”

‘நட்பு’ பற்றி கம்ஸதோவ் பாடி வைக்கிறார் இப்படி:-

நீண்டகாலம் நீ வாழ்ந்திருக்கலாம்.

வாழ்வில் வீசிய புயல்களுக்கு

வசதியாய் ஆறுதலும் அடைந்திருக்கலாம்.

உன்னால் உன் தனித்த இதயம்

கதகதப்பாக்கிய ஒரு நண்பனையாகிலும்

பெயரிடல் முடியாது.

வருஷங்கள் பல கடந்தோடி

வயோதிபம் நீ தழுவுகையில்

மக்கள் உன்பால் திரும்பிச் சொல்வர்:

“அவன் ஒரு நூற்றாண்டு வாழ்ந்தான்

பரிதாப ஆன்மாவே,

ஒரு நாளேனும் அவன் வாழவில்லை.”

விலைவாசி பற்றிய அவரது தீட்சண்யப் பார்வை அடுத்த கவிதையில் இன்றைய நிலவரத்தை மீட்டுகிறது.

விதி கருணையுடன்தான் இருந்திருக்கிறது.

நான் குருடனாகவுமில்லை; பைத்தியமாகவுமில்லை.

தீராமல் இன்னும் ஒரு ஆசை என்னுள் உள்ளது.

உலகின் உணவுப் பண்டம் குறை விலையிலும்

மனுஷ வாழ்வு உயர் விலையிலும் இருத்தல் காண.

இளம் பாராயத்தையும் முதிய காலத்தையும் அவர் கவிதையில் வடித்து வைக்கிறார் இப்படி,

என் சிறுபராய நாட்கள்

மிகத் தொலைவுவரை

கடந்து போயாயிற்று பின்னே.

வீணில் நான்

அழுது அதற்றியே

யாசிக்கிறேன்.

ஆயினும்,

என் எந்த இறைஞ்சுதல்களும்,

கோரிக் கைகளும்

அந்நாட்களை மீளக் கொணரும்

திராணியற்றிருக்கின்றன.

என்னை எதிர்நோக்கி

என் வயோதிபம் பார்த்திருக்கிறது.

பெரும் சுமையைச்

சுமந்தபடியிருக்கிறது அது.

வீணில் நான் அழுகிறேன்,

“எனை நானாய் இருக்கவிடு” என்று.

என் பயணப்பாதையைத் தடுத்து

அது வியப்பொடு வெறிக்கிறது என்னை.

அவரது காதலைச் சொல்லும் கவிகள் அற்புதமானவை.

சந்தோஷமே தாமதி, எங்கே நீ விரைகிறாய்?

“காதலில் இருக்கும் ஒரு இதயத்திடம்.”

இளமையே எங்கே செல்கிறாய்?

“காதலில் இருக்கும் ஒரு இதயத்திடம்.”

வலிமையே துணிவே, எங்கே போகிறீர்?

“காதலில் இருக்கும் ஒரு இதயத்திடம்.”

துயரமே நீ எங்கே செல்கிறாய்?

“காதலில் இருக்கும் ஒரு இதயத்திடம்.”

இன்னொரு அழகான கவிதை,

ஏப்ரலின் இறுதிப்பகுதி

துரத்தியோட்டும் பனி

சமதளம் வழியே முகில்களுக்குள்

கூட்டியள்ளிச் செலுத்தப்படுகிறது.

கீழிருக்கும் பூமிதனை

அது காணுகையில் அதோ

அது உருகிப் பொழிகிறது

மழையெனவே.

மலைப் பிரதேசத்துப் பாதைகள் வழியே

உன்னோடு சினங்கொண்டு

ஓடோடிப் போகிறேன் நான்.

ஆனால், உனது பிரசன்னமோ

என் சினத்தை உருக்கியே போடுகிறது,

பூமி ஏப்ரல் பனிக்குச் செய்ததே போலும்.

ரஸூல் கம்ஸதோவ் எழுதிய மிக அற்புதமான இன்னொரு காதல் கவிதையைப் பாருங்கள்.

உறங்கு எனதன்பே!

இருள் பரவுகிறது தீவிரமாய் ஜுலையில்.

தூக்கம் வந்து நீ கிறங்குகையில்

பாடிடுவேன் ஒரு தாலாட்டு.

இருள் வந்து தலையீடு செய்கையில்

உன் செவியண்டை முணுமுணுக்க ஏதுண்டு?

நீ செவிக்கும் இறுதி 'இரவு வணக்கம்'

எப்போதும் எனதாகவேயிருக்கட்டும் எனதன்பே!

உன் நித்திரையை எதுவும் பங்கம் செய்யாது.

நான் அவதானிப்பேன் கீழிருந்து.

வானம்பாடி கிளம்பியே வந்து துவம்சம் செய்யும்

ஒவ்வொரு விண்மீனையும்.

கிழக்கில் மெல்ல உதயம் நிரம்பும்.

நிழலிருட்டு பறந்தோடும்.

புது வைகறை பிறக்கும்

பொன்னெனவும், புனிதமாயும்.

எப்போதும் நீ செவிக்கும் முதல் 'காலை வணக்கம்'

எனதாகவே இருந்திட்டும் என் ஸகியே!

கம்ஸதோவின் இன்னொரு கவிதையைப் பாருங்கள்.

தாலாட்டுகளின் மீதிலெல்லாம்

என் மனது நாட்டங்கள் கொள்வதில்லை.

காலைப்பொழுது புலரும்வரை

ஆழ் உறக்கத்தில்

உனை வீழ்த்த உதவுதற்காய்

உன் தலைமாட்டில் நிலையாய்

நின்றிருப்பேன் நான் வந்து.

ஆங்கே யான் விடியும்வரை காத்தும் கிடப்பேன்.
 இலையுதிர்கால இரவினூடே
 நீள்கின்ற பயணத்தில்
 உன்னைக் காத்தவண்ணம் நானிருப்பேன்.
 கனாக்கள் கண்டபடி நீயுறங்கும்
 நிம்மதித்துயில் முடிகிறவரை
 உறங்கிடும் பள்ளத்தாக்கை
 கேடயம்போலக் காத்திடும்
 ஐயிலை மரம்போலும் அல்லது,
 மலையடிவார நீரோடையைக்
 பாதுகாத்திருக்கும்
 ஒரு மௌன மலைக் குன்றெனவேபோலும்...

அவரது சின்னச்சின்ன கவிதைகள் ஏராளமாக இருந்தன.
நடைத்தடி (ஸ்டிக்ஸ்) பற்றி ரசூல் கம்ஸதோவ் பாடுகிறார்.

குருட்டு மனிதன் ஒருவனுக்கு
 கண்ணாவேன் நான்.
 காலற்ற மனிதனுக்குக்
 காலும் நானேயாவேன்.

கதவின் மீதில் - நுழைவாயில் மீதில் கவிதைகள்
 இப்படியமையும்.

இங்கே நீ காண்பாய்
 ஓய்வெடுக்கத்தக்க ஒரு இருப்பிடம்.
 உன் பிரச்சினைகளை சீர் செய்யலாம் இங்கே.
 வரவேற்கப்படும் ஒரு விருந்தினனாய் நுழை.
 நீடிக்கும் தோழமை தரும் நண்பனாய் பிரி.

கல்லறை மீதில் கவிதைகள் இப்படியமையும்.

ஆயிரமாயிரம் வீதிகள் நீ கட்டினாய்.
 ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்.
 எந்தப் பாதையை நீ எடுப்பினும்

வந்து அது முடிவுறும் இங்கே.
கடந்து போவோரே,
உம் நல்லதிர்ஷ்டங்களை சபியாதீர்.
என்னிலும் பார்க்க நீர் நல்லதிர்ஷ்டசாலிகளே.
வாழ்வை அவன் மகிழ்வோடு வாழ்ந்தான்
ஆயினும் கொஞ்ச காலமே.
அவன் முகவரியோ தொழிலோ அறியோம்.
நமக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்
அவன் ஒரு மனிதன்
பிறந்து பின் அழுது முனகி
இறந்து வாழ்ந்து முடித்த.
பூமியின் பாடகன் இறந்து இதோ
நான் இங்கு வீழ்ந்து கிடக்கிறேன்.
யார் என் பக்கத்தே
எனக்கெதுவும் புரியவில்லையே!

தத்துவக் கவிதைகள் கோடி படைத்தார் ரசூல்.
தன் புதல்வனால் வழி நடத்தப்பட்டு
ஒரு குருட்டுச் சீமாட்டி
உலகம் சுற்றிப் பார்த்திடப் புறப்பட்ட
முன்னம் நான்
செவிமடுத்த
கதையொன்றை நினைவூட்டிப் பார்க்கிறேன்
நான் இப்போது.
அவன் அவளை வழி நடத்தியே செல்ல
அவள் பார்வை பெற்றாள் மறுபடியும்.
ஆதலினால்,
அவள் மீளக் கண்டாள் பகல்பொழுதை.
குருட்டுப்பூமியே,

நீயும் ஒளியைக் கண்ணுற வேண்டும்.

வா,

நாம் நம் பாதையில் போவோம்!

இன்னொரு கவிதை,

தாஜ்மஹாலைப் பார்.

இந்தப் பழங்காலக் கோபுரத்தே

நிலவொளியில்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னம்

அக்பரது பலத்தால்

அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள்

தமதில்லங்கள் வேண்டியும்,

தம் துயரங்களைச் சொல்லிச் சொல்லிப்

பாடல்கள் புனைந்தபடியும் இருந்தனர்.

அப்பாடல்கள் இன்னமும் ஜீவித்தபடியே.

அவர்கள்தம் ஆன்மாக்கள் பலவீனமுறா.

அவ்விசைப்பாடல்களைக் காலங்கள் ஒன்றும்

அழித்துத் துவம்சம் செய்திடவும் முடியாது.

எத்தனை நீளமாய் நீடித்துக் கிடக்கிறது

வேதனையின் பாடல்?

எத்தனைக் குறுகலாய்ச் சுருண்டிருக்கிறது

மகிழ்ச்சியினது பாதை?

ரசூல் ஞாபகங்களை மீட்டுகிறார் இன்னொரு கவிதையில்.

மறுபடி பாதையில் திரும்பியபடி

எனக்குத் தெரியும்

எவ்வளவு தூரம் நான்

நடந்து வந்திருக்கிறேன்,

எவையெல்லாம்

சம்பவித்திருக்கின்றன.

இன்னும் எத்தனை மைல்கள்
மீதமுள்ளன நான் செல்ல?
நீயோ நானோ கூறிட முடியாது.
மறுபடி பாதையில் திரும்புகிறேன்.
நான் பார்க்கிறேன்.
என் தொலைதூர இலக்கையும்,
அதை நான் நன்கு நேஸிப்பதையும்.
ஆயினும்,
நான் அந்த எல்லையைச்
சென்றடைவேனா?
நீயோ நானோ கூறிட முடியாது.

இந்தக் கவிதையின் செறிவு வாசகனை அயர வைப்பது எனக்
காண்கிறேன் நான்.

காலையும் மாலையும்
பகலும் இரவும்
இருட்டினது மீன்பிடிப்பும்,
வெளிச்சத்தின் மீன்பிடிப்பும்
வையகம் ஒரு சமுத்திரம்.
சமுத்திரத்தினது ஆழத்தே
மீன்களே போலும்
நாம் நீந்திக் கொண்டிருக்கிறோம்
என்பதில் வியக்கிறேன்.
சமுத்திரம் இவ்வையகம்
செம்படவன் காத்திருக்கிறான்,
இரைதேடிக் கொழுக்கியில் மாட்டியும்,
வலையை விரித்தும்.
எப்படி எவ்வளவு காலம்
காலம் என்னை அப்பால் வைத்திருக்கும்
இரவின் இவ்வலையிலிருந்தும்,

பகலின் கொழுக்கியிலிருந்தும்?

இன்னுமொரு கவிதை இப்படித் தத்துவம் பேசும்.

இரவு சலிப்பூட்டுவது

ஒரு உரைநடைபோல

கூடவே இருளானது

கயமைத்தனத்தைப்போல,

எரிச்சலூட்டுவது

என்றைக்கும்

திரும்பிப்போகா ஆயினும்

தன்னைச் சகித்துக் கொள்ளுமாறு

வற்புறுத்துகின்ற

விருந்தினன்போல.

நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கையில்

இல்லம் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது;

ஒரு சகா

வரைந்து கொண்டிருக்கிறான் அருகே.

நான் அகல விரிந்து விழித்துக் கிடக்கிறேன்,

நாளை மறுபடி அவனிங்கு வருவான்!

வீரம் சொல்லித் தந்தன அவரது கவிதைகள் அவர் மக்களுக்கு.

காலை வந்தனம்!

யன்னலினூடாய் வெளியே பார்.

ஒரு வெண் குதிரைக்குட்டி காத்திருக்கிறது.

ஓட்டிப்போ துணிவு இருந்தால்!

கடவுள் உனைக் காப்பான்,

சக்திமிக்க குதிரையொன்றின் மீதிருந்து

பயணம் செய்யத்

திராணியின்றித் தோற்றமைக்காய்

ஜீவிதம் முழுதும்

பச்சாதாபம் பீடிக்கப்படுவதிலிருந்தும்.

என் அன்னைக்கு...கவிதையில் தாயோடு பேசுகிறார் ரஸூல் கம்ஸதோவ்.

பல எச்சரிக்கைகள் செய்யப்பட்டும்

கட்டுக்கடங்காதவனாய்

வாலிபத்தினது தினவில்

சர்வசாதாரணமாய்

எல்லா ஆட்சேபிப்புகளையும் நான்

புறக்கணித்தே வந்தேன் ஒரு சிறுவனாய்.

என் எல்லா இயலுமைகளையும்

பெரிதாய்க் கருதியபடி

விதியிலிருந்து நான்

வெருண்டோடி வரவுமில்லை

ஒருக்காலும்.

உன்னை இப்போது வெட்கத்துடன்

அணுகுகிறேன் நான்

ஒரு குழந்தைக்குரியதே போலும்

தயக்கங்களுடன்.

இப்போதோ நாம்

தன்னந்தனியே ஒன்றாய் இருக்கிறோம்.

என் மனசின் வேதனைகளுக்காய்

நான்

பிராயச்சித்தங்கள் செய்வேன்.

நிலை மாறிச் சாம்பல் பூத்திருக்கும்

என் சிரசை

உன் மென்மைமிக்க உள்ளங்கைகளுக்குள்

அழுத்துவேன் நான்.

எதிர் விளைவுகள் பற்றியேதும்

சிந்திக்காதவனாய்

வீண் தற்பெருமையின் கைதியாய்
 சீரழிந்திருக்கிறேன்
 ஒரு அவக்கேடனாய்.
 என்னிலிருந்த
 எந்த அம்சங்களும்
 கவனத்திற்குரியதாய் இருக்கவில்லை அம்மா!
 சுற்றிச்சுழலுகின்ற வளையமொன்றுள்
 நான் சுழற்றியடிக்கப்படுகையில்
 ஆழ் முனகலைக்
 கேட்க முடிகிறது என்னால்.
 என் வயோதிபத் தாயே
 நிஜத்திலேயே நான்
 மன்னிக்கப்பட்டவனாய் மட்டும்
 ஆகிவிடுவேனா சொல்!
 ஆவல் பூக்க
 ஆயினும் எந்தக்
 கண்டிப்பும் செய்யாமல்
 என் தாயே நீ என்னை
 நோக்குகிறாய் பெருமூச்செறிந்தபடி
 மெதுவாய் வீழ்கின்றன
 கண்ணீர்த் துளிகள் ரகசியமாய்
 உன் கண்களிலிருந்து
 கன்னங்கள் வழியே..
 தனது இறுதி இலக்கும்
 மீறிச் சென்றுவிட்ட
 தொலைவானின் நட்சத்திரமாய்
 தன் நரைத்துக்
 களைத்த தலையை

அழுத்துகிறான்
உன் சின்னவன்
உன் உள்ளங்கைகள் மீதில்
உள்ளம் நிரம்பிய பச்சாதாபத்தோடு.

ஒரு பள்ளியாசிரியனாகிய ரசூல் கம்ஸதோவ் ஆசிரியப் பயிற்சியை முடித்த கையோடு கலைக்கூடங்கள், பத்திரிகைகள், வானொலிக்கெல்லாம் கவி வாசிக்கச் செல்வாராம். **“பதினாறு வயதிலேயே கவிஞனாக வருவேன் என்று கனவு கண்டிருந்தீர்களா?”** என்று ரசூலிடம் ஒரு கூட்டத்தில் வைத்து ஒருவர் வினாத் தொடுத்தாராம். அதற்கு அவரது பதில் இப்படி அமைந்திருந்ததாம். **“இல்லை, அப்படி கனவேதும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் நான் அதற்கு முன்னமேயே ஒரு கவிஞனாக இருந்தேன்.”**

ஞாபகம் உதிராப் புவன...

ஃபிரான்ஸ் கஃப்காவின

கடிதங்களுள் ஊடுருவி....

பள்ளிக் கூடத்துச் சமைகளை சற்று இறக்கி வைத்து வரலாமேயென்று அக்கா ஸஹானாவின் இல்லம் பக்கமாய் போயிருந்த போது ஒருநாள் அக்கா எப்போதோ தன் டயறியில் வெட்டி வைத்திருந்த பத்திரிகைப் பக்கமொன்றைத் தந்தாள் “ஃபிரான்ஸ் கஃப்கா பற்றி ஏதாவது எழுத முயற்சி செய்...” என்று சொல்லி. தினகரன் ஞாயிறு வாரமஞ்சரியில் ஜூலை 09, 2006இல் ஃபிரான்ஸ் கஃப்கா (Franz Kafka) பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்போடு மிலேனாவுக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் ஒன்று இப்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பிரசுரம் கண்டிருந்தது.

“மிலேனா!

தூக்கம் சிறிதுமற்ற இரவுக்குப் பிறகு இந்தக் காலப்பொழுதில், பாதி சூரிய ஒளியும் பாதி அதன் நிழலும் ஆடை களைந்தெறிந்த என் பரிநிர்வாணத்தில் கவிய, ஏகாந்தமாய்ச் சாய்ந்து கிடக்கிறேன். என்னால் எப்படி உறங்கிட இயலும்..? வந்த தூக்கத்தை மெல்ல மெல்ல விலக்கிச் சென்ற உன் ஞாபகம் விடாமல் சுழன்று நெய்த கனவு கலங்கிச் சிந்தும் கண்ணீரோடு விழித்திருந்தேன்.

திடீரென ஏதோ ஒன்று விழுந்து திடுக்குற வைக்கும் அச்சத்தின் இரவு நீடித்திருந்தது. எப்போதும் பலஹீனமான குழந்தைகளாய் வாழும் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு திடீரென ஒரு குரலுருவம் தோன்றி நிகழவிருக்கும் தீக்குறியை முன்னறிவிக்கும் நிமித்தம் கேட்ட பயத்தில் துடித்து, அவர்கள் அத்தீங்குரலுருவத்திற்கு அடிபணிய மறுத்து

தரையில் கால்களை உதைத்துத் திமிறி விதிர்விதிரும் அச்சத்திற்கு நிகரானதே நான் தினமும் ஓடுங்கும் அச்சமும்... நீ அனுப்பிய கடிதங்களால் அடைந்த திக்பிரமையில் எல்லாம் இழந்தவனாகி இப்படி சாய்ந்து கிடக்கிறேன்.

மிலேனா, நமக்கிடையில் தனி விஷேசமொன்றை பொதுமையில் நான் உணர்கிறேன். நாமிருவரும் மிக எளிதில் திகைத்து மிரண்டு மருள்வோராக, கவலையில் ஆழ்ந்து ஆவல் கொள்வோராக அலைக்கழிகிறோம். நம் இருவரினது கடிதங்களும் வெவ்வேறானவை. ஆனாலும், ஒவ்வொரு கடிதத்திற்கும் பதிலாக நாமிருவரும் எழுதும் கடிதங்கள் இதயங்களை படபடக்கச் செய்து அச்சத்தைக் கூட்டுகின்றன.

நீ தொலைவில்; தனிமையை ஸ்தலம் கொண்டு நாம் வாழ்கிறோம். ஞாபகம் உதிராப் பூவென என்னை ஏந்திக் கொள் மிலேனா, முப்பத்தெட்டு வருடங்கள் சேர்ந்த பயணம் கடந்து உன்னிடம் தஞ்சமடைய வருபவன் நான். திசை மிரளும் ஆபத்தான பாதையில் நான் நிற்கிறேன் மிலேனா. நீயோ மரத்திற்கருகில் நின்று காதல் கனிந்தொளிரும் கண்களால் துயரில் வாழும் பூவுலகை அரவணைக்கிறாய்.

என்னால் முடியவில்லை. நான் கீழே விழுகிறேன். ஏற்கனவே நான் தரையில் கிடக்கிறேன். ஆனால் என் தனிமையின் முடிவற்ற ஞாபகங்களோடு இசைந்தொளிரும் தீராக் காதலின் பிரபஞ்சத்தை உனக்கு மட்டுமே நம்பகமாய் சமர்ப்பிக்கின்றேன்!”

Franz Kafka

From “Letters To Milena

(1983 Penguin Books)

அற்றைத் தொடங்கி ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா பற்றிய என் தேடல் கொடி படர்ந்த வண்ணமேயிருந்தது.

2015 இல் என் ‘வானம்பாடியும் ரோஜாவும்’ மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை நூலுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெறப்

போயிருந்த போது மண்டபத்திலே விழா ஞாபகார்த்த மலர்கள் விநியோகித்தார்கள். தமிழ் விஷேட மலர் மட்டுமே கரம் கிட்டியிருந்தது. மேமன்கவி அவர்கள் விடாது அலைந்து ஆங்கில **Sahitya Special Issue 2015** இதழ்களில் இரண்டை அவருக்கு ஒன்றும் எனக் கொண்டுமாய் கொணர்ந்து சேர்த்திருந்தார். அரச இலக்கியக்குழு கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் அனுசரணையில் கலாநிதி ஹர்சன ரம்புக்வேல்ல, கலாநிதி சந்திரா அமரசேகர ஆகியோர் ஆசிரியர் குழுவாக இயங்கி நெறிப்படுத்தியிருந்த அந்நூலிலும் பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க எழுதியிருந்த ‘**ஃப்ரான்ஸ் கஃப்காவைப் புரிந்து கொள்ளுதல்**’ (Understanding Franz Kafka) கட்டுரையும் அவர் குறித்த விஷேச அறிமுகம் ஒன்றைச் செய்வது மாதிரி இருந்தது.

Franz Kafka ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா ஆஸ்திரிய ஹங்கேரி இராஜ்யத்தின் பகுதியான பொஹீமியாவின் தலைமை நகர் ப்ராக்கில் ஜேர்மன் மொழி பேசுகின்ற யூத மத்தியதர குடும்பம் ஒன்றில் ஹேர்மன் கஃப்காவுக்கும், ஜூலி லொவி கஃப்காவுக்கும் மூத்த மகனாக, ஜூலை 1883இல் பிறந்து, 03 ஜூன் 1924இல் தன் நாற்பதாம் வயதில் ஆஸ்திரியாவில் கசநோய் காரணமாக இறந்து போன ஜேர்மன் மொழி எழுத்தாளராவார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்தில் முக்கியமான கதாபாத்திரமென மிளிப்பவர். இதையே பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க இப்படி எழுதுகிறார்.

“சில மாதங்களுக்கு முன்னம் ஜேர்மனியில் நடந்த ஆசிய சினிமா பற்றிய மாநாடு ஒன்றிற்கு முக்கியப் பேச்சாளராக நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். மாநாடு தொடங்குமுன் செக்கோசுலோவாக்கியா, ஹங்கேரி, செக் குடியரசு, ஆஸ்திரியா உட்பட பல அருகிருக்கும் நாடுகளுக்கு சுற்றுப்பயணம் செல்லுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருந்தது. அச்சுற்றுப்பயணமானது இந்நாடுகளின் அனுபவங்களில் மிக ஆழமாக செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற சரித்திர நாயகர்கள் அவர்தம் இருப்பின் எல்லாக் கூறுகளிலிருந்தும் பிரதிபலிப்புச் செய்கின்ற அந்நாடுகளின் அனுபவங்களின் வலுமிக்க

உணர்வுகளினதும் சாட்சியாக மிளிர்வதை அவதானிக்க முடிந்தது. ப்ராக்கில், அந்நாட்டின் போற்றப்படும் எழுத்தாளரான ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா பிறந்து வளர்ந்து, சுற்றாடலில் கலந்து கிடக்கிற அவர்தன் இல்லத்தின் முன்னால் என்னால் நிற்க முடிந்தது. நூதனசாலைகளும், ஞாபகார்த்தச் சின்னங்களும் அந்த மாபெரும் எழுத்தாளருக்கு வெகுவாக அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராக், கஃப்காவின் நகரமாகவே காட்சியளிக்கிறது. அவரது எழுத்துகளின் ஞாபகங்கள், அவரது இருண்ட, மங்கலான வர்ணனைக் கூறுகள், அவரது வதையூட்டும் விம்பங்கள் அனைத்தும் வெள்ளமெனத் திரண்டு வந்தன என்னுள். இதுவே என் சிந்தனை கஃப்காவின் பால் ஈர்க்கப்படலுக்கும், இற்றையில் அவர் கருத்திற் கொள்ளப்படும் விதம் குறித்துப் பேசவும் என்னை ஊக்குவித்தது.”

ஆமாம். ஜேர்மனியின் சார்ல்ஸ் பர்டினன்ட் பல்கலைக்கழகம் தாய்மடியாய் கல்வி கொடுத்தது ஃப்ரான்ஸ் கஃப்காவுக்கு. ஜேர்மன் இலக்கியமும், சட்டமும் கற்றார். சட்டத்துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்று, ஜூலை 18, 1906 இல் குற்றவியல் நீதிமன்ற வழக்காளராக பணியாற்றிருந்தார் கஃப்கா. பிறகு, இத்தாலியக் காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனம் ஒன்றிலும் பணிபுரிந்தார். எழுதுவதும் தொடர்ந்தது.

பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க தன் கட்டுரையில் இப்படித் தொடர்ந்து எழுதுகிறார்.

“ஐயங்களேதுமில்லை. ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகப்பெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர்தான். ஐரோப்பிய நவீன இலக்கியத்தோடு வெகுவாகப் பின்னியிருந்த அடையாளச் சின்னமாக அவர் திகழ்கிறார். கூடவே, அவர் மலைப்பூட்டி அதிசயிக் கத்தக் க் ஒருவராகவும் திகழ்கிறார். மேற்கு, கிழக்கு இரண்டிலும் நவீன இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியில் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்திய ஒருவராகவும் அவர் மிளர்கிறார். அவரது எழுத்துக்கள் கருத்து நிலை அந்நியத்தன்மை பற்றிய எண்ணக்கருக்கள், தப்பிப்பிராயங்கள், அபத்தங்கள்,

தப்பிதங்கள், சுய கண்டனங்கள் என்பவற்றை தெளிந்த கண்களோடு மீள் பரிசீலனை செய்ய நம்மை வலியுறுத்துகின்றன. அமைதி குலைத்த சீற்றத்தின் குரல் கொண்டு அவரது சிறுகதைகளில் பலது நம்மோடு பேசுகின்றன. நன்கறியப்பட்ட எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களுமான அல்பர்ட் காமூஸ், எலியாஸ் கானெட்டி, மிலான் குந்தேரா, ஜாக் குவேஸ் டெரிடா, டபிள்யூ. எச்.அவ்டன், ஜியோர்ஜ் ஸ்டெய்னர், ஹாரோல்ட் ப்ளும் போன்றோர் மிளிரும் சொற்கள் கொண்டு, அவரது நேர்மைமிகு நற்கருமங்கள், படைப்புகள் பற்றி ஆராய்கிறார்கள். கடந்த நூற்றாண்டின் மிகத் தனிச்சிறப்புமிக்க எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராக கஃப்காவை முன்னிறுத்த எண்ணற்ற பல முக்கிய கருத்தோட்டங்கள் என்வரையில் உள்ளன”

சிறு வயது முதலே எழுத்தாசை துரத்திற்று கஃப்காவை. இருபது வயதிலேயே முதல் நாவல் ‘The Child and the City’ யை எழுதினாலும், அந்தப் பிரதி தற்செயலாய்த் தொலைந்துவிட்டது. அவரது ‘உருமாற்றம்’ (Metamorphosis), ‘விசாரணை’ (The Trail), ‘கோட்டை’ (The Castle), ‘அமெரிக்கா’ (Amerika), ‘பசி கொண்ட கலைஞன்’ (A Hunger Artist), ‘தீர்ப்பு’ (The Judgement) போன்ற புதினங்கள், பயங்கர அதிகாரம் சார்ந்த உலகின் கவலைகளுக்கு உள்ளாகும் தனிமனிதர்கள் பற்றிப் பேசுவன. அவரது ‘Wedding Preparations in the Country’ 1970இல் வெளிவந்தது. இரண்டு வருடங்களின் பின் ‘Meditation’ வெளிவந்தது. “கஃப்கா, தன் புனைகதை கருத்துகள் மூலம் தான் வாழ்ந்த காலத்தின் கவலைகளையும், ஆவல்களையும் குறிப்பிடத்தக்க உறுதியோடும், வலுவோடும் கைக்குள் எடுத்து அவற்றை சிறப்புற வெளிக் கொணர் முடியுமானவராக என்வரையில் இருந்தார்” எனவும்,

“உணர்வு பூர்வமான எழுத்தாளராக இன்றைய ஐரோப்பாவின் பிரிவுகளில் ஆழமாக ஊடுருவி வேருன்றிய ஒருவராக அவர் நிறைய வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்” எனவும் பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க குறிப்பிடுகிறார்.

‘Contemplation’, ‘A Country Doctor’ போன்ற படைப்புகள் அவர் வாழும்போதே பிரசுரம் கண்டவை எனினும் மக்கள் மத்தியில் குறைந்த கவனத்தைப் பெற்றன. ‘The Man Who Dissappeared’ கஃப்காவின் முடிவுறாத நூலாகும். அதை பிரசுரிக் காது எரித்துவிடுமாறு ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா வேண்டியிருந்தும், நண்பர் மெக்ஸ் ப்ரொட் அதை பின்னர் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

“கஃப்காவின் எழுத்தில் நிறைய எழுத்தாளர்களையும், விமர்சகர்களையும் தட்டியெழுப்பிவிடக்கூடிய ஆழமான ஈர்ப்பு இருந்தது. அவரது விசித்திரமான, பொதுநிலைகளை மீறி நின்ற நுண்ணறிவும், அறிவாற்றலும் காரணமாக வலதுசாரிகளுக்கு நம்பகமான அமைப்புகள், ஏகாதிபத்தியவாத ஆட்சியாளர்கள் ஊடாக உலகை முடியிருந்த இருட்டை இனம்காட்ட முடியுமாக இருந்தது” எனவும், “அவரது புனைகதைகளில் ஏராளமானவை இவ்வகைமையைச் சார்ந்திருந்தன” எனவும் பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க மேலும் குறிப்பிடுகிறார்.

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கடிதங்கள் தந்தையுட்பட குடும்பத்தினர்க்கும், நண்பர்களுக்கும் அவரால் எழுதப்பட்டன. தன்னலம், அடக்கியாளும் தன்மை கொண்ட வணிகரான அவரது தந்தையுடன் ஒருவகை வறிய நிலையினதான தொடர்பையே கொண்டிருந்தார் ஃப்ரான்ஸ் கஃப்கா. உணர்வு ரீதியான துயரார்ந்த நிலைக்குத் தன்னை ஆளாக்கியமை பற்றி குற்றஞ்சாட்டுவன தந்தைக்கான ஃப்ரான்ஸ் கஃப்காவின் நீண்ட கடிதம்.

“வலிமை, உணவில் பிரியம், உரத்த குரல், பேச்சு வன்மை, முயற்சி என்பவற்றோடு நெருங்கியிருந்த ஒருவர் என் தந்தை”

என வர்ணிக்கிறார் கஃப்கா. தந்தைக்கான அவரது நீள்கடிதம் தந்தைக்கு வழங்கப்படவேயில்லை எனினும் நூறு பக்க புத்தகமாக பிரசுரம் கண்டது பின்னாளில். அற்புதமான மொழியாற்றல் அதிலே காணக் கிடைக்கிறது. கடித வரிகள் சில இப்படியமையும்.

“...மேலும், உங்கள் அடக்கியாளும் புத்திசாதிரியத்தில்

தனியே நீங்கள் நினைத்த விதமாய், உங்கள் கருத்தில் எல்லையற்ற நம்பிக்கை கொண்டவராய் தொழிற்பட்டீர்கள். அஃது ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தையாகவோ, வளரும் ஒரு சிறுவனாகவோ எனக்குள் எந்த உயர் மதிப்பீடையும் பெற்றிருக்கவில்லை. உங்கள் சாய்கதிரையிலிருந்தபடியே நீங்கள் உலகை ஆண்டீர்கள். அடுத்தவர்கள் அனைவருமே பைத்தியக் காரர்களென்றும், இயல்பானவர்கள் இல்லையென்றும், காட்டுத்தனமானவர்களென்றும், கூறிவந்த உங்கள் கருத்து சரியாயிருக்கலாம். உங்கள் சுயத்தின் மீதான உங்களது நம்பிக்கை நிஜத்தில் மிக அளப்பரியதாய் இருந்தது. அடுத்தவர் கருத்துகளோடு ஒத்திசையும் தேவையற்றவராக, சரியானதில் வந்து நிற்க முடியாதவராக என்றுமே இருந்தீர்கள்.....”

தாய், தந்தையைவிட கற்றிருந்தார். “அம்மா வெட்க சுவாவமும், அமைதியும் கொண்டிருந்தார்” என அவரை வர்ணிக்கிறார் கஃப்கா. தாயும் தகப்பனும் வேலைக்குச் சென்றுவிட, பணியாட்களிடமே அதிகம் வளர்ந்தனர் பிள்ளைகள். ஆறு பிள்ளைகளுள் மூத்தவர் கஃப்கா. இரண்டு தம்பிமார்கள் நோய் கண்டு இறக்க, தங்கையர்களும் நாஸிகளின் வதை முகாம்களில் துயருற்று இறந்துவிட தனிமை, மகிழ்வற்ற மனோநிலையுடன் வதையுண்டார் அவர்.

மக்களது தனிப்பட்ட வாழ்வுகளில் அவரவர் அனுபவித்த அச்சங்களை அவர் சொன்னார்.

“கஃப்கா தைரியமாக எழுதவாரம்பித்தபோது, அந்த இருண்ட பக்கங்களிலிருந்து வந்த தட்டுகை தம் கதவுகளின் மீது விழுந்ததாக மக்கள் உணரத் தலைப்பட்டனர்” என்கிறார் ஸ்டெயனர்.

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் உறங்கும் கற்பனைகள் ஃப்ரான்ஸ் கஃப்காவால் தட்டியெழுப்பப் பட்டன பிற்காலத்தில் தோன்றிய சர்ரியலிட்டுகள் வகைமையைச் சார்ந்த எவருமே நிறைவேற்றியிராத பணியை அவர் செய்தார். கனவையும், நிஜத்தையும் ஒன்றாக்கிய எழுத்து வகைமை இது” என்கிறார் மிலான் குந்தேரா.

க.ப்கா சொல்கிறார்,

”நமக்குள் பெருமளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற, குத்துவது போல தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற நூல்களையே நாம் வாசிக்க வேண்டும். நாம் வாசிக்கின்ற நூல்கள் தலையில் அடித்து நம்மை எழுப்பாதுவிடின், அந்த வாசிப்பில் பிரயோசனம் கிடையாது. ஒரு அபாயமிக்க பேரழிவு போல, நம்மை விட நமக்கு அன்பினிற் கியவராய் இருக்கும் ஒருவரின் மரணத்தைப் போல, எவருமற்ற தன்னந்தனிக் காட்டில் இருப்பது போல, ஒரு தற்கொலையைப் போல, அவை நமக்கு ஆழமாய்த் துயர் தர வேண்டும். உறைந்து கிடக்கும் கடல் மீதில் கோடரியின் அடியாய் அது நம்மை உலுக்க வேண்டும் என்பதே எனதான நம்பிக்கை.”

அவரது நூல்கள் அந்த நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் இருக்கத் தான் கண்டதாய் பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்க குறிப்பிடுகிறார்.

.ப்ரான்ஸ் க.ப்கா சொல்கிறார்,

”நான் இலக்கியத்துள் முதன்மைக்கூறாகக் கிடக்கிறேன். வேறு எதுவாகவும் இல்லை நான். மற்றவைகளின் மீதில் என் விருப்பு பெரும்பாலும் இல்லையாதலால் நான் இதயமற்றவனுமாகிறேன்”

இந்தவகையில் தனிப்பட்ட வாழ்வுக்கு மேலாய் இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த இன்னொரு எழுத்தாளராக .ப்ளொபர்ட் என்பவரைச் சொல்ல முடியும் என்பது பேராசிரியர் விமல் திசாநாயக்கவின் கருத்தாகும்.

“தன் எழுத்துகள் அழிக்கப்பட்டுவிட வேண்டும் என க.ப்கா விரும்பியமைக்கு, பின்னாளில் எண்ணிலடங்கா அபிமானிகள் அவரது எழுத்தின்பால் ஈர்க்கப்படலாம் என்பதை க.ப்கா முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தது ஒரு

காரணமாகலாம்”

என்கிறார் டபிள்யு.எச்.அவ்டன்.

ஃப்ரான்ஸ் கஃப்காவின் குட்டி கற்பனைக் கதைகள் வித்தியாசமானவை. எண்பது சொற்கள் மட்டுமே கொண்ட ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

சுண்டெலி சொல்லிற்று, “ஐயோ, அன்றாடம் இந்த உலகம் குறுகிக் கொண்டே வருகிறது. முதலில் அது எனக்கு மிக விசாலமாய்த் தோன்றி என்னைப் பயமுறுத்திற்று. நான் அதன் மீதில் ஓடித் திரிந்தேன். தொலைவுகளில் என் வலப் புறத்திலும், இடப் புறத்திலும் பெருஞ் சுவர்களை நான் பார்க்க ஆரம்பித்தபோது மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. ஆயினும், இப்பெருஞ்சுவர்களை நோக்கிய நம் ஒவ்வொருவருக்கிடையிலான ஒட்டப்போட்டி சடுதியாய் முடிவிற்கு வந்தது நான் அந்த இறுதி அறையை அடைந்தபோது. ஆங்கே ஒரு மூலையில் நான் ஓடி நுழைய வேண்டிய பொறி இருந்தது. “உன் திசையை மாற்றிக் கொள்வதே நீ செய்ய வேண்டிய வேலை” சொல்லிய பூனை எலியைத் தின்றது.

இந்தக் குட்டிக்கதை வழமையான பாணியில்லை எனினும், கஃப்காவின் குழம்பிய மனோநிலையை, நாதியற்ற மனோநிலையைச் சொல்லும் கதை பாணியை அது எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைகிறது.

‘கை விடல்’ (Give Up) எனும் தலைப்பில் இன்னொரு குட்டிக்கதை நூற்றி இருபது சொற்கள் கொண்டது, இப்படி அமையும்.

அது காலைப்பொழுதாயிருந்தது. வீதிகள் துப்புவாகவும், ஆள் அரவமற்றும் காணப்பட்டன. நான் புகையிரத நிலையத்துக்குச் சென்றேன். பொதுக் கடிகாரம் ஒன்று சுட்டுகின்ற நேரத்தை என்னுடையதோடு

ஓப்பிட்டுப் பார்க்கையில், நான் நினைத்ததைவிட சுணங்கிவிட்டதாய்ப் பட்டது எனக்கு. நான் விரைவு படுத்த வேண்டும். கண்டுபிடிப்பில் குழம்பினேன் நான். என் பாதை பற்றிய நிச்சயமின்மை உணர்ந்தேன். இந்த நகரம் பற்றி நான் இதற்கு முன்னம் தெளிவுற அறிந்திலேன். அதிஷ்டவசமாய் ஒரு பொலிஸ்காரன் அருகில் வந்தான். மூச்சு வாங்க நான் அவனிடம் ஓடினேன். புன்னகைத்தபடியே அவன் சொன்னான். “உன் பாதையை நான் சொல்ல வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறாயா நீ? ஆம், எனக்கு என்னுடையதே தெரியவில்லையே..கைவிடு கைவிடு..” சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான் அவன் என்னை என் தனிமையோடு புறந்தள்ளி, தம் சிரிப்போடு தாம் தனிமைப்பட வேண்டுமென எண்ணுகின்ற மனிதர்கள் போல.

இக்கதை சற்று வித்தியாசமானது. இங்கே பொலிஸ்காரனின் பதில் வழமையாய் நமக்குக் கிடைக்கிற பதிலாகவன்றி, திகைப்பூட்டுவதாய் இருக்கிறது. இங்கும் தன்னந்தனிமையும், நாதியற்றதோர் தன்மையும் கதையுடு ஊடறுக்கிறது.

“புத்தம் புதுச் சிந்தனைகளோடு நம்மைத் தட்டி எழுப்பினார் கஃப்கா”

என்று தத்துவவியலாளர் **கெய்ர்க்கார்ட்** இயம்புகிறார்.

நன்கு அறியப்பட்ட இலக்கிய விமர்சகர் ஹாரோல்ட் ப்ளும் கஃப்காவின் எழுத்துகளின் மீதில் அளவுக்கு மீறிய பிரியங்கள் கொண்டிருந்தவர், சொல்கிறார்,

“குறிப்பிடத்தக்க எதிர்வு கூறலுடன் மனிதக் குற்றவுணர்வுகள் பற்றிய கருத்துகளுள் கஃப்கா ஊடுருவிப் பயணித்தார். இதற்கு முன்னம் ஷேக்ஸ்பியர் அடையாளப்படுத்திய விதமாய், அதைவிட சற்று மாறுபட்ட வடிவில் இவரது எழுத்துகள் அமைந்திருந்தன.”

திருமணம் செய்யவில்லை .:ப்ரான்ஸ் க.:ப்கா. பாலியல் விருப்பங்களால் வதையுண்டாலும், கூச்ச சபாவமும், குறைந்த தன்னம்பிக்கையும் அவரை வாட்டின. விபசார விடுதிகளுக்குச் சென்று வந்தார் அடிக்கடி. ஆபாச இலக்கியங்களில் ஆரம்ப காலத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டிவந்தார் என அவரது நெருங்கிய நண்பர்கள் கூறுகின்றனர். நண்பரின் உறவுக்காரப் பெண் .:பெலிஸ்ஸுடன் கடிதங்கள் மூலம் சுமார் ஐந்து வருடங்கள் பேசிக் கொண்டார் .:ப்ரான்ஸ் க.:ப்கா. ‘Letters To Felice’ அது பற்றிக் கூறும். உடலுறவை அழுக்கு எனக் கருதினார் அவர்.

தன் உடல்வாகு குறித்து வெட்கித்தார். க.:ப்காவுடனான தொடர்பில் .:பெலிஸ்ஸுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தாலும் தானே தந்தையென நம்பாதிருந்தார் அவர் இறுதிவரை.

1920 களில் செக் பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றிய மிலேனா ஜெசிக்காவுடன் அவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. ‘Letters To Milena’ நூலானது அவரால் மிலேனாவுக்கு 1920களில் எழுதப்பட்ட பல நூறு கடிதங்களை உள்ளடக்கிய அழகான ஒரு இலக்கியப் படைப்பாகும். பிலிப் பொஹிம் என்பவால் ஆங்கிலத்திற்கு அம்மடல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, பென்குவின் பதிப்பக வெளியீடாக 1983களில் வெளிவந்தது. இருபத்து மூன்று வயதான வசீகரப் பெண் மிலேனாவால் முப்பத்தாறு வயதான க.:ப்காவையும், அவரது இயல்பு கடந்த பெருமாற்றல் கொண்ட அறிவையும், குழப்பங்கள் நிறைந்த அவரது அசாதாரண நடத்தையையும் தெளிவுறப் புரிந்து கொள்ள முடியுமாக இருந்தது.

“என்றுமே கண்டிராத ஒரு வாழும் தீ” என அவளை அவர் வர்ணிக்கிறார். தன் உள்ளார்ந்த சுயத்தை அவர் மிலேனாவுக்கு மறைக்காமல் சொல்லத்தலைப்பட்டார். அவளுடனான தொடர்புகள் முடிவினிற்கு வந்ததற்கப்பாலும், அவர் அவளது கடிதங்களைப் பேணினார் பத்திரமாக.

“கடிதங்கள் எழுதுவது என்பது உண்மையில்
பேய்களுடனான புணருகை, அ.:து
சம்பந்தப்பட்ட மற்றவரின் பேயுடனான
புணருகையன்றி தமக்குள்ளேயே வாழும் தம்

சொந்தப் பேயுடனான, ஒருவர் எழுதுகின்ற கடிதத்துக்குள் மெல்ல மெல்ல இரகசியமாய் உள்ளாகி வந்து செய்யப்படும் புணருகையாகும்.”

என்கிறார் க.பகா தன் நூலின் முகப்பில்.

மிலேனாவுக்கான க.பகாவின் குரல் மிகத் தனிப்பட்டது; தூயது; வேதனைகள் மிகுந்தது. அசாத்தியமானவைகளுக்கான நமது நிலையான காத்திருப்புக்கான, மற்றும் மனித அன்பின் இருப்புக்கான சான்றுரைகளாக அக்கடிதங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன.

அவர் எழுதுகிறார்.

“ஏப்ரல் 1920... இரண்டு நாட்களும், ஒரு இரவுமாய் நீடித்துப் பெய்த மழை, இப்போதுதான் சற்று ஓய்ந்திருக்கிறது. மிலேனா, இது தற்காலிகமான ஓய்வுதான் இருந்தபோதிலும், கொண்டாடும் நிகழ்வாக உனக்கு எழுதுதல் என்பது என்னுள் என்றும் நிலைத்திருப்பதால் உனக்கு எழுதத் தலைப்படுகிறேன்.

நான் நலமேயிருக்கிறேன். என் பௌதிக உடல் கஷ்டப்பட்டு கவனத்துடன் எழுந்து நிற்கிறது. அறைக்கு வெளியே என் பால்கனியோ நெடிது வளர்ந்த தோட்டத்துப் பயிர்களால் மூடப்பட்டுக் கிடக்கிறது. காலநிலையோ நீர்த்துளிகளை உறைய வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. முழு சூரியப் பிரகாசத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறது என் தோட்டம். பல்லிகளும், பறவைகளும் சோடிகளாய் என்னைப் பார்த்துப் போக வந்தபடியிருக்கின்றன. நீ வாழும் ‘மெரான்’ நகரை உன்னோடு பகிர்ந்து கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன் நான். உன்னிடமிருந்து பதில்கள் இல்லை. இரண்டு விடயங்களில் ஒன்றை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். ‘நான் நலம்,

கவலை வேண்டாம்' என்று அர்த்தம் தருகிற நீடித்த மௌனத்தை. அன்றி ஓரிரு வரிகளை.

உன் வதனத்தை முற்று முழுதாக என்னால் ஞாபகத்தில் கொணர முடியவில்லை. ஆயினும், உணவகத்தின் மேஜையிலிருந்து நீ எழுந்து நடந்து போகையில், உனது உடலசைவு, உன் உடை என்பவற்றை என்னால் ஞாபகிக்க முடிகிறது; நான் அவற்றைக் காண்கிறேன். 'ப்ராக்' கின் நீர்த்திவலைகள் உறையும் பனியாய் மாறியிருக்கும் இக்குளிர் காலநிலையிலும், மலர்களின் மலருகைகள் மெல்ல நிகழுவதை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது."

தன் நோய் பற்றி அவர் மிலேனாவுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார் இப்படி:-

“ப்ராக் கிலிருந்தும், மெரானிலிருந்தும் உனக்கு சில மடல்கள் இட்டேன். எனக்கான எந்த பதிலையும் நான் உன்னிடமிருந்து பெறவில்லை. கடைசியாக நீயிட்ட இரண்டு கடிதங்களும் கவலைகளும், வேட்கைகளும் உனைவிட்டுத் தொலைவுபட்டிருப்பதை எனக்குச் சொல்கின்றன. ஆயின் வீட்டிலிருப்பது உன்னை சந்தோசப்படுத்துகிறதா?

ஆமாம், என் சுவாசப்பை. வேறெது பற்றியும் சிந்திக்க முடியாமல் ஸ்தம்பித்துக் கிடக்கிறேன். அதையே நினைக்கிறேன் என்றாலும், அது ஒன்றும் எனக்குப் பீதி தரவில்லை. நான் பாதியில் என் படுக்கை விட்டு எழுகிறேன். யன்னலண்டை போய் சாய்ந்தபடி நிற்கிறேன். குளியலறை அண்டையிலெல்லாம் போய் நிற்கிறேன். அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி நடக்கிறேன். பின்னர் கட்டிலில் அமர்கிறேன். வழிகின்ற குருதிக்கு முடிவில்லை.

ஆயினும், நான் முற்று முழுதாக துயருற்ற

நிலையிலில்லை. மூன்று, நான்கு நித்திரை தொலைந்த வருஷங்களாகவே நான் யோசித்துக் கொண்டோனிக்கிறேன். எனக்கு நிம்மதியாய் உறங்கிட ஓர் தெளிவான காரணம் வேண்டும். வழியும் இரத்தம் நின்றாக வேண்டும். என் சேவகி, அர்ப்பண சிந்தைமிகு வெளிப்படையான, அருமையான பெண், என் வழிந்த இரத்தத்தை மறுநாள் காலையில் கண்டு சொல்கிறாள், "நீங்கள் ரொம்ப நாளைக்கு உயிர் வாழல் சாத்தியமில்லை" என்று. எனினும், வழமையைவிட நான் நன்றாக இருப்பதாக நான் காண்கிறேன். ஆயினும், என் முளைக்கு அது மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் சுமையினைத் தாங்கிடும் திறன் இனியும் இல்லை. அது 'கைவிடுகிறேன்' என்கிறது.

இந்தக் கதையின் மற்றப்பகுதி முக்கியமற்றது. உனக்கு வேறெது பற்றியும் இன்று எழுதுவற்காய் எஞ்சியில்லை என் வசம். ஏனெனில் சொல்லும் படியாய் முக்கியத்துவம் பெற்றது எதுவுமில்லை இப்போதைக்கு. நாளையின் பொருட்டு நான் அனைத்தையும் சேமிக்கிறேன்."

மெரானிலிருந்து 1920 ஏப்ரல் இறுதிப்பகுதி... மறுபடி எழுதுகிறார் க.ப்கா.

"ஏதாவதொன்றை உனக்கெழுத உத்தேசிக்கிறேன் மிலேனா... எனினும், முடியவில்லை. கடிதவுறையிலிருந்து உனது ஆக்கத்தை பெற்றுப்படித்தபோது வெகுவாய் ஏமாற்றமுற்றேன் நான். உன்னிடமிருந்துதான் எதையேனும் செவிமடுத்திட பிரியம் கொண்டேனெயொழிய, பழைய புதைகுழியிலிருந்து அல்ல மிலேனா. நன்கு நானறிந்திருந்த குரல் அது நம்மிடையே ஏன் சமாதானம் செய்யும் நடுவராக வர

வேண்டியிருக்கிறது. ?

நீ நிம்மதியாய் உறங்குகிறாய் மிலேனா. இரவுகளில் என்னைக் கடந்து போகும் உறக்கம் என்னோடு தங்க மறுக்கிறது. தூக்கம் உண்மையில் கடவுளின் அப்பாவித்தனமான படைப்பு. தூக்கமற்ற மனிதனுக்கோ குற்றம் சுமத்தும் குரலாய் அமைவது உறக்கம். நீ நன்றியறிதல் சொல்லியிருந்தாய் உன் கடந்த மடலில் இந்தத் தூக்கம் தொலைத்த மனிதனுக்கு.

மே, 1920

இப்போதைக்கு சில வார்த்தைகள் எழுத வேண்டும் நான் நாளையும் மறுபடி எழுதுவேன் ஆயினும். என் நன்மைக்காக இதை எழுதியாக வேண்டியிருக்கிறது இப்போதைக்கு எனக்கு. உன் மடல்கள் என்னுள் ஏற்படுத்தும் அதிர்வுகளை சொல்லியாக வேண்டும் இல்லையெனில் அது பெரும் பாரமாய், சுமையாய் அழுத்தக்கூடும் என்னை. எழுதுதல் நிஜத்தில் ஓர் அற்புதமான விடயம். இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பிருந்ததைவிட மிகுந்த மன சாந்தியோடு என் பால்கனியில் உன் கடிதத்தோடு நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். வண்டு ஒன்று வழக்கி வீழ்ந்து மறுபடி எழு முயற்சிக்கிறது.

நானும் எழு முடிகின்ற உற்சாகத்தில் திளைக்கிறேன். என்னைச் சுற்றியிருக்கும் வாழ்க்கை பற்றி எனக்கு அறியத்தர முயற்சிக்கிறது ஓர் பல்லி. அதன் பாதை அந்த வண்டுக்கு வழிகாட்டுகிறது. ஒருவகையில் அது எனக்கும் உற்சாகத்தைத் தருகிறது. நான் எழுந்து கொள்கிறேன். கொஞ்சம் பாலருந்தி மறுபடி உனக்கு எழுதவாரம்பிக்கிறேன்.

உன் கடிதங்களில் உன்னை நான் மிகத்

தெளிவுறக் காண்கிறேன் மிலேனா. உன் உடலசைவு, உன் கரங்கள் அவற்றின் ஆவேசமான சுழன்றெழுதும் பாணி நிஜத்தில் அது ஒரு சந்திப்பைப்போல பெரும்பாலும். என் கண்களை உன் முகத்துக்கு நேரே உயர்த்த வேண்டும் போல பிரமையினை உன் கடிதங்களின் நடுப்பகுதியில் நான் உணர்ந்தேன் மிலேனா. என்ன அழகான கதை உனது! தீ திரண்டு பரவுகிறது எங்கனும். நான் தீயைத் தவிர வேறெதையும் காணேன் மிலேனா. ஒருவர் உன் கைகளை மௌனத்துள்ளிருந்து முத்தமிடல் முடியும்.

இக்கணத்தில் எனைப்பற்றி மட்டுமே நான் பேசிடப் பிரியம் கொள்கிறேன் மிலேனா. உன் உடல் ஆரோக்கியம் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்? எனதோ நலம், மலைப்பிரதேசத்திருந்து வீசும் மென் தென்றலை சுகித்த வண்ணம் நன்கு உறங்கிட முடியவில்லையாயினும். அஃ. தொன்றும் எனைத் திருப்தி படுத்த முடியவில்லை. உன் மீது உன்மத்தம் கொண்டு உழல்கிறேன் மிலேனா நான், மனசோரத்தே உன்னோடு ஒரு சின்னக் கோபம் ஊடறுத்துக் கிடந்தாலும்.

மே 29, 1920 மெரானிலிருந்து...

நாள் மிகக் குறுகியதாய் இருக்கிறது, உனக்கும் மற்ற உலகாயுத செய்ய முக்கியத்துவமற்றதாய் தோற்றம் தரும் இதர அம்சங்களுக்கிடையிலும். உண்மையான மிலேனாவுக்காக எழுத ஒதுக்கப்படும் நேரம் குறைவாக இருக்கிறது. ஏனெனில், உன் உண்மையுரு நாள் முழுதும் என்னுடனேயே என் அறையில், என் பால்கனியில் பரவிக் கிடக்கும் முகில்களில் வாசம் செய்கிறது. உயிரோட்டமும், குதூகல மனோபாங்கும்,

துயர் குறை நிலையும் எங்கிருந்து வந்தமர்ந்தன இறுதியாய் நீ அனுப்பிய மடல்களில்...? ஏதேனும் பெரிதாய் மாற்றம் நிகழ்ந்து விட்டதுவா? அன்றி, நான்தான் தவறாய்ப் புரிந்து கொண்டு விட்டேனா? தண்டனையை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் வழக்காடுமன்ற நீதவான் போலும் உனது கடிதங்கள் தொடங்குகின்றன. எல்லாவற்றுக்குமப்பால், நீ தண்டனையை பிரகடனப்படுத்தத் தான் வேண்டும் மிலேனா ஏனெனில், இறுதியாய் நீதி சொல்வது பெண்ணே எங்கனும்.

நீ என்ன நினைக்கிறாய் ஞாயிறு அளவிலேனும் உன் மடல் பெறுவேனா நான்? அது சாத்தியமாக வேண்டும். ஆனால், இந்த கடிதங்கள் மீதான தீரா ஆசை உண்மையில் உணர்ச்சிகளற்றது. ஒருவனுக்கு ஒரு கடிதம் போதுமில்லையா? அது ஒரு தடவை தரும் அறிமுகம் போதுமில்லையா? நிச்சயமாய் அப்படித்தான். இருந்தபோதிலும், நான் என் தலையை உலுக்குகிறேன். கூடவே கடிதங்களைக் குடிக்கிறேன் நான். குடித்தலை நிறுத்தக் கூடாது என அறிந்து கொண்டே குடிக்கிறேன். விபரி இதுபற்றி ஆசிரியையே, மிலேனா.

உன் மடல் உள்ளடக்கிய கடிதவுறை என்பது எனதான பெருமதிப்பு மிக்க சொத்தாகிறது ஆதலால், தயவுசெய்து முகவரி எழுதுகையில் கொஞ்சம் தெளிவுற எழுது. மற்றோரின் சொத்துக்களை மிகக் கவனமாய்க் கவனிப்பது ஒவ்வொருவரின் பொறுப்பில்லையா? எனக்கான கடிதங்களில் ஒன்றேனும் தொலைந்து போதல் பற்றிய பயம் அகன்று பாதுகாப்பாய் வந்து சேரும் ஒழுங்கான முகவரி இருந்தாலில்லையா?

ஒரு வகையிலும் உன்னிடமிருந்து கடிதம் வராத நாளென இது அமைந்தே விட்டது. முடிவினில் நான் சொல்லச் சித்தம் கொண்டிருந்தவை சொல்லப்படாத சேதிகளாய் என்னுள் சுழல்கின்றன. நாளையேனும் உன்னிடமிருந்து மடல் பெறும் ஆவலில் திளைக்கிறேன். கதவுகள் அடித்துச் சாத்தப்படும் முன்னம் ஒரு வார்த்தை பகருவாயா? எல்லா அடித்து மூடப்படும் கதவுகளும் உச்ச வெறுப்புடும் அளவுக்கு மிகப் பயங்கரமானவை. வந்தடைதல், நமது புலத்தோற்றத்தையும், கூடவே சினமூட்டும் விடைபெறலையும் தன்னோடு கொணர்கிறது. இம்மனோ உளைவில் நான் தொடர்ந்தும் நீடித்திருக்க இயலாது ஆதலால் நான் சொல்லியதைவிட என்னை நிரம்பப் புரிந்து கொள் மிலேனா.

ஆத்மார்த்த ரீதியாக நான் மிகப் பிணியுற்றிருக்கிறேன். இப்பிணியுடன் ஒப்பீடு செய்கையில் என் சுவாசப்பை பிணியொன்றும் பெரிதில்லை எனக்கு. உனதான இறுதிமடல் எத்தனை இன்பம் தந்தது எனக்கெனப் புரிந்து கொள்ள கொஞ்சம் நாழிகள் எடுத்து விட்டன. இளமை துள்ளும் பருவத்தே நீ சிறகடிக்கிராய். நானோ நரை சூழ் முடியுடனும், பழையன மட்டும் பாடும் இரவுகளோடும், வாட்டும் தலைவலிகளுடனும் உழல்கிறேன். எதையும் சட்டென மறக்க முடிகின்ற குழந்தையைப் போலன்றி அச்சமும் எச்சரிக்கையும் தருகின்ற வனப்பாதையின் குழந்தையென வாடும் என் எல்லாத் துயர் மிகைத்த கதைகளையும் உன் முன்னம் அவிழ்த்துவிட பிரியமில்லை மிலேனா எனக்கு.

முடிவாய், இப்போதுதான் தொடங்கினும்,

இதற்கு மேல் எழுதும் பிரியம் இல்லை எனினிடம். பரீட்சார்த்த வேலையொன்று செய்தபடி இருக்கிறேன் நான். என் உணவு மேசையிலிருந்து வீசப்படப்போகும் பொறிகளை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடக்கிறது இங்கே என் பால்கனியில் ஓர் சிட்டுக்குருவி. அதற்கான உணவைத் தரையினில் தூவுதற்கு பதிலாய், என் அறை நடுவினிலே எனக்கு மிக அண்மையில் அதை நான் எறிகிறேன். சிட்டுக்குருவியோ அதன் வாழ்க்கையின் உணவைப் பார்த்தபடி, பாதி இருள் கவிழ்ந்த அறையின் வாசலில் அளவுக்கதிகமாய் அதன் உடல் அசைத்தபடி நின்றிருக்கிறது. வெளியைவிட அது இப்போது இருள்பரவிக் கிடக்கும் என் அறையின் என் பக்கத்தே அதிகமாய் உள்ளேயிருக்கிறது. முன்னேறப் பயப்படும் அச்சத்திலும் அது வாசற்புறமாய் முனைப்போடு தத்தித் தாவி, மறுபடி மறுபடி குழும் அச்சத்தில் திரும்பிப் பறக்கிறது. ஆயினும் நிலையை ஆராய சில கணங்களில் அது திரும்பி வருகிறது. ஒரு சின்ன என் அசைவினால் அது பறத்தலை நான் தவிர்த்திருந்திருப்பேனாயின் அது தனது உணவைப் பெற்றிருந்திருக்கும்.

ஐலை இறுதியில் முடிவுறும் என் விடுமுறை ஆதலால் நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுக்கு ஒரு மாற்றம் கருதி சென்றுவரப் பிரியம் கொள்கிறேன் நான். இங்கே நிலவும் கடும் சூடான வெப்பகாலம் கருதியும். எனக்குத் தேவைப்படுவது காலையுணவோ, இரவுணவோ அன்றி சில நாழிகள் சாய்ந்திருக்கத்தக்கதாய் ஒரு ஸ்ட்ரெச்சர் கட்டிலே. விடை தா, இவ்வாரம் இங்கொன்றும் அத்தனை இலகுவானதாய் இராது என்பது என் எண்ணம்.

என்ன வகைப் பள்ளிக் கூடத்தே நீ கற்பிக்கிறாய்.....! அந்த வகுப்பறையின் இறுதி வரிசையிலே யன்னலோரத்தே உள்ள கதிரையில் வீற்றிருக்கும் மாணவனாய் சுமார் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு நான் இருக்க வேண்டுகிறேன் மிலேனா. அப்புறம் உன்னுடன் ஓர் நாளும் நடக்காதாயினும் ஓர் சந்திப்பு. போதுமென்ற அளவில் எல்லா இதம் தரும் சுற்றுலாக்களும் உன்னுடன். இம்முடிவற்ற வெள்ளைத்தாள்கள் ஒருவர் கண்களை சுட்டுப் பொசுக்கக்கூடும் ஆதலால் எழுதுதல் வேண்டியிருக்கிறது.

நான் பெரும்பாலும் என் மெளனத்தோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்திருப்பேன் ஏனெனில் அக்கணங்களில் நானே வேறெதுவாகவுமின்றி தனியொரு வார்த்தையாகிறேன். நான் பயணிப்பேன் இனி. எங்கே என்கிற நிச்சயமின்மைகளோடும் என் தனிமையோடும். உனக்கு நான் எழுதலாம்தான். மூன்றுவாரங்களாய் உன்னிடமிருந்து கடிதங்கள் இல்லை. பொதுவில் நான் உன்னில் பைத்தியமாகி நிலைகுலைகிறேன்.

கூடவே, நான் விரும்பாத பலதையும் சேர்த்தே உள்ளடக்கி எடுத்துவரும் உந்தன் மடல்களையும். மிகவும் அற்புதமானது உன்னிடமிருந்து மடல் பெறலும், என் உறக்கம் கொள்ளா சிந்தனைகளோடு அதற்கு பதில்வரைவதுவும். எழுத எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. நான் வெறுமனே சுற்றிச் சுற்றி நடந்தலைகிறேன் அதன் வரிகளுக்கிடையேயும், உன் கண்களின் பிரகாசத்தினடியேயும், சில அழகிய குதூகல நாட்களில் உன் வாயிலிருந்து வெளியேறும் மூச்சிலும். நான் களைப்புற்றுக் கிடந்தாலும்,

நோயில் வதையுற்றாலும் என்னை மகிழ்ச்சியில் நிலைத்திருக்கச் செய்வன அவை.

மனத்துயர் மிக்க பிழையான புரிந்து கொள்ளுகைகள் முடிவாய் வந்தமைகின்றன. என் சில கடிதங்கள் குறித்து எப்புறத்தே திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தாலும், எதுவும் இல்லையே என்பதான ஒரு குற்றச்சாட்டை நீ முன் வைத்திருந்தாய். எனினும், என்வரைக்கும் தவறேதும் நடந்திருப்பதாய் நான் காணவில்லை. உனக்கு மிக அருகாமையில் நான் இருக்கின்றமைக்கான சான்றுகளை அவை துல்லியமாய்ப் பறைசாற்றுகின்றன. என் இரத்தம் புத்தூக்கம் பெற்று, போலவே உனதையும் தூயதாகி, வனப்பாதையில் ஆழமாய் ஊடுருவித் திளைத்து, நிச்சலனத்திலும் நிச்சலனமாய் மரங்களிடையே நேரிடையாய் ஆகாயத்தைப் பார்ப்பது போல சொல்லப்பட இனியேதுமில்லை என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்பவை அம்மடல்கள். மறுபடியும் ஒரு உறக்கம் கொள்ளா இரா வந்தடைந்தால் சொற்கள் மீளுரைக்கப்படலாம்.

முப்பத்தெட்டு வருஷங்கள் கடந்து உன்னிடத்தே வந்த என் பயணப் பாதையின் எதிர் பாரா வளைவொன்றில், என்றென்றைக்கும் எதிர் பார்த்திரா உனைக்கண்டு நான் அழுதரற்ற முடியாமல் மருள்கிறேன் மிலேனா. என் கண்களுக்கு நேரே நான் வருடிக் கொடுக்கிறதாய்

உணருகிற உன்னிரு பாதங்களையும் நான் காண்கிறேன் ஆதலால் நான் வார்த்தைகளற்ற நிர்க்கதி நிலையில் உன் முன்னே முழந்தாளிட்டு மண்டியிடுகிறேன்.

நம்பகத்தன்மையை என்னிடம் கோராதே மிலேனா. என்னிடம் நான் அதனைக்

கோருமளவு வேறெவரும் அதிகமாய் அதைக் கோரல் முடியாது. அனைத்துமே சட்டென பொய்மையாய் மாறுவதாய் நான் உணர்கிறேன்.

படர்ந்த வனப்பாதையின் மரங்களிடையே குழந்தைகளாய் நானும் நீயும் விளையாடுகிறோம். ஒரு மரத்தின் நிழலிலிருந்து மற்றைய மரத்தின் நிழலுக்குள் தத்தித் தத்திப்பாய்ந்து பாதி மறைந்து நிற்கும் என்னை எதிர்நோக்கியிருக்கும் அபாயத்தைச் சுட்டி, என்னை உற்சாகப்படுத்து முகமாய் நீ கூவியழைக்கிறாய்.

உன் எச்சரிக்கைகளை மீறிப்பயணித்து நான் வீழ்கிறேன் ஏலவே நான் வீழ்ந்திருக்கிற அதல பாதாளத்தையும்விட அப்பால். என்னுள்ளிருந்து ஒலிக்கும் அபாய எச்சரிக்கைக் குரலையோ, உனது குரலையோ இரண்டையுமே என்னால் செவித் திட முடியவில்லை. ஆயினும், அக்குரலோசைகள் எதையுரைக்க வருகின்றன என்பதையும், அதன் மறைபொருளையும் என்னால் உணர முடிகிறது. உன்னளவு இவ்வுலகில் என் நம்பகத்தன்மையை வென்றவர்கள் யாரும் கிடையாது மிலேனா.

ஜூன் 3, 1920

படுபயங்கரத்தை உள்ளடக்கிய உன் மடல் என்னை வந்தடைந்தாலும், அதன் வருகை என்னுள் தூவிய பேருவகையின் பொருட்டு உனக்கு நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். உன் இறுதி மடலில் உன் உறுதி மனோதிடம் புரிந்து கொண்டேன். என் இருக்கையிலமர்ந்தபடி பனிபெயும் காலநிலையிலும், மலையேறும் ஒருவரை அவதானிக்கும் கவனத்துடன் உன்னை அவதானிக்கிறேன் நான்.

உன் ஞாயிறு மடலை மறுபடி வாசிக்கத்

தலைப்படுகிறேன் நான் . அதுபோல பயமுட்டுவது வேறெதுவுமில்லை மிலேனா . உன் வதனத்தை தன்னிரு கரங்களிலும் ஏந்திக் கொண்ட ஒருவரது கண்களில் படரும் நின்னருவை நீயே கண்டு அச்சம் கொள்ளும் அதிர்வினுக்கு அது ஒப்பானது மிலேனா .

உன் கடிதங்களை ஏந்துகிறேன் . சட்டைப்பையில் பத்திரப்படுத்துகிறேன் . மேசைமீது வைக்கிறேன் . மறுபடி சட்டைப்பைக்குள் வைக்கிறேன் . உன் கடிதங்களைக் கையாளுவதில் என் கைகள் ரொம்பப் பிரியம் கொள்கின்றன . சிறியதாயினும் என் அறையில் என் மிலேனாவுடன் நான் எப்போதும் இருக்கிறேன் . அது மிகவும் அற்புதமானது .

மனிதர்களிடையே நான் தன்னந்தனியே இருக்கிறேன் மிலேனா . முடிவின்றி அழுக்குற்றுக் கிடக்கிறேன் . உன் கடிதங்களை நான் வாசிக்கிறேன் சிறகடித்துப் பறந்து வந்து தயங்கித் தயங்கி தத்திப்பாய்ந்து மிகக் கவனமாய் என் அறையிலிருந்து தன் உணவை கொத்திச் செல்லும் சிடுக்குருவி போல மிலேனா . அவற்றின் சொற்களுக்கிடையிலும் உன் சிரிப்புகளுக்கிடையிலும் நான் ஆழத்தோண்டிப் பயணிக்கிறேன் . அக்கடிதங்களின் காலடியில் நான் மண்டியிட்டு அமர்கிறேன் . அளவீடுகளுக்கெல்லாம் அப்பாலான சந்தோஷத்தில் திளைக்கிறேன் . தீப்பற்றியெறியும் என் சிரசின் வழியே நீர் வார்த்துப்போகும் உன் கடிதங்கள் மிலேனா . உன்னைப் படுபயங்கரமாய் இழந்திருக்கிறேன் நான் .

எழுதப்பட்ட முத்தங்கள் அவற்றின் இலக்கை ஒருபோதும் அடைவதில்லை . மாறாக, அவை

பாதி வழியில் பேய்களால் குடிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

மிகக் களைப்புற்றுக் கிடக்கிறேன் மிலேனா. எதையும் சிந்திக்க முடியாதவனாய் என் பாரம் மிகைத்த சிரசை நின் மடியில் கிடத்த பிரியம் கொள்கிறேன். உன் கரங்கள் என் தலை நீவ நான் உணர வேண்டும். அப்படியே இவ்வையகம் முடிந்து போகிறவரை இருந்திடப் பிரியம் கொள்கிறேன். கவிதை வடிவம் நீ மிலேனா. என் நாமம் குறுகி, தொலைத்து உனதே எனதாய் மாறியிருக்கிறது.

இப்படி அன்பையும் காதலையும் கோடி கோடியாய்க் கொட்டிக் கொடுத்த க..ப்காவின் கடிதங்களுக்கு இன்னும் ஏராளமான உதாரணங்கள் காட்டலாம். நோயிற் துவண்ட, சஞ்சலங்களால் அலைக்கழிந்த அவர்தம் ஆன்மாவின் ஆறுதல் ஊட்டும் உயிரென பின்னாலேயே வந்த மிலேனாவின் பதிற் கடிதங்களும் புத்தகத்தின் பின் பகுதியிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

குறிப்புகள்

ஆங்கில இலக்கியத்தின் மீது தணியாத தாகம் ஏற்பட என்னை ஊக்குவித்த என் சகல ஆங்கில மொழி ஆசான்களுக்கும்,

எனது ஆங்கில இலக்கியத்தை இனங்கண்டு அத்தகைய துறை சார்ந்த நல்ல நூல்களை எனக்கு அடையாளப்படுத்தி கொண்டிருக்கும் மேமன்கவி அவர்களுக்கும்,

எனது வளர்ச்சியில் மகிழ்வுறும் என் சோதரி கெகிறாவ ஸுஹானாவுக்கும்,

நான் இப்பணியில் முழுமையாக ஈடுபட ஒத்துழைக்கும் எனது துணைவருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் விசேட நன்றிகள்.

கெகிறாவ ஸுலைஹா

1920 முதல் 1923 வரை மிகச் சிறிய காலமே நிலைத்திட்ட ஃபிரான்ஸ் கஃப்கா, மிலேனாவின் பாசப் பிணைப்பினை வெளிக்கொணர்ந்த கடிதங்கள்தான் 'Letters to Milena' அக்கடிதங்களின் ஒருவரியையே இப்படைப்பின் சிறப்பான தலைப்பாகவும். ஆக்கியிருக்கிறார் கெகிறாவ ஸுலைஹா. 'ஞாபகம் உதிராப் பூவென..' இவரது 'பட்டுப்பூச்சியின் பின்னுகை போலும்' கவிதை நூல் தொடங்கி 'வானம்பாடியும் ரோஜாவும்' சிறுகதை நூல் வரை ஐந்து படைப்புகள் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. 'ஞாபகம் உதிராப் பூவென..' இவரது ஆறாவது படைப்பு. சிறப்பான மொழியாக்கக் கட்டுரைகள் சில இதிலே உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இல்லத்தரசி, பள்ளி முதல்வர், நிர்வாகி, சமூக செயற்பாட்டாளர் இவைகளைத் தாண்டி படைப்புகளில் பிரகாசிக்கும் ஸுலைஹாவின் கடின உழைப்பை வியக்கிறேன். மேலும் மிளிர் மனமார் வாழ்த்துகிறேன்.

—கடையநல்லூர் எஸ்.கே.நவ்மத்துல்லாவர்

கெகிறாவ ஸுலைஹா

செக்குவிட்டிய

கெகிறாவ.

ISBN 978-955-53263-4-6

9 789555 532634 6 >

விலை 350/=